

BURMESE
CLASSIC
COM

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကိုးကွယ်ထိုက်ရှေ့ပြောင်းလာတဲ့ လရောင်မြို့တော်

ဆုမြတ်ပွန်ပွန်

ဒုတိယအရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တိုးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

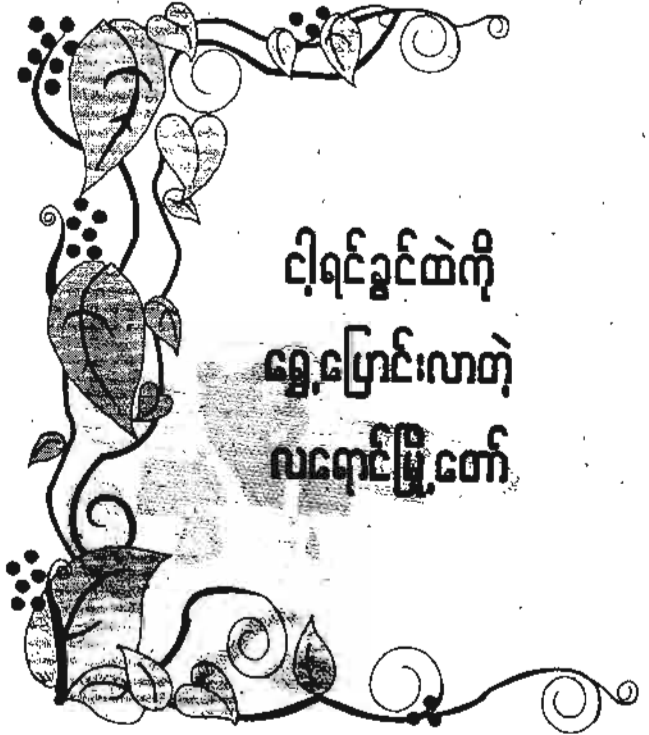
လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ဆန္ဒကွင်းစာရီအပြိုင်စားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း နှောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

သုမ္ပတဗွန်ဗွန်

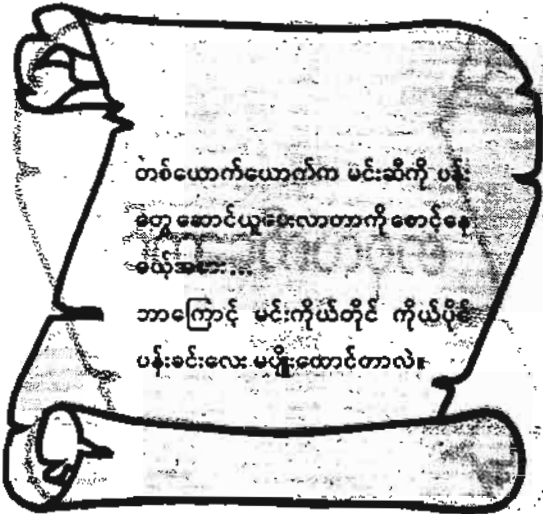
BURMESE CLASSIC

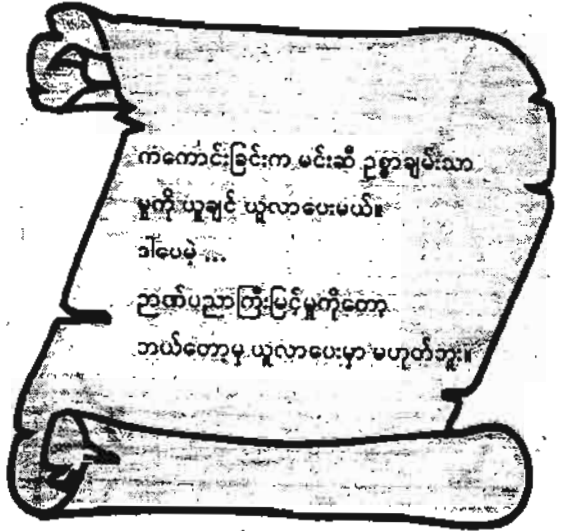
ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို
ရွှေ့ပြောင်းလာတဲ့
လင်ရောင်မြို့တော်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

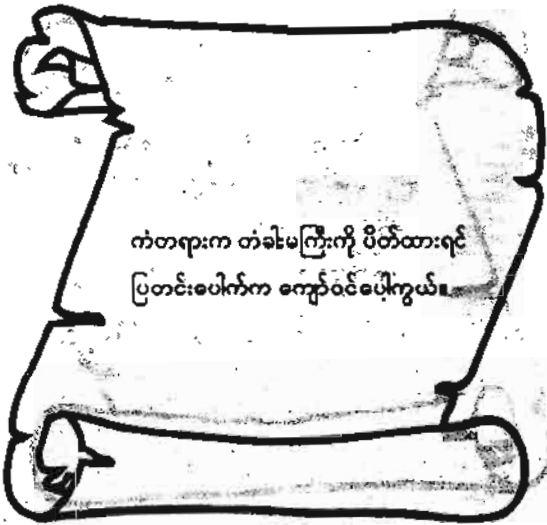

တစ်ယောက်ယောက်က မင်းဆီကို ပန်း
 စတုရန်းပေးလာတာကို စောင့်နေ
 နေလို့အေး...
 ဘာကြောင့် မင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ်ပို
 ပန်းခင်းလေး မပျိုးထောင်တာလဲ။

ကကောင်းခြင်းက မင်းဆီ ဥစ္စာချမ်းသာ
 မှုကို ယူချင် ယူလာပေးမယ်။
 ဒါပေမဲ့ ...
 ညက်ပညာကြီးမြင့်မှုကိုတော့
 ဘယ်တော့မှ ယူလာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။

BURMESE CLASSIC

“ရတယ် ဒေါလေးစောရဲ့။ ဒီနေ့တော့ ပျိုး ဘာသာပဲ သွားလိုက်ပါမယ်၊ ပျိုး သွားလို့ ရနေပါပြီ”

“ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရဲ့၊ သမီး သွားရဲလို့လား”

ပျိုးသည် ဒေါလေးစောရဲ့ စကားကြောင့် စိတ်ရှုပ် သည့်ကြားမှ ရယ်ချင်သွားရသည်။ မသိလျှင် ဥမမယ် စာမမြောက် ကလေးတစ်ယောက်ကို မူကြိုပို့သည်ဟု ထင်ချင်စရာကောင်းသော စကားလုံးများမှာ တကယ်တော့ အဲဒီအတိုင်း မဟုတ်ရပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ကျောင်းဖွင့်စ တစ်ပတ်မှာ ကျောင်းထိ လိုက်ပို့ရုံတင်မကဘဲ စာသင်ရမည့် အဆောင်ရှေ့အထိ အခန်းထဲ လိုက်မပို့ရုံတမယ် (ဒါတောင် ကျောင်းစတက်တက် ချင်းနေ့က အခန်းထဲအထိ လိုက်ပို့သေးသည်) အပို့ အကြိုလုပ်နေ သော အဖြစ်ကို ကာယကံရှင် ပျိုးကတော့ အတော်စိတ်ညစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ ပျိုးက စာသင်ခန်းရှေ့အထိ လိုက်မပို့
စေချင်တော့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ လျှောက်သွားလိုသည်။

“ဖြစ်ပါတယ် ဒေါ်လေးစောရဲ့။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကျောင်း
သား ကျောင်းသူတွေချည်းပါပဲ။ ဘယ်သူမှ ဘာမှမလုပ်ပါ
ဘူး။ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ သွားလာနေကြတာပဲဟာ။
ပျိုးဘာသာ လျှောက်သွားလို့ ရပါတယ်”

ဒေါ်လေးစောက ပျိုးကို စိတ်မချသလို မျက်လုံးများ
ဖြင့် ကြည့်သော်လည်း ပျိုး ပြောသည့်စကားကိုတော့ လက်ခံသွား
ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်သည်။ ပြီးတော့ ပျိုးရဲ့လက်မောင်း
လေးကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

“အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း သွားရင်သွား။ တစ်ခုခု အဆင်
မပြေတာရှိရင် ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လိုက်နော်၊ ကြားလား
သမီး”

“ဟုတ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ ဒေါ်လေးစောရဲ့”

“အေး ... အေး။ အဲဒါဆို သွားတော့”

ပျိုးက ခေါင်းလေးတစ်ချက်ဆတ်ကာ ထွက်လာခဲ့
သော်လည်း ပျိုးရဲ့အရိပ်မပျောက်မချင်းအထိ ဒေါ်လေးစော ရပ်
ကြည့်နေမည်ဆိုတာ သိသည်။ အဲဒီအတွက်လည်း လုံခြုံသော
ခြေလှမ်းများဖြင့် ပျိုးရဲ့မေဂျာအတန်းများ ရှိရာဘက်သို့ ခပ်အေး
အေးပင် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ပျိုးလို တစ်
ယောက်တည်း လျှောက်လာသူတွေ ရှိသလို၊ သူငယ်ချင်းအုပ်စု

နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲတွေ လျှောက်လာတာလည်း
ရှိသည်။ ဘယ်သူ့ကိုပဲကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် တက်ကြွပျော်ရွှင်
သော အသွင်သဏ္ဍာန်များသည် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတိုင်း၏
မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်ပြီးနေသည်။

ပျိုးမှာတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိသေးပါ။
ပျိုးသည် ဖေဖေတာဝန်ကျရာ တောင်ကြီးမြို့မှာ ဆယ်တန်းအောင်
ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ပျိုးလည်း စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတာနှင့် ဖေဖေကလည်း
ရန်ကုန်သို့ ရာထူးတိုးကာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ပျိုးရဲ့
သူငယ်ချင်းတွေမှာလည်း တောင်ကြီးမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရာ
ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်တက်ရတော့ ပျိုးမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
တလေမှ ရှိမနေ။ ကျောင်းတက်တာကလည်း တစ်ပတ်လောက်ပဲ
ရှိသေးတာမို့ သူငယ်ချင်းလည်း မရသေးချေ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေး
စောက ပျိုးကို စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ကာ ကျောင်းလိုက်ပို့နေခြင်းဖြစ်
သည်။

ပျိုး တစ်နှစ်သမီး အရွယ်လောက်တည်းက ပျိုးရဲ့
မိခင်မှာ နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားသောကြောင့် မိတဆိုးဖြစ်
သော ပျိုးကို အလုပ်ရုပ်သော ဖေဖေကလည်း အနီးကပ်မကြည့်ရှု
နိုင်ခဲ့။ ကြီးတော်ဖြစ်သော ဒေါ်လေးစောကသာ ငယ်ငယ်တည်းက
အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သောကြောင့် ပျိုးဟာ
အစိုးရိမ်ကြီးလှသော ဒေါ်လေးစောရဲ့လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရ
ကာ ခုလို တက္ကသိုလ်တက်သည့် အရွယ်ထိလည်း စိုးရိမ်ခံရတုန်း။

www.burmeseclassic.com

နေရာတကာမှာ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်လျက် စိတ်မချ လက်မချ ဖြစ်ဆဲပါပင်။ ငယ်တုန်းကလည်း ငယ်တုန်းမို့လို့ စိတ် မချသလို ကြီးတော့လည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုပြီး ပို၍ စိတ် မချဖြစ်သည်။ ရည်းစားထားမှာကို အင်မတန် စိုးရိမ်သည်။

ပျိုကိုလည်း သွားတာ လာတာ စားတာ သောက် တာကအစ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်တာအဆုံး ဂရုတစိုက် ထိန်း သိမ်းသောကြောင့် ပျိုပုံစံသည် ကျောင်းထဲက ကောင်မလေးတချို့ နှင့် ခြားနားစွာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပုံ ထွက်နေသည်။ ခါးထိသော ပိတုန်းရောင် ဆံနွယ်ရှည်များနှင့် မြန်မာဝတ်စုံပုံလှလှများကို ထက်အောက်ဆင်တူ ဝမ်းဆက်လေးတွေ အမြဲဝတ်ဆင်တတ်သော ပျိုသည် ယဉ်ကျေးလှပ အထက်တန်းကျသူလေးအဖြစ် ကျော် ကြားသောသူလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်လေးစော၏ စနစ်တကျ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ပျိုသည် အချစ်ဝတ္ထုများကို တောင် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ဖတ်ခွင့်ရခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါတောင် စာအုပ်တိုင်းကို မဖတ်ရ။ ဒေါ်လေးစောက စိစစ်ပြီး သူ အောင် လက်မှတ်ပေးသော စာရေးဆရာမကိုမှ ပျိုက ဖတ်ရတာဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်ကားများတောင် ထင်သလို ကြည့်ရတာမဟုတ်။ TV မှလွှင့်သော ကိုရီးယားစာတ်လမ်းတွဲတွေကိုသာ ကြည့်ခွင့်ပေး တာ ဖြစ်သည်။ ဒီလိုတွေ ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ခြင်း ခံထားရသော ပျိုမှာ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ မဆိုထားဘိ ခင်ခင်မင်မင်ပေါင်း သင်းရသော ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတောင် မရှိခဲ့ပါ။

“ဒီမှာ ခဏလေးပါ”

ရုတ်တရက် စကားပြောသံနှင့်အတူ အရိပ်တစ်ခုက ပျိုးရဲ့ဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိလိုလာလျှင် ပျိုးသည် “အမယ် လေး” လန့်မအော်မိရုံတမယ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ပျိုးရဲ့ဘေးသို့ ရောက်လာတာက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်က သူကစူးရဲ တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် ပျိုးကို စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ပျိုးရင်ထဲ၌ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါဟာ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးသလို ရင်ခုန်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ရင်ခုန်ခြင်း ဆိုတာကို လက်တွေ့မခံစားဖူးပေမယ့် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းတဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတာ ဒါမျိုးတော့မဖြစ် နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနေသည်။ အခုဟာက ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်မြည်သံနှင့်အတူ စိုးထိတ်စိတ်ကလည်း တဖြည်း ဖြည်း ဝင်ရောက်လာတာ ဖြစ်သည်။ ပျိုးရဲ့တစ်သက်မှာ ခုလိုမျိုး ဘေးနားကနေပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ပူးပူးကပ်ကပ် လိုက်လာတာမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြုံဘူးပါ။ တစ်လောကလုံးကပဲ ကိုယ့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသလိုမျိုး ခံစားမိကာ ရုက်ရွံ့စိတ်က အလုံးအရင်းနှင့် ဆောင့်တက်လာလျက် နားရွက်တွေ ပါးတွေ တောင် ပူလာသလို ခံစားရလေသည်။

ပျိုးရဲ့ခြေလှမ်းတွေသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက် နေရာမှ နည်းနည်းမြန်သွားသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ငုံ့ရွံ့လိုက်

www.burmeseclassic.com

ပဖြင့် ရှည်လျားဝဲပြာနေသော ဆံပင်တွေက မျက်နှာကို အုပ်သွား
ပည်။ ဟိုတစ်ယောက်ထံမှ အသံထပ်ထွက်လာသည်။

“ဟိတ် ... ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်ရတာလဲ၊ အဲဒီ
လောက်ကြီးလည်း မြန်မြန်မလျှောက်နဲ့လေ။ ခလုတ်တိုက်
မိဦးမယ် ...

ကိုယ်က မင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်လို့ ရိုးရိုးသားသား
လိုက်ပြီး ခွင့်တောင်းတာပါ။ မင်းနာမည် နွယ်ပျိုးပင်
မဟုတ်လား။ ကိုယ့်နာမည်က ကောင်းခန့်သူထွန်းတဲ့။
ကိုယ်က ဖစ်ဆစ်ကပါ ...

မင်းကို ကိုယ် ကျောင်းစတက်တဲ့နေ့တည်းက
သတိထားမိတာ သိလား။ နောက်တစ်နေ့တည်းက မင်း
နောက်ကို လိုက်ချင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဘော်ဒီဂတ်
တွေနဲ့ လာတာဆိုတော့ ဟိတ် ... အဲဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး
မလျှောက်နဲ့လေ”

ပျိုးသည် ဘေးကနေ တအားကပ်ပြီး ကရားရေလွှတ်
ဘတွတ်တွတ် ပြောလာသော စကားများကြောင့် ပိုပြီး အရှက်
သည်းလာကာ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လျက် လမ်းကိုပို၍
သွက်သွက် ထပ်လျှောက်မိသည်။ သူက ဘေးကပြော၊ ပျိုးက
စိတ်တွေအိုက်၊ ရှက်ကလည်း ရှက်သောကြောင့် တစ်ချိတွင်တော့
ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိ ပျိုးရဲ့လုံချည်စနဲ့ပဲ ခြေလှမ်းတုပ်သလို
ဖြစ်သွားကာ ဟပ်ထိုးလဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒီမှာပဲ

ဘေးကတစ်ယောက်က ပျိုးရဲ့လက်မောင်းကို ဖမ်းထိန်းပေးလိုက်
လျှင် ပျိုးသည် အဲဒီလက်ကို ခါးခါးသီးသီး ပုတ်ထုတ်ကာ အဲဒီ
တစ်ယောက်ကို ဒေါသတကြီး မော့ကြည့်မိသည်။

ရှက်လည်းရှက်ကာ ဒေါသကလည်း အင်မတန်
ထွက်နေသောကြောင့် ပျိုးသည် အဲဒီတစ်ယောက်ကို ဘာမှမပြော
နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ သူကတော့ ပျိုး ဖြစ်နေသည့် ပုံစံကို တမင်ပဲ
ကရမစိုက်တာလား၊ ပဲများနေသည်ဟုပဲ သတ်မှတ်ထားတာလား
တော့ မပြောတတ်။ ငြိုးစိစိ မချိုမချည်ရုပ်နှင့်ပင် ပခုံးကို တစ်ချက်
ဘွန်ကာ ...

“အဲဒီလောက်လည်း ဒေါသထွက်ပါနဲ့။ အဲဒါကြောင့်
မင်းကို ကိုယ်ပြောတာပေါ့။ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ပါလို့ ...

ဘာတွေ အရေးကြီးနေတာလဲ။ Class တက်ဖို့က
အဝေးကြီး လိုပါသေးတယ် နွယ်ပျိုးပင်။ ကိုယ့်ကို မိတ်
ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပေးမယ် မဟုတ်
လား။”

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန် ... မ ... နောက်က ဆက်လိုက်
မလာနဲ့။”

ဒါလေးကို ပြောသော ပျိုးရဲ့စကားတို့ပင်လျှင်
ထစ်အ၊၍နေသည်။ ပျိုးရဲ့ပုံစံကြောင့် ဟိုတစ်ယောက်က ပိုမိုရဲ
ဆင်းလာသလိုပင် ရှိသေးကာ မျက်နှာနားကို ပိုမိုနီးကပ်လာအောင်
ငြိုးလာပြီး ...

www.burmeseclassic.com

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်း ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကိုကြောက်နေ သလိုပဲ။ မကြောက်ပါနဲ့ ကိုယ်က မင်းကို တကယ်ခင်ချင် လို့ပါ”

ပျိုသည် ဒီလောက်တောင် အတင့်ရဲသော ကျောင်း သားကို ကြည့်ကာ ဒူးတွေတောင် တုန်လာသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ တစ်ယောက်ယောက်က ပျို၊ ရဲ့လက်မောင်းကို ချာခနဲ ဆွဲလှည့် လိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒူးတုန်ကာ အားပြတ်ချင်သလို ဖြစ်နေသော ပျိုသည် ဆွဲလှည့်ရာနောက်သို့ ဆုလည်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လှည့်လိုက်သလို အလိုက်သင့် ပါသွားသည်။ အဲဒီမှာ ပျိုတွေ လိုက်ရသော မျက်နှာတစ်ခုက အင်မတန် ဆွဲဆောင်မှုအားရှိသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူမက ပျိုကို မေးဆတ်ပြကာ အင်မတန် ရင်းနှီးသော အသွင်သဏ္ဍာန် နှင့် ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပျို၊ အနှောင့်အယှက်နဲ့ တိုးနေတာ လား”

“အင်း ... ဟိုဒင်းလေ”

သူမက မင်သေသော်လည်း ပျိုက မပီရီ။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဖြစ်နေတာကို သူမက ရိပ်မိဟန်ဖြင့် နားလည်စွာ ပြီးပြ သည်။ သူမ ဘာအတွက် ဝင်လုံးတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိသော ဟို ကျောင်းသားကတော့ မခိုးမခန့်ပြူးကာ ပခုံးတောင် တစ်ချက်တွန့် လိုက်သေးသည်။

“ဟိတ် ... ဗီဒီယိုတွေထဲမှာတော့ ဒီအကွက်က ယောက်ျား လေးတွေကပဲ သုံးတာပါ။ မင်းက မဆီမဆိုင် ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ပြီး အိုက်တင်တွေ ထုတ်နေရတာလဲ ...

မင်း အိုက်တင်က ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မင်းသယ်သလောက် ပါမလာတော့ မင်းတို့ဇာတ်ကား က Actor တွေ အချင်းချင်း အပေးအယူ မမျှတလို့ ကြည့် မကောင်းဘူး”

အောင်မာ ... လာလာချည်သေး။ မခေသော အဲဒီ ကျောင်းသားရဲ့ ပြောစကားကို ပျိုက မခံချင်ဖြစ်သွားသော်လည်း ပျိုရဲ့စူပါဝူးမင်းလေးကတော့ နည်းနည်းမှ ဖြူပုံမပေါ်ပါ။ လက် နှစ်ဖက်ကိုတောင် ပိုက်လိုက်ရင်းမှ ...

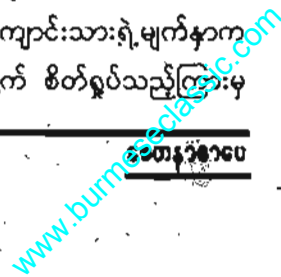
“ဘေးလူတစ်ယောက်ကတောင်မှ ဘာမှမဆိုင်ပဲ အိုက်တင် တွေ ဝင်ထုတ်နေတယ် ဆိုကတည်းက ရှင်တို့မြင်ကွင်းက သိပ်ကြည့်မကောင်းလို့ ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိပ်မိပေါ့ ...

ဒီလိုမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး ထင်တာပဲ”

“ဘာလဲ ... ပြည်သူ့တရားရှင်ဇာတ်လမ်းတဲ့ လာရိုကွဲနေ တာလား”

“ဟင့်အင်း ... ကြာကူလီတွေကို သုတ်သင်တဲ့ ဇာတ်ကား”

အဲဒီအပြောကြောင့် ဟိုကျောင်းသားရဲ့မျက်နှာက ရှုံ့မဲသွားသလို ပျိုသည်လည်း ဒီလောက် စိတ်ရှုပ်သည့်ကြားမှ

ရယ်ချင်သွားသည်။ အဲဒီအခိုက်အတန့်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူမက ပျိုးရဲ့လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

“သွားမယ်လေ ပျိုး။ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဟေ့ ... ဒီမှာ၊ ရှင် ဆက်လိုက်လာချင်လည်း လာခဲ့နော်။ ကျွန်မဆီမှာ အသံဖမ်းစက်ပါတယ်။ ရှင်ပြောသမျှကို အသံဖမ်းထားပြီး ကျောင်းသားရေးရာကို သွားတိုင်မှာ ...

မလုပ်ရဲဘူး မထင်နဲ့။ ကျောင်းထဲမှာဆို ကျောင်းသားရေးရာ၊ ကျောင်းအပြင်မှာဆို အမျိုးသမီးရေးရာ ဘာမှတ်နေလဲ”

သူမက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောကာ ပျိုးရဲ့လက်ကို လည်း ဆွဲခေါ်လိုလာလျှင် ဟိုကျောင်းသားက လန်တယ်ဟူသော ဒီနိုင်းဖြင့် ပခုံးတွန့်ကာ ကျန်ရှစ်ခုသည်။ လေးငါးလှမ်း လျှောက်ပြီးမှ သူမက ပျိုးရဲ့လက်ကိုလွှတ်ကာ ငဲ့ကာ ပြုံးပြသည်။ ရင်းနှီးဖော်ရွေ ပွင့်လင်းသော အပြုံးတစ်ခုနှင့်အတူ ထင်းထင်းကြီးထွက်ပေါ်လာသော ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်သည် ပျိုးကိုတောင် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

ငဲ့စောင်းကာ ပြုံးပြသည့်အခိုက်မှာ လှုပ်ခတ်သွားသော နားကွင်းကြီးကြီးနှင့် သူမပုံစံသည် ခေတ်မီတက်ကြွသော ခင်မင်ချင့်စဖွယ် ပုံစံအပြည့်ရှိသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော်”

“ရပါတယ်။ မင်း အခက်အခဲ ဖြစ်နေမှန်းသိလို့ ကူညီတာပါ။ မင်း ကြည့်ရတာ စကားလိုက်ပြောခံရတာကို တော်တော်ရက်နေပုံ ပေါ်တယ်နော် ...

ကြောက်လည်း ကြောက်နေသလိုပဲ၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“အင်း ... ပျိုး အဲဒီလို တစ်ခါမှ အပြောမခံဖူးဘူး။”

“အိုးမိုင်ဂေါ့ဒ် ... ရှားပါးအဆင်လေးပါလား။ ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒီလောက် ကြောက်ဖို့ မလိုပါဘူး နွယ်ပျိုးပင်ရဲ့”

“ဟင် ... သူက ပျိုးရဲ့နာမည်ကို သိနေတယ်”

“ဪ ... မောက်စံလေး တစ်ချက်ရွေ့ရုံနဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာတောင် သိတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကျောင်းကို တစ်ပတ်လောက် ဘော်ဒီဂတ်နဲ့ လာတက်တဲ့ မင်းနာမည်ကို သိတာ သိပ်ဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ...

မင်းက သတိမထားမိလို့ပါ။ တို့က နွယ်ပျိုးပင်နဲ့ တစ်မေ့ကျော့တည်း၊ တစ်ခန်းတည်းပဲလေ”

“ဟယ် ... ဟုတ်တယ် ? ။ ဆောရီးနော် ... ပျိုး သတိမထားမိဘူး”

“နဲ့ဗားမိုင်းပါ”

သူမက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောရင်း ဆိုသည်။ ပျိုးသည် သူမပုံစံလေးကို ငေးကြည့်ကာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲမှာ ခင်မင်နှစ်လိုစိတ် ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ ရွှေရောင်ပျော့

www.burmeseclassic.com

ပျော ဆံနွယ်တွေကို ဝိုနီထားလိမ့်မိမြင့်မြင့် စုစည်းထားကာ မှန်
မှန်လေး လင်းလက်တောက်ပနေသော မျက်နှာလေးတစ်ခုဖြင့်
သူမရဲ့ကိုယ်ဟန်အနေအထားကလည်း အချိုးညီညီ ဖက်ရှင်ကျန
နေသည်။ စိမ်းပြာရောင် ဆွဲသားအင်္ကျီ လည်ပင်းကျယ်ကျယ်နှင့်
Stocking အနက်ရောင်တို့မှာ သူမကို ဖော်ဒယ်တစ်ယောက်ပမာ
ထင်မှတ်မှာစေပါသည်။ ဤမျှလောက် ခေတ်မီလှပသော်လည်း
မာနကြီးဟန် မရှိဘဲ ခင်မင်ဖော်ရွေ ကူညီတတ်သော စိတ်ထား
လေးကို ပျိုးက သဘောကျသွားသည်။

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“အင်း ... လေးမျက်မုံ တဲ့”

“ချစ်စရာလေးနော်။ နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုလိုက်တာလဲ။ နာမည်နောက်ကို
လူက ပြေးလိုက်တာလား၊ လူနောက်ကို နာမည်က ပြေး
လိုက်တာလား”

သူမက ပြုံးစေဖြင့် နောက်သည်။ ဘယ်လိုကောင်
မလေးမှန်းလဲ မသိပါ။ သူမရဲ့ပုံစံမှာ ဓမ္မတွေ့ရသော ပျိုးအပေါ်
၌ အတန်ကြာ ပေါင်းလာသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နယ်
ဖော်ရွေရင်းနှီးမှု ရှိနေသည်။ အင်း ... သူမနဲ့ ခင်မင်ချင်လိုက်
တာ။ ဘာတဲ့ ... လေးမျက်မုံ ဆိုသော နာမည်လေးကလည်း
စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေသည်။

“လေးမျက်မုံက ခင်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်သလား။ ခင်ဖို့ကောင်းရင် ခင်ပေါ့။ မင်းမှာ
သူငယ်ချင်း မရှိဘူးနဲ့ တူတယ်”

“အမှန်ပဲ။ ပျိုးက တောင်ကြီးကနေ ပြောင်းလာတာပါ။
ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မှာ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်
ချင်း သိပ်မရှိဘူး ...

သူငယ်ချင်းကတော့ ရှိကို မရှိတာပေါ့။ အခု လေး
မျက်မုံက ပျိုး စတွေ့တဲ့ သူငယ်ချင်း၊ စကားစ၊ ပြောဖူးတဲ့
သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဪ ... ဂလိုလား။ ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်။
နောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရလာမှာပါ။
ကျောင်းတက်ရတာလည်း ပျော်ဖို့ကောင်းတယ် မဟုတ်
လား”

“အင်း ... ကျောင်းကို လာရတာလည်း ပျော်ဖို့ကောင်းပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း မရှိတော့လေ နည်းနည်းတော့
ပျင်းစရာကောင်းသလားလို့ပဲ”

“အို ... မပူပါနဲ့။ နောက်ဆို ပါးစပ်ပိတ်ရမှာတောင်
မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား ... လေးမျက်မုံနဲ့ နေရင်တော့ ပျော်စရာ
ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ လေးမျက်မုံရဲ့ ပုံစံကိုလေ
သဘောကျတယ် သိလား၊ ပျိုး ... လေးမျက်မုံနဲ့ အတူ
ထိုင်မယ်နော်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

မုံသည် ကိုယ့်လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးကိုင့်ရင်း ပြောလိုက်သော နို့နဲ့စင်ပုံ မရသေးသည့် ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်မိသည်။ ပြီးတော့ ဘာမှပြန် မပြောဘဲ လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးလိုက်သောအခါ သူမက မုံ့ရဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မုံတို့နှစ်ယောက်အတူ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထူးဆန်းဖို့တော့ ကောင်းလေစွ။ ဒီလမ်းလေးကို ချစ်သူနဲ့ အတူ တွဲမလျှောက်ရသေးခင် အသစ်စက်စက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လက်တွဲပြီး လျှောက်လိုက်ရပြီ။

မြင်လိုက်တာနဲ့ကို ရိုးသားဖြူစင်ကာ နားမလည်ပါးမလည်ပုံလေးပေါက်သော ကောင်မလေးကို မုံက ခင်မင်စိတ်ဖြင့် သွားကူညီမိခဲ့ရာမှ ကိုယ့်ကိုပဲ တကပ်ကပ် ကပ်တော့မည်ဆိုတာကို သိသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာမရှိပါ။ မုံ ဆိုသော လေးမျက်မုံသည် မကူညီရရင် မနေနိုင်တာကလွဲလို့ ဟူသော လူစားမျိုးထဲတ ဖြစ်ကာ လူတွေကို ကူညီရလျှင် အဲဒီပီတိဖြင့် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသော လူသားဆန်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်သည် မုံ့ကို ပါးပါးလေးပတ်နှိုးလိုက်သောအခါ လန်းဆန်းစွာဖြင့် နိုးထလာသည်။ နေရောင်ခြည်က မုံ့ရဲ့အခန်းထဲသို့ ပါးလျားစွာ တိုးဝင်လာသော်လည်း အင်အားကောင်းလှသည်။ မုံသည် တစ်ချက်မျှ သမ်းဝေပြီးနောက် အကြောဆန့်ပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထကာ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်ရှိ ရေဘူးကိုဖွင့်လျက် ရေအေးအေးတွေကို တစ်ဝကြီး မော့ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခန်းဆီးလိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းတွေကို တစ်ချက် ငေးမောသည်။ ဒါဟာ နံနက်တိုင်း အိပ်ရာနိုးပြီးကာစ မုံ လုပ်လေ့ရှိသော အလေ့အထတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့မှသာ မုံဟာ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ပြီးရင်တော့ အောက်ထပ်သို့

www.burmeseclassic.com

ဆင်းလာပြီး Breakfast စားဖို့ ပြင်တော့သည်။ Breakfast မ စားခင် မေမေ့ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးတတ်တာလည်း လေးမျက်မုံ ရဲ့အကျင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

“မေ ... မုံ ဘာကူရဦးမလဲ”

“မရှိပါဘူးတော်။ စား ... စား ... အဲဒီမှာ ကော်ပြန်ကြော်နဲ့ ကြာဆံသုပ် ရှိတယ်”

“အိုကေ ...၊ လာလေ ... မေရော စားလေ”

မုံက မပါမဖြစ် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ငှဲ့ရင်းမှ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ကော်ပြန်တစ်ဖတ်ကို တူနဲ့ညှပ်ကာ အချဉ်ရည်နဲ့ တို့ပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲသွင်းထည့်လိုက်သည်။

“စား ... စား ... ဒီမှာ အုန်းမြင့်ကို ပုစွန်တစ်ပုရာကြော်တာ ကြည့်ပေးမလို့။ ဒီနေ့ သမီး ထမင်းချိုင့်က ပုစွန်တစ်ပုရာကြော်နဲ့ ကျောက်ပွင့်သုပ်။ သိလား။”

“အိုကေ ... သင့်မိယူ မေ”

မေမေတစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားလျှင် မုံသည် နံနက်စာကို အဝစားသည့် ထုံးစံအတိုင်း ကြာဆံသုပ်နဲ့ ကော်ပြန်ကြော်ကို အားရပါးရ ဆွဲတော့သည်။ မနက်ဆိုလျှင် Breakfast ဝိုင်းမှာက မေမေနဲ့အတူ စားဖြစ်လျက် မုံရဲ့ဖေဖေက ဂေါ်ဖ်သွားရိုက်နေတာမို့ မဆုံဖြစ်တာများသည်။ မုံ ကျောင်းသွားခါနီးအချိန်လောက်မှ ဖေဖေက ပြန်ရောက်တတ်ကာ သားအဖနစ်ယောက်အဝင် အထွက်သာ ဆုံတတ်သည်။ မုံမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်

တည်း ရှိလေရာ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် သပ်သပ် အိမ်ခွဲနေကြသည်။

မုံသည် Breakfast ကို စားကောင်းကောင်းနဲ့ စားနေတုန်းမှာပဲ မုံရဲ့ဖုန်းလေးက ထမြည်လို့လာ၍ ဖွင့်ကိုင်လိုက်ရသည်။ ဖုန်းက Over sea call ဖြစ်တာကြောင့် မုံက ဘယ်သူပါလိမ့်ဟူသော အတွေးဖြင့် ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“မုံလား။ ငါပါဟ ... ဟေမာပါ”

“ဪ ... အေး။ ဟဲ့ ... ဟေမာ၊ စောစောစီးစီးဆက်လို့ပါလား။ ဘာများလဲ”

ဖုန်းဆက်သူမှာ ဆယ်တန်းထိ မုံနဲ့တူခဲ့သော၊ ဆယ်တန်းပြီးတော့မှ စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားတက်နေသော မုံသူငယ်ချင်း ဟေမာ ဖြစ်သည်။

“ငါလေ နင့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို လူကြိုနဲ့ထည့်ပေးလိုက်တယ်ဟ၊ အဲဒါ နင် သွားယူလိုက်”

“ဟင် ... ငါ့မွေးနေ့ကဖြင့် ပြီးသွားပြီပဲဥစ္စာ”

“ဪ ... ပြီးသွားပေမယ့်လည်း ပေးလို့ရတာပဲဟာ။ နင်နဲ့ ငါနဲ့က တစ်နိုင်ငံတည်း နေတာမှ မဟုတ်တာဘဲဟဲ့။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ ...

အမယ်လေး ... ပေးတာကိုတောင် ကျေးဇူးမတင်ဘဲနဲ့ ကြီးကျယ်နေသေးတယ်”

“မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ အားနာလိုပါ သယ်ရင်းရဲ့။ ဘာတွေ များ ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ၊ နည်းရင်တော့ မလိုချင်ဘူး နော် ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟွန်း ... ပဲရစ်ဟိလ်တန်ရေမွှေးတစ်ပုလင်းရယ်၊ အကျိုးနဲ့ ဘောင်းဘီတစ်ထည်စီ ... ဒါပဲ”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဘယ်ကို သွားယူရမှာလဲ”

“ငါ့ချစ်ချစ်ရဲ့ ဘော်ဒါတစ်ယောက်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တာ ဟ။ သူက ရန်ကင်းမှာနေတာ။ သူ့နာမည်က မုတ်သုန် မိုးစက်တဲ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကမှ စင်ကာပူက ပြန်သွား တာ။ ဒီကို လာလည်သွားတာလေ”

“ဟုတ်လား !။ မုတ်သုန်မိုးစက်တဲ့လား။ နာမည်ကတော့ အမှိုက်စားပဲ”

“လူကလည်း မိုက်တယ်နော်။ ရှစ်မိုင် ကင်ရေးဝန်ပဲ ... ဟဲ ... ဟဲ” (ကင်ရေးဝန် = တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ် ဇာတ်လမ်းတွဲမှ မင်းသား)

“ဟယ် ... ကင်ရေးဝန်နဲ့ တူတာလား။ အောင်မယ်လေး ... သေတော့မှာပဲ။ ငါက ကင်ရေးဝန်ကို အသေရရ အရှင် ရရ လိုချင်နေတာ နင်လည်း သိသားနဲ့။ ကိုရီးယားသွားဖို့ လမ်းစရိတ်မရှိလို့ ငြိမ်နေရတာ။ အင်း ... ရှစ်မိုင်ကင်ရေးဝန် ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး”

“ကဲပါ ... ကင်ရေးဝန် ဆိုတာနဲ့ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ပြစ် ကုန်ပြီ။ အဲဒါ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နင် မှတ်ထားဦး။ (xxx) တဲ့။ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး မေးလိုက်ပေါ့။ ဘယ်အချိန် လောက် ဘယ်ကိုလာယူလို့ ရမလဲ ဆိုတာကို”

“အေးပါ ... အေးပါ။ ပေးမှာပါ။ ဘာတဲ့ နာမည်က မုတ်သုန်မိုးစက်နော်”

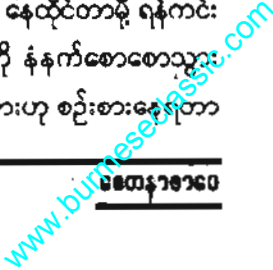
“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ကဲ ... အဲဒါဆို ဒါပဲ။ နောက်နေ့ မှ ငါ ဖုန်းထပ်ဆက်လိုက်မယ်”

“အိုကေ ... ဆီးယူ သူငယ်ချင်း။ သင့်ခံယူပါနော်”

“ရင်ထဲကမပါတဲ့ စကားတွေ ပြောမနေနဲ့။”

ဟောမာက မုံ့ကို အနိုင်နဲ့ပိုင်းကာ ပြောပြီးနောက် ဖုန်းချသွားသည်။ မုံ့သည် ဖုန်းကိုစိုက်ကြည့်ပြီးမှ အစုတ်ပလုတ်မ ဟု ချစ်စနိုးရေရွတ်ပြီးနောက် အသာဖြူးမိသည်။ ပြီးတော့ မေမေနဲ့ အတူ Breakfast ဆက်စားရင်းမှ စကားစမြည် ပြောပြီးနောက် ဟောမာက လူကြိုနဲ့ လက်ဆောင်တွေ ထည့်ပေးလိုက်တာကိုတောင် ပြောပြလိုက်သေးသည်။ ပြီးရင်တော့ ကျောင်းသွားဖို့ရာအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ရာ အပေါ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ရေချိုးရင်းနဲ့ မုံ့ စဉ်းစားမိသည်မှာ ပစ္စည်းတွေကို အခုသွားယူရမလား ဆိုတာပင်။

မုံ့က ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းမှာ နေထိုင်တာမို့ ရန်ကင်း နဲ့ဆို သိပ်မဝေးပါ။ သို့သော် သူ့များအိမ်ကို နံနက်စောစောသွား ယူဖို့ ဆိုတာလည်း ကောင်းမှကောင်းပါ့မလားဟု စဉ်းစားနေရတာ

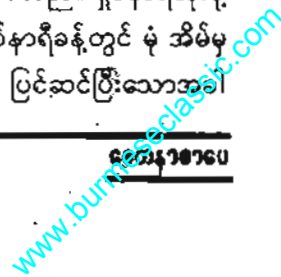
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်ကြည့်တာတော့
မမှားဘူးဟု တွေးကာ မုံက ရေချိုးပြီးတာနှင့် ဖုန်းကို ကောက်
နှိပ်လိုက်သည်။ ဖုန်းဝင်သွားချိန်တွင် မုံသည် ဖုန်းထူးမည့်အသံ
တစ်ခုကို နားစွင့်နေမိသည်။ သံရှည်သုံးလေးချက် မြည်ပြီးသွား
ချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ထူးသည်။ ခပ်ရှုရှု အသံတစ်ခု
သည် မုံ့ရဲ့နားထဲသို့ ရိုးစင်းစွာ ဖြတ်စီးလာသည်။

“ဟယ်လို”
“အခု ပြောနေတာ ကိုမှတ်သန်မိုးစက်ပါလားရှင့်”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ဪ ... ကျွန်မက ဟောမှာ သူငယ်ချင်းပါ။ ဟောမာက
ကိုမှတ်သန်မိုးစက်နဲ့ လူကြိုပစ္စည်းလေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်
တယ် ဆိုလိုလေ။ အဲဒါ ဘယ်ကိုများ။ ဘယ်အချိန်လောက်
လာယူရင် အဆင်ပြေမလဲလို့ပါ”
“အင်း ... ရပါတယ်။ ရပါတယ် ဆိုတာက ခဏနေရင်
တော့ ကျွန်တော် အပြင်သွားတော့မယ်။ အချိန်အားဖြင့်
မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ရပါတယ် ...
မိနစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ လာယူနိုင်ရင်တော့ ...”
“ဟို ... မိနစ်နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာတော့ ကျွန်မ ရောက်မှာ
မဟုတ်ဘူးရှင့်။ ဟိုဒင်း အဲဒီ အိမ်လိပ်စာကိုပဲ လာယူရင်
ရတယ် မဟုတ်လား။ အိမ်သား တစ်ယောက်ယောက်ဆို
က ယူလိုက်မယ်လေ”

“အဲဒီလို လုပ်လို့မရဘူး။ အိမ်မှာက ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။
အားလုံးက ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် အပြင်သွားကြတော့မှာ”
“ဪ ... အဲလိုလား”
“အင်း ... က ... အိမ်ခါဆို မင်း ဘယ်အချိန်လောက်
အစောဆုံးထားပြီး ရောက်လာနိုင်မလဲ။ ကိုယ် စောင့်ပေး
မယ်”
“ဟုတ် ... အဲဒါဆိုရင် ကျွန်မ ရှစ်နာရီခွဲလောက် အရောက်
လာခဲ့ပါ့မယ်၊ ဖြစ်မလား မသိဘူး”
“အိုခေလေ ... ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလောက်တော့ ကိုယ်
စောင့်ပေးနိုင်တယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ။ အဲဒါဆို ရှစ်နာရီခွဲကို ကျွန်မ
အရောက်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ လိပ်စာလေး တစ်ချက်လောက်
Confirm လုပ်ပေးပါနော်။ အိမ်နံပါတ်(A-13)၊ မိုးကောင်း
ဘုရားလမ်းနော်”
“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”
“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆို ရပါပြီ။ ကျွန်မ ရောက်လာခဲ့ပါ
မယ်”

မုံသည် ဖုန်းကို ပိတ်ပြီးသောအခါ လုပ်စေ့ ... ကာ
ကို သွက်သွက်လက်လက် လုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ ရှစ်နာရီထိုးဖို့
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လိုသေးသည်မို့ ရှစ်နာရီခန့်တွင် မုံ အိမ်မှ
ထွက်နိုင်လိမ့်မည်။ မျက်နှာကို ခပ်ပါးပါး ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ

အလယ်အပတ်ကို အရင်လဲလိုက်သည်။ လှေဖ်အထပ်ထပ်လေးတွေ ဝါဝင်သော အဖြူရောင် လည်ပင်းအတိ ကော်လာတပ် အင်္ကျီလေးကို ခါးအပေါ် တက်ဝတ်ရသည့် ခါးပတ်ပြားပါ စကတ် အနက်အတိုကို ဝတ်ဆင်ပြီးသောအခါ ဆံပင်တွေကို ခပ်မြောက်မြောက်လေး စုစည်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ L'OREAL နှုတ်ခမ်းနီ ပုစွန်ဆီရောင်ခွဲခွဲလေးကို နှုတ်ခမ်းမှာ ဆိုးပြီးသောအခါ မုံ့ရဲ့ အလှပြင်မှုက ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

အဆုံးသတ်အနေဖြင့် မုံ သုံးနေကျ ရေမွှေးကို ဆွတ်ဖျန်းပြီးသောအခါ မုံသည် ကျောင်းသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ် သွားခဲ့ပြီ။ အိတ်ကို ကောက်ယူပြီးနောက် စစ်နေကြ ဓလေ့အတိုင်း ဖုန်း၊ လိုင်စင်၊ ကျောင်းသားဇာတ်၊ ပိုက်ဆံ၊ စတာတွေ စစ်ဆေး ပြီးသောအခါ အောက်ထပ်သို့ သွက်သွက်လေး ဆင်းလာခဲ့သည်။ မေမေက မုံ့အတွက် ခြင်းလေးကို အဆင်သင့်ကိုင်ကာ စောင့်နေ သည်။ မုံသည် မေမေထံမှခြင်းကို လွှဲပြောင်းယူကာ မေမေပါးကို တစ်ချက်နမ်းမွှေးရင်း နှုတ်ဆက်နေကြအတိုင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“မေ ... မီး သွားပြီနော်”
 “အေး ... ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော် သမီးလေ”
 “ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဘိုင့်ဘိုင့် မေ။ ဆီးယူ အီးဗင်းနင်း”

မုံက ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှ မောင်းထွက်လာ ရင်းမှ မေမေကို လက်ပြနှုတ်ဆတ်ခဲ့သည်။ မုံသည် လက်မှနာရီ ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်းမှ ကားကို ပုံမှန်နှုန်းဖြင့် မောင်းလာခဲ့သည်။

ကားမောင်းရင်းမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံက ဖုန်းလာသဖြင့် ဖုန်းပြောရသေးသည်။ သူငယ်ချင်းက သူ့ကောင်လေးနဲ့ အဆင်မ ပြေ ဖြစ်နေသောကြောင့် မုံက လိုအပ်သည့် အကြံဉာဏ်တွေကို ကူညီထားခြင်း ဖြစ်လေရာ အခုလည်း ကျောင်းကို မရောက်သေး ဘူးလား လှမ်းမေးနေသဖြင့် လမ်းမှာရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း မြန်မြန်ပြောကာ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရသည်။

မုံသည် ဘယ်လိုမိစနဲ့များ မွေးလာသလဲတော့ မသိ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူများကိုကူညီရတာကို ခုံမင်ဝါသနာ ပါခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကိုသာမက မုံ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမြင်မတော်တာတွေ လျှင်လျှင်အမြဲကူညီနေကြဖြစ်သည်။ အဲဒီလူဟာ မုံနှင့် သိသိ မသိသိ မုံက ကိုယ့်ကိုစွဲ အပျက်ခံပြီးတောင် ကူညီ တတ်သူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း မုံ့ထံတွင် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဆိုတာ ရေတွက်လို့တောင် မရနိုင်။ စာများ များဖတ်တတ်သူလည်း ဖြစ်သောကြောင့် မုံသည် ကိုယ်တိုင်ရည်း စားမထားဖူးသော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နှလုံးသားရေးရာကိုစွဲ တွေမှာ ကတ်စွမ်းသမ္ပု ဝင်ရောက်ကူညီသူ အဖြစ်လည်း နား ကြီးသေးသည်။

မုံ ပေးလိုက်သော အကြံဉာဏ်တွေဖြင့် သူငယ်ချင်း တွေ၏ နှလုံးသားရေးရာကိုစွဲတွေ အဆင်ပြေသွားလျှင် ဘာနဲ့မှ မတူအောင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လေ့ ရှိပါသည်။

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်”

www.burmeseclassic.com

မုံသည် ရှေ့မှ လူတွေတရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတာကို မြင်လျှင် အတွေးတွေတောင် လွင့်စဉ်သွားရကာ လက်ရှိအခြေ အနေပေါ်တွင်သာ အာရုံစူးစိုက်မိသွားသည်။ လူတချို့ရဲ့အော်သံ စကားပြောသံတွေကိုလည်း ကြားနေရသေးသည်။

“လုပ်လေ ... လုပ်လေ၊ ဆေးရုံပို့မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီအတိုင်း ဆို သွေးလွန်ပြီး သေလိမ့်မယ်”

“ကားငှားလိုက် ... ကားငှားလိုက်”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားကား အားတယ် မဟုတ်လား။ ဟာ ... ခင်ဗျားတို့ကဗျာ”

မုံသည် ကြားနေရသော အသံကြောင့် စူးစမ်းစိတ်ပူ စိတ်ဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လူအုပ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင် ကြည့်လိုက်လျှင် ကားပေါ်မှ ဆွဲထုတ်ထားသော လူတစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သတိလစ်မလိုဖြစ် ညည်းညူနေသောလူ ကို ကြည့်ကာ မုံသည် တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုဖြင့် ပြော လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ကျွန်မကားပေါ် ဝိုင်းတင်ပေးကြပါ။ ကျွန်မ ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ဟင် ... အေး အေး။ တင်ကြ ... တင်ကြ၊ လုပ် ... လုပ် မြန်မြန်လုပ်”

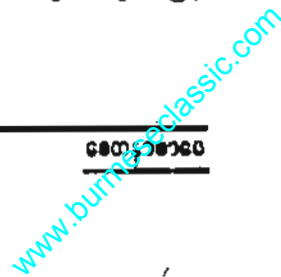
အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းတင်ကြသဖြင့် လူနာမှာ မုံရဲ့ ကားပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ မုံသည် လူနာကိုတင်ကာ

ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့ အမြန်ဆုံးမောင်းလာခဲ့သည်။ အဲဒီ လူနာနှင့်အတူ သတိမလစ်သေးသော နောက်ထပ်လူနာတစ်ယောက် ပါ ပါသေးသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆေးရုံသို့ပို့ပေး၊ သူတို့ အိမ်တွေကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေး၊ ဒီကြားထဲ ယာဉ်ထိန်း ရဲက မုံ့ကို စစ်မေးနေတာကို မြေကြားပေးရသေး၏။ အားလုံး ပြီးစီးသွား၍ ဆေးရုံထဲမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ကိုးနာရီခွဲပြီးနေ ပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဒီတော့မှပဲ မုံဟာ လူကြိုပစ္စည်းကိစ္စကို ဖျတ် ခနဲ ပြန်သတိရလျက် မျက်လုံးပြူးရတော့တာဖြစ်သည်။

ကမန်းကတန်းနှင့် မေ့လျော့စွာ ပစ်ထားမိခဲ့သော ဟန်းဒီဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်လျှင် Missed Calls ခြောက်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဲဒီထဲကမှ နှစ်ခုက မှတ်သန်မိုးစက်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ဟု သိလိုက်ရလျှင် မုံသည် နဖူးကို လက်နှင့် ဖြန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်မိသွားသည်။ သွားပါပြီ၊ တစ်ခါ ဆက်ဆံ ဆယ်ခါလန်သွားတော့မှာပါပဲ။ မုံသည် ကားကို မောင်း မထွက်သေးဘဲ သူ့ဖုန်းကို ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ ဖုန်းက ချက်ချင်း ခေါ်၍မရ။

လေးငါးခါလောက် ကြိုးစားပမ်းစား ခေါ်တော့မှ လိုင်းဝင်သွားသည်။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်လျှင် မုံ သည် ပြောရမည့် စကားတွေအတွက် စကားလုံးတွေ အလျင်အမြန် စဉ်းစားရွေးချယ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ”

ဟယ်လိုတွေ ဘာတွေတောင် မလာဘဲ တီပြတ်ပြတ် အသံကြောင့် မုံသည် ပန်းတစ်ချက် တွန့်မိကာ ...

“ဟုတ် ... လေးမျက်မုံပါ။ ဟိုလေ ...”

“အင်း ... မင်း ကိုယ့်ရဲ့ Missed Calls ကို တွေ့မှာပေါ့။ မင်းကို ကိုယ် ကိုးနာရီထိ စောင့်ခဲ့တာ လေးမျက်မုံ။ မင်း မလာဖြစ်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် နောက်ကျမယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ကို ပန်းတစ်ချက်တော့ ဆက်သင့်တာပေါ့ ...

အဲ ... မင်း မဆက်လို့ ကိုယ်က ဆက်တော့လည်း ပန်းမကိုင်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာ လို့ပါ”

“အင်း ... ထားပါတော့။ အခု မင်း လာမယ်ဆိုလည်း ကိုယ်က အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ် ... ရပါတယ်။ နောက်ထပ် ဘယ်အချိန်လောက် များ အဆင်ပြေနိုင်မလဲဟင်”

“ညနေ ငါးနာရီလောက် ကိုယ် အိမ်ပြန်ရောက်မယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်မ အဲဒီအချိန်လောက် တစ်ခေါက် ထပ်လာပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

လေသံကတော့ မုံကို သိပ်အစာမကြေသည့် လေသံ နဲ့ဖြစ်သည်။ မုံသည် ပန်းပိတ်သွားသောအခါ လုပ်နေကြပုံစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းကိုစုကာ ပန်းတွန့်မိသည်။ စကားအသွားအလာနှင့် စကားပြောပုံဆိုပုံကို နားထောင်ရသည့်ပုံစံမှာ ကိုတိကျဒီဇိုင်းဖြစ် သည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ နေရာတကာမှာ တိတိကျကျ မှန် မှန်ကန်ကန်သမားမျိုးလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ မုံသည် မမြင်ရ သေးသော လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ဆေးရုံကြီးဝင်းအတွင်းမှ ကားတို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းရောက်သောအခါ အတန်းတစ်ချိန်တောင် ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ မုံကို အမျှော်ကြီး မျှော်နေဟန်ရှိသော နွယ် ချီးပင် ဟူသော ကလေးမမှာ မုံ လာတာကို မြင်တော့မှ မျက် သုံးလေးတွေက တောက်ပအသက်ဝင်သွားတာကို မြင်ရလျှင် ချိတ်ပြုံးမိရသည်။ မုံက စာသင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူမဘက်သို့ ဆုည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ လေးမျက်မုံရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ နောက် ကျနေတာလဲဟင်။ ပန်းဆက်မေးချင်တာ ပန်းနံပါတ်က လည်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ ... ပေးမှာပေါ့။ ဒီလို နွယ်ချီးပင်ရဲ့ လမ်းမှာ Accident တစ်ခုနဲ့ ကြုံနေလို့ ဝင်ကူညီပေးနေတာ။ ဒဏ်ရာရတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ဆေးရုံကြီး ပို့ပေးနေတာ လေ။ အဲဒါကြောင့် ကြာနေတာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်လား။ လေးမျက်မှုံက သူများကို တော်တော်ကူညီ တတ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

“အင်း ... ကူညီတတ်တယ်လို့ ပြောတော့လည်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ဖော်ရာ ကျမှာလည်း စိုးရသေးတယ်။ ဒီလိုပါပဲ တို့က သူများ အခက်အခဲ တစ်ခုခု ဖြစ်နေရင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်ဘူး ပြောရမှာပေါ့။ အကူအညီ တကယ်လိုအပ်နေတဲ့သူကို ကိုယ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ အကူ အညီမျိုးဆို ပေးဖြစ်တယ်ပေါ့ ...

“ငယ်ငယ်လေးတည်းက တို့အကျင့်လေ။ ကြီးလာ တော့လည်း ပရဟိတအလုပ်တွေ ပိုလုပ်ဖြစ်တယ်။ အခု အဖွဲ့နဲ့လည်း လုပ်တယ်လေ။ နွယ်ပျိုးပင်လည်း စိတ်ဝင် စားရင်ပြော၊ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေလည်း တိုးတာပေါ့”

“စိတ်တော့ ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးစောက ထည့်ပါမလား မသိဘူး”

“ဒေါ်လေးစော ဆိုတာက ! ”

“ဪ ... ဒေါ်လေးစော ဆိုတာက ဖေဖေရဲ့အဒေါ်ပါ။ ပျိုးကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက စောင့်ရှောက်လာတဲ့သူပေါ့။ မေမေက ပျိုး တစ်နှစ်သမီးအရွယ်တည်းက ဆုံးသွားတာ လေ။ အဲဒီတော့ ပျိုးက ဒေါ်လေးစော လက်ထဲမှာပဲ ကြီး လာခဲ့ရတာ”

မှုံက လက်တစ်ဖက် ကာပြရင်းမှ ...

“I see ... I see ။ သိပြီ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဒီအန်တီ ကြီးရဲ့ အုပ်ထိန်းပုံစံသွင်းမှုအောက်မှာ မင်းပုံစံက ဒီလိုဖြစ် သွားတယ်ပေါ့ ...

အင်း ... ထင်တော့ ထင်ပါတယ်။ မင်းအမေသာ ရှိရင် မင်းပုံစံက ဒီလောက်ကြီး Weak ဖြစ်မှာ မဟုတ် ဘူး။ မင်းပုံစံက ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ ပုံစံခွက်ထဲက လာ တယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာနေတယ်”

“တကယ် ! အဲလို သိသာနေတယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့ ... အပေါင်းအသင်းလည်း များများစားစား ထားခဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ လူတွေကိုလည်း ယုံလွယ်မယုံသဘော မှာရှိတယ်။ လူတွေကို မြင်မြင်ချင်း ပစ်ပြီးမယုံပစ်နဲ့ ကောင်မငလေးရေ”

“ဟင် ... ဘယ်မှာ ယုံပစ်လို့လဲ မေမျက်မှုံရဲ့”

“ရှင် ကျုပ်ကို မယုံဘူးလား”

“ယုံတာပေါ့”

“ကြည့် ... အဲဒါကိုပဲ ပြောနေတာပဲလေ”

“ဘာဆိုလဲ။ လေးမျက်မှုံက မိန်းကလေးပဲဟာ။ ပြီးတော့ ပျိုးကို ကူညီထားတဲ့သူပဲ ဘာမယုံစရာရှိလဲ။ လူတွေကို ကူညီတတ်ပြီး စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတဲ့သူဆိုတာ သိသာနေတဲ့ဟာပဲ”

www.burmeseclassic.com

မုံသည် သူ မအ၊ပါဘူးဆိုတာကို သက်သေပြချင်
ဇောဖြင့် ကိုယ့်ကို အမွန်းတင်နေသော ချစ်မဖွယ် ကောင်မလေး
ရဲ့ပါးပြင်ကို ချစ်စနိုးဖြစ်လာစိတ်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလိပ်မိသည်။
ဒီကောင်မလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကိုတော့ မုံ ပြောင်းလဲပေးဦးမှာ
ပါပဲ။

“ဪ ... ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့တာ နှစ်ရက်ပဲ
ရှိသေးတယ်လေ ပျိုးရဲ့။ နောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကို
သိပ်ယုံနေရင်တောင် ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောရဘူး။ မိန်းက
လေးချင်းလည်း သိပ်ယုံစားလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ ...

လူကုန်ကူးခံရတဲ့ ကောင်မလေး တော်တော်များများ
ဟာ မိန်းကလေးအချင်းချင်းကပဲ သွေးဆောင်ဖြားယောင်း
ခြင်း ခံရတာလေ ...

ယုံကြည်မှုမှာ ယောက်ျား မိန်းမ ခွဲခြားသတ်မှတ်လို့
မရဘူး ပျိုးရဲ့။ လူတစ်ယောက်ကို သေချာလေ့လာပြီးမှ
ယုံကြည်မှုဆိုတာကို ထားသင့်တယ်။ လူတွေကို မခင်မင်
ရဘူး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အရမ်းပုံပြီး မယုံပစ်ဖို့။ လူ
တိုင်းဟာ ကိုယ်လိုမဟုတ်ကြဘူးလေ”

အဆုံးသတ် ပြောလိုက်သော မုံရဲ့စကားကို သူမက
တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်နော်။ မုံ ပြောတာတွေက မှန်တယ်။ ကျေးဇူးပဲ
မုံ။ ဒါပေမဲ့ မုံ့ကိုတော့ ပျိုး ယုံလို့ရတယ် မဟုတ်လား ...

လုံးဝကို မျက်စိမှိတ်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ယုံထားလို့
ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ... ဒီတစ်ယောက်နဲ့တော့ ခက်နေပြီ။ အေးပါ ...
အေးပါ ... ယုံ ... ယုံ ... ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကတိတစ်ခု
တော့ပေး။ ရှင် နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ လွယ်လွယ်ကူကူ
မယုံစားပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ”

“ဪ ... ပေးပါတယ်။ မုံကလည်းလေ။ ပျိုးက လူတွေ
ကို အဲဒီလောက် ပစ်စလက်ခတ်ယုံတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှတောင် သိပ်ယုံတာ
မဟုတ်ဘူး။ နောက်ကျရင် မုံ သိလာပါလိမ့်မယ် ...

မုံကတော့လေ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲနဲ့ကို အရမ်း
ယုံကြည်ချင်စရာ ကောင်းနေလို့ပါ။ မုံရဲ့မျက်နှာလေးကကို
ထက်မြက်သွက်လက်ပြီး ယုံချင်စရာကောင်းနေတယ် ...

အဲဒါ တကယ်ပြောတာ။ တခြားသူတွေကရော
အဲလို မပြောကြဘူးလား”

“အင်း ... တခြားသူတွေပါ ဆွဲထည့်ပြန်ပြီ။ အင်းပါ ...
ဟုတ်ပါတယ်။ ကဲ ... ယုံပါ ... ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုနက
ပြောတာတွေကိုတော့ မမေ့နဲ့ပေါ့ ...

ပျိုးအတွက် ပြောတာပါ။ ဆရာ လုပ်တာ မဟုတ်ပါ
ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ပါတယ်။ မုံ့စေတနာကိုလည်း သိတယ်။ မုံ့ရဲ့ခေတ်မီ တက်ကြွနေတဲ့ ပုံစံလေးကို အရမ်းအားကျတာပဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ချင်လိုက်တာ”

ဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ပေါ့ ဟူသော စကားကို ပြန်တောင် ပြောချိန်မရလိုက်။ အကြောင်းမှာ မုံ့ကို ရည်းစားစာ ရေးခိုင်းထားသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရောက်လာသော ကြောင့် မုံ့သည် အိမ်ကအသွင်ပါလာသော ရေးပြီးသား ရည်းစား စာကို ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဒါကို သူငယ်ချင်းက သူ့လက်ရေး ဖြင့် ပြန်ကူးနေတာကို ပျိုးသည် တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေလေ သည်။ သူ့ခမျာ မေးချင်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေတာ ကိုလည်း မုံ့က သိနေသေးသည်။

သူငယ်ချင်း ထွက်သွားတော့မှသာ သူမက မုံ့ကို တိုးတိုးလေး ကပ်မေးသည်။

“မုံ့ အဲဒါ ဘာစာလဲဟင်”

“ရည်းစားစာလေ”

“ဟင် ... ရည်းစားစာ။ မုံ့က ရည်းစားစာ ရေးတတ်တယ် ပေါ့”

“ရေးတတ်တာပေါ့”

မုံ့က ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ဖြေလျှင် သူမက မုံ့ကိုမျက်လုံး ပြူးပြီး ကြည့်နေသည်။ ဘာဆက်မေးရမှန်း မသိလဲ ဖြစ်နေပုံ ရသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ဘာလို့ ရည်းစားစာ ရေးပေးရတာလဲဟင်။ သူတို့က မရေးတတ်လို့လား”

“အင်း ... စာတော့ ရေးတတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက် သား ကြောအောင် မရေးတတ်ဘူးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မုံ့က ရေးပေးရတာ။ သူတို့ အဆင်ပြေသွားတော့လည်း မုံ့ ကုသိုလ်ရတာပေါ့လေ”

“မုံ့က အဲဒီလို ကြောအောင် ရေးတတ်တယ်ပေါ့။ မုံ့မှာ ရည်းစားရှိလို့လားဟင်”

“ဟား ဟား ... ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

မုံ့က ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးကို ပြန်နောက်လိုက် လျှင် သူမက မုံ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးတွေ ဖြင့် ကြည့်ရသည်။ သဘောကတော့ ရည်းစားရှိတဲ့လူဆိုလျှင် ခေါင်းမှာ ချိုပေါက်နေသည်ဟု ထင်လို့လားတော့ မသိ။ မုံ့သည် ကိုယ့်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေသည့် ကောင်မလေးကို ရယ် ချင်စိတ်ဖြင့် ပြုံးကြည့်နေမိသည်။

သူမက မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့လေးဖြင့် ခေါင်းကို အသာယမ်း ကာ ...

“မသိဘူး။ ပျိုး အကဲမဖြတ်တတ်ဘူး”

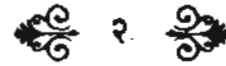
“ဟား ဟား ... ခဏလေးနဲ့ အကဲဖြတ်တတ်ပါမလား ပျိုးရဲ့။ အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူးလို့ ...

www.burmeseclassic.com

မုံမှာ ရည်းစားမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားရှိတဲ့လူ
 တွေထက် မုံက အချစ်အကြောင်းကို နားလည်တယ်”
 “တကယ် ! ။ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”
 “ဪ ... ဒီလိုပဲပေါ့။ လေ့လာထားတာပေါ့။ ဘာလဲ ...
 ပျိုးက အချစ်အကြောင်းကို သိချင်နေပြီလား
 “ဟင့်အင်း ... အဲဒါကို ပျိုး တစ်ခါမှ မကြံဖူးသေးဘူး”
 “ယုံပါတယ်၊ ကြုံလာပြီး စိတ်ဝင်စားတဲ့ အဲခါကျရင်သာ
 ပြောပေါ့ ... ဟုတ်လား”

မုံက မေးဆတ်ပြကာ ခပ်ဖြိုးဖြိုး ဆိုလိုက်လျှင် ပျိုး
 သည် အနည်းငယ် ပန်းရောင်ပြေးသွားသော မျက်နှာလေးဖြင့်
 “မုံကလည်း” ဟု ခပ်ရှက်ရှက် ဆိုသည်။ မုံသည် ဒီခေတ်ထဲမှာ
 ရှားပါးနေပြီဖြစ်သော အရှက်သည်းမျက်နှာလေးကို ငေးကာ ဒီ
 ကောင်မလေးရဲ့ ချစ်သူသာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ချစ်မလဲဟု တွေး
 နေမိလေသည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကတိမတည်တဲ့ကိစ္စ၊ အချိန်မတိကျတဲ့ကိစ္စ
 တွေကို မိန်းမတွေက စထွင်တာနဲ့တူတယ်”

သူက စကားပြောပြီးတာနှင့် လက်ဖက်ရည်ကို
 တစ်ငုံ ငုံလိုက်လျှင် သူငယ်ချင်းတွေက သူ့မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်
 ကြသည်။ တစ်ခုခုဆိုလျှင် လိုက်နောက်ဖို့ ဝန်မလေးသော
 နေမင်းကတော့ စမူဆာတစ်ခုကို ကောက်ဝါးကာ ...

“ဒါဆို ဝေက ကတိမတည်တဲ့မိန်းမ၊ အချိန်မတိကျတဲ့
 မိန်းမပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ အာဒမ်နဲ့ ချိန်တိုင်း ပျက်ကွက်တာတို့၊
 နောက်ကျတာတို့ အမြဲလုပ်လို့ နေမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မှ
 လား ဟေ့ကောင်”

သူ ပြောလိုက်သော စကားရဲ့မြားဦးက သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

သူက စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါယမ်း ပစ်လိုက်ကာ ...

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မဟုတ်တာတွေ မေးမနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ အဲဒီ လေးမျက်မုံ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တင်းချင်နေပြီ။ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းလဲ မသိဘူး ...

တစ်နေ့ကလည်း မနက်ကိုးနာရီ အရောက်လာမယ် ပြောပြီး ကိုးနာရီခွဲထိ ရောက်မလာ၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်။ နောက် ညနေငါးနာရီ လာမယ်ပြောပြီး ရောက်မလာပြန်ဘူး။”

“သူ့ဟာသူ မလာတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ။ မလာဘဲ နဲ့တော့ မနေပါဘူး။ သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်လား ...

ယူမှာပေါ့၊ မင်းကိုက သိပ်တွေ့ချင်နေလို့ မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ပြောစမ်း ... မင်းကို အောင်ကောင်းထက်က အဲဒီကောင်မလေး ချောတယ်လို့ ပြောလိုက်လို့လား။”

“မပြောပါဘူး။”

“မပြောရင် သူ မလာတဲ့ကိစ္စကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အံ့စားနေလဲ”

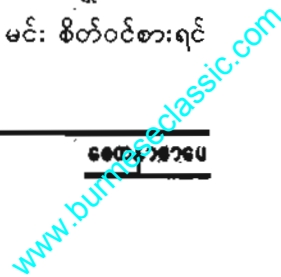

“ဘာမှ အံ့စားမစားဘူး။ မင်းတို့လည်း သိသားပဲ။ ငါက အချိန်မတိကျတာ၊ ကတိမတည်တာလောက် မုန်းတာမရှိဘူး ...

မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ ဟိုအချိန်လာမယ်၊ ဒီအချိန်လာမယ် ပြောပြီး မလာတာ၊ အဲဒီလူကို မလေးစားရာ ကျတာပဲကွ။ မဟုတ်ဘူးလား။”

သူ့အပြောကို သူငယ်ချင်းတွေက ဘာမှမပြောဘဲ ပခုံးသာ ကိုယ်စီတွန့်ပြကြသည်။ သူသည် စိတ်ထဲမှာတော့ လေးမျက်မုံ ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို နည်းနည်းတော့ ခုနေသည်။ ပြီးခဲ့တဲ့လက သူ စင်ကာပူသို့ သွားလည်ခဲ့လေရာ သူ့ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း အောင်ကောင်းထက် အိမ်မှာ တည်းခိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ပြန်ခါနီးတွင် အောင်ကောင်းထက်ရဲ့ ကောင်မလေးက သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ထည့်ပေးလိုပါသည်ဟု ပြောသောကြောင့် သူက ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ယူလာခဲ့ရသည်။ အောင်ကောင်းထက်ကတော့ သူ့ရည်းစား မကြားအောင် သူ့အဖုန်းသို့ တိုးတိုးကပ်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒီ လေးမျက်မုံ ဆိုတာ ချောတယ်နော်။ မင်းကြိုက်တဲ့ ဘောလီးဂုဒ်စတား ပါးချိုင့်မင်းသမီး ပရီးတီဇင်တာနဲ့ အရမ်းတူတယ်တဲ့၊ မင်း စိတ်ဝင်စားရင် ဇာတ်လမ်းဆက်လိုက်”

သူကတော့ အဲဒီတုန်းက ပြုံးစိစိဖြင့် ပန်းတွန့်ပြခဲ့တာ မှတ်မိသေးသည်။ သို့သော် သူ ကြိုက်သည့် အိန္ဒိယမင်းသမီးပရီးတီဇင်တာနဲ့ တူတယ်ဆိုသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားမိတာတော့ အမှန်ပင်။ တကယ်တူတာလားဟု ကြည့်ချင်သွားတာလည်းပါသည်။ ကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ မမက မနက်ခင်းချိန်းတော့လည်း ပေါ်မလာ၊ ညနေဘက်မှာလည်း ပေါ်မလာသဖြင့် သူက နည်းနည်းစုချင်လာပြီဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ရောက်တော့လည်း သူမက ဖုန်းမဆက်သေး။ သူသည် ဖုန်းသံတစ်ခုကို ကြားရမလားဟု မျှော်လင့်နေသော်လည်း ဘာဖုန်းသံမှ သူ့ဆီသို့ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ သူက ဆက်ဖို့ကျတော့လည်း မကောင်းတတ်သဖြင့် သူ့မှာ အောင့်အည်းနေရလေသည်။

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့ကိုပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို မမက်မောတဲ့လူ ဘယ်သူမှ ခရီးဘူး။ စိတ်ချ မင်းဆီကို သူ လာမှာ ...

လောလောဆယ်တော့ ဒီကျောင်းက ဟာတွေကို အာရုံစဲစားထား ဟုတ်ပြီလား။ တို့ အီးမေဂျာမှာကို အလန်းလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ ကျောင်းဖွင့်စဆိုတော့ ဘယ်သူက ဘာဆိုတာ မသိရသေးဘူး”

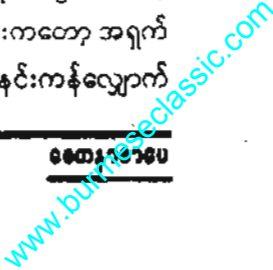
“မင်းတို့ကလည်း။ ငါကပဲ ဟိုတစ်ယောက်ကို မတွေ့ရင်လို့ ပြောနေတာ ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းပုံစံကြီးက အဲဒီလို ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီမှာ ငါ ကြားဖူးတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားတစ်ခုရှိတယ် ... ‘I’ll be ready in a minute’ means ‘I’ll be ready in an hour’ တဲ့ ...

မိန်းမတွေရဲ့ အချိန်မတ်ကျမှု ကတိမတည်မှုကို ရည်ညွှန်းတာ။ အဲဒီတော့ မင်း လေးမျက်မုံဟာ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကပါတဲ့ မိန်းမမျိုး နေမှာပဲ။ ငမျှော်လင့်စောင့်စားမနေနဲ့၊ သူ့ဟာသူ လာချိန်တန်ရင် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... လာ ... အတန်းသွားတက်ကြမယ်”

သူ့သူငယ်ချင်း ထက်မြက်က လောဆော်လိုက်လျှင် သူ့ရော နေမင်းရောက စားတာသောက်တာတွေကို လက်စသတ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးနောက် ကန်တင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကန်တင်းမှတစ်ဆင့် စာသင်ဆောင်များရှိရာဘက်သို့ သွားရာလမ်းတွင် သူတို့အုပ်စုမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှောင်ကြည့်ရှုလျက် ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောဆိုလာကြသည်။ တစ်နေရာမှာတော့ သူ့မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်တွေ့သွားမိသည်။ ကျောင်းသားတန်းဆယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စကားလိုက်ပြောနေသော မြင်ကွင်းသည် မျက်လုံးထဲတွင် ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်းပါ။ သကောင့်သားက စားတော့ ဝါးတော့မလို အခုပဲ ဆွဲပက်တော့မလို အသည်းအသန် ဖြစ်ပြနေကာ ကောင်းလေးကတော့ အရှက်သည်းစွာဖြင့် ခေါင်းကိုင့်လျက် လမ်းတွေကို နင်းကန်လျှောက်

နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ခလုတ်တိုက်မိမလိုတောင် ဖြစ်
သေးသည်။

သူက နေမင်းကို လက်တို့ပြကာ ...

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းကွာ၊ ဒီလို မြင်ကွင်းမျိုးက တက္ကသိုလ်
ပရဝုဏ်ထံမှာ ရှိသင့်သလား။”

“မရှိသင့်ပါ အရှင်မင်းသား။ မရှိသင့်ကြောင်းပါ”

မနောက်ရင် မနေနိုင်သော နေမင်းကတော့ သူ့ကို
အရွန်းဖောက်သည်။ ထက်မြက်ကတော့ သူ့လိုပင် အဲဒီမြင်ကွင်း
ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မမိုက်ဘူးကွာ။ မြင်ရတာ ကဗျာမဆန်လိုက်တာ”

“အေးလေ ... လူရိုင်းကောင်ပဲ။ ကျောင်းသားမဟုတ်တာ
ကျနေတာပဲ။ ကောင်မလေးက တအားရှက်နေတဲ့ပုံစံကွ။
ဒီလူကလည်း အထာမနပ်လိုက်တာ။ မျက်လုံးထဲမှာ Cross
ပဲ။ ခက်ပါကွာ”

“ဟင်း ... ဒီလိုကောင်တွေကြောင့် ယောက်ျားသိက္ခာကျ
နေတာ”

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆို
နေတုန်းမှာပဲ မြင်ကွင်းက မလှမပ ဖြစ်လာကာ ပိုမိုရုပ်ဆိုးလာ
သည်။ တစ်ချိတွင် ကောင်မလေးသည် လမ်းလျှောက်ရင်းမှ
ခလုတ်တိုက်မိသွားကာ ဟပ်ထိုးလဲကျတော့မလိုဖြစ်လျက် လက်
ထဲမှာ ကိုင်လာသောဖိုင်နှင့် စာအုပ်တွေက အောက်သို့ပြုတ်ကျ

သွားသည်။ ဒါကို ဟိုကောင်က အခွင့်အရေးယူကာ ကောက်ပေး
ဖို့ ပြင်သော်လည်း ကောင်မလေးက လက်မခံ။ ပုတ်ထုတ် တွန်း
ထုတ်ဖို့ပြင်လျှင် သူသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းနှင့် မတူသော မြင်
ကွင်းကို ဆက်လက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

သူ့ခြေလှမ်းများက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီနားသို့
ရောက်သွားမှန်းမသိ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ
ထည့်ထားသော ဖုန်းမြည်သံက ထွက်ပေါ်လို့လာသော်လည်း
သူက ဖုန်းမကိုင်မိတော့ချေ။

“သူငယ်ချင်း ... မင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်
ထိတော့ နှောင့်ယှက်ဖို့ မကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်”

သူက အောက်မှာကျနေသော ဖိုင်နှင့် စာအုပ်တွေကို
အေးအေးဆေးဆေး ကောက်ယူပြီး ပြောလိုက်လျှင် ဟိုသကောင့်
သားက သူ့ကို မကြည်သလို ကြည့်လာသည်။ သို့သော် အဲဒီ
လောက် အကြည့်ကိုတော့ သူက ဂရုမစိုက်ပါ။

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ထိုတစ်ယောက်က သူ့ကို ကြောက်သွားမလားဟု
သော ပုံစံဖြင့် ဘုတောသည်။ သူက အရေးမပါဟန်ဖြင့် ခပ်အေး
အေးပင်။

“မင်းလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ငါလည်း တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသား၊ ဘယ်သူမဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
လွတ်လပ်စွာ ချစ်ကြိုက်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်

နေတဲ့ပုံစံက လူငယ်ချင်းတောင် ဘယ်လိုမှ ခံစားပေးလို့ မရတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတယ် ...

မင်း သူ့ကို ဆက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့”

“အဲဒီလို ပြောရအောင် မင်းနဲ့ သူနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက် နေလို့လဲ”

အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် သူ အိုးတိုးအမ်းတမ်းလည်း ဖြစ်မသွားပါ။ အဲဒီလို မေးလိုက်တဲ့အတွက် ပြန်မဖြေနိုင်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိချေ။ ခပ်တည်တည်ပဲ ပန်းတစ်ချက်ကို တွန့်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ အဲဒါကို မင်းလည်း သိ နေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်နေတဲ့ပုံစံက ဘယ်လိုမှ ကြည့် မကောင်းလို့ ...

မင်း သူ့အနားမှာ ဆက်ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ပြဿနာ တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အေး ... အဲဒီလို ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ ရင်လည်း သူက မင်းဘက်မှာ လုံးဝရှိမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

သူ့ရဲ့အေးဆေးသော အပြောတွေကြောင့် ဟိုတစ် ယောက်က-မေးကျောတွေ တစ်ချက်တင်းသွားသည်။ သို့သော် အခြေအနေတွေကို ရိပ်စားမိကာ တက်တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုးခေါက် ကာ ချာမနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒီလောက်ကတော့ သူ့က အုံး မစားပါ။ သူက ငိုချင်ဟန် အပြည့်ရှိသော ကောင်မလေးကို

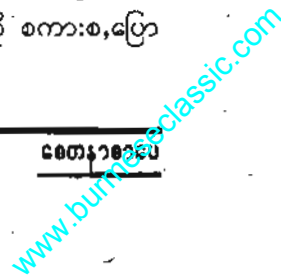
အနားကရုဏှာသက်စွာဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့လက်ထဲမှ သူမရဲ့ဖိုင်နဲ့ စာအုပ်တွေကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

သူသည် မြင်လိုက်တာနဲ့ကို ရိုးသားဖြူစင်ပုံရသည့် ကောင်မလေးကို အမှတ်မထင် ငေးစိုက်မိသွားသည်။ အသားအရေ ဖြူစင်ကြည်လင်ကာ ခေတ်မီလှပသော မြန်မာဝတ်စုံလေးနှင့် သူမ ရဲ့ပုံစံသည် သူ မြင်တွေ့နေကြ ကောင်မလေးတွေရဲ့ပုံစံနှင့် ခြား နားစွာ ကျက်သရေရှိရှိ လှပနေသည်။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးဟာ အခုနကလို ကျားရဲ့ပေါက်စ ဒီဇိုင်းမျိုးရှိသောကောင်နှင့် လားလား မှု မထိုက်တန်မပါ။ သူမက သူ့ရှေ့မှ ထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။ အဲဒီ မှပဲ လွဲချော်မှုတစ်ခုကို ထပ်တွေ့တော့တာဖြစ်သည်။ သူမဆီမှ အဲခနဲ အသံထွက်လာလျှင် သူက သူမကြည့်ရာသို့ လိုက်ပါငုံ့ ကြည့်မိသည်။

အားပါးပါး ... သူမရဲ့ကတ္တီပါဖိနပ်သည် သဲကြိုး ငြိတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကျွတ် ... ဒုက္ခပါပဲ”

သူမထံမှ အင်မတန် စိတ်ဆင်းရဲမှုနဲ့ သိသာစေသော ညည်းညူသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့ကိုတော့ မော်မကြည့် မိ။ ရှက်လည်း ရှက်နေဟန်တူသည်။ သူသည် သက်ပြင်းတစ် ချက်ကို စိတ်ထဲမှာသာ ကျိတ်ချမိလျက် သူမကို စကားစ၊ပြော လိုက်သည်။

“ဖိနပ်ပြတ်သွားတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကိုယ့် ဘာကူညီပေးရမလဲ”

သူက စကားပြောလိုက်သောကြောင့် သူမက သူ့ကို မရဲတရဲ မော်ကြည့်သည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းများသည် အကူအညီမတောင်းသော်လည်း အားကိုးချင်သည့် မျက်ဝန်းများဆိုတာကို မွေးရာပါ ပုရိသနလုံးသားဖြင့် နားလည်လိုက်သည်။

“ဟိုဒင်း ... ရ ... ရပါတယ်”

“ရပါတယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ။ ကူညီမယ်ဆိုတာကို ရပါတယ်လို့ ပြောတာလား၊ ဒီဖိနပ်နဲ့တော့ မင်းအတန်းထဲထိ လျှောက်သွားလို့ မရဘူးနဲ့တူတယ်”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကြည့်ကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲတွင် ထိုးထည့်ထားသော ဟန်းဒီဖုန်းမှ အသံထွက်မြည်လို့ လာပြန်သည်။ သူက ဖုန်းကိုမကိုင်ဘဲ သူမကိုသာ မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟို ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိဘူး”

“ကိုယ့်ဖိနပ်ကို စီးသွားမလား”

“ရှင် ! အဲဒီတော့ သူက ဘယ်လိုသွားမှာလဲ”

“ကင်းမြီးကောက်ထောင် သွားမှာပေါ့”

သူ့အပြောကို သူမက မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် မော်ကြည့်သည်။ သူက သူမကို နွေးထွေးစွာဖြင့် တစ်ချက်ရယ်

ပြလိုက်လျှင် သူမထံ၌ စိုးရိမ်ကြောင်ကြမ္မများ အားလုံးလွင့်စဉ် သွားသည်။

“အလကား နောက်တာပါ။ ကိုယ်က သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ မင်းသာ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ အဆင်မပြေမှာ စိုးရတာ ...

ဘယ်လိုလဲ ... ကိုယ့်ဖိနပ်ကို စီးသွားမလား။ ကွင်းထိုးဆိုတော့ စီးလို့တော့ အဆင်ပြေမှာပါ”

သူမက ငြင်းလည်း မငြင်းချင်ဟန်ဖြင့် သူ့ဖိနပ်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ အားနာစကားဆိုသည်။

“အားနာစရာကြီး”

“အားမနာပါနဲ့ ခဏငှားတာပါ။ အပြီးလည်း မပေးပါဘူး ကိုယ့်ဖိနပ်က ဈေးကြီးတယ် ... ဟဲ ဟဲ DAPPER လေ”

သူမက တကယ်ပဲ သူ့ဖိနပ်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ငုံကြည့်သည်။ သူက ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်ရင်းမှ ...

“မင်း ဘယ်မေဂျာကလဲ၊ ကိုယ့်ကို ဖိနပ်တော့ ပြန်ပေးမယ် မဟုတ်လား”

သူ့စကားကို သူမက ပြီးယောင်သမ်းသွားကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ပြီးတော့မှ လေသံတိုးဖွဖွဖြင့် ...

“ဒီနေ့ပဲ ပြန်ပေးမှာပါ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဖိနပ်မှာလိုက်ပါမယ်။ သူ့နာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ် သာ ပြောပါ”

“အိုကေ ... ကိုယ့်နာမည်က မှတ်သန်မိုးစက်၊ ဖုန်းနံပါတ်ကတော့ (xxx)၊ မေဂျာက အင်္ဂလိပ်စာ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလည်း အင်္ဂလိပ်စာကပါပဲ”

“ဪ ... မေဂျာတူအချင်းချင်း ကူညီခွင့် ရတာပေါ့။ ကဲပါ ... ကဲပါ ... စီးသွားပါ။ ကိုယ် မင်းကိုယ့်ပါတယ် ... တစ်ကျောင်းတည်း တစ်မေဂျာတည်းသားချင်းတွေပဲ၊ ပြန်မတွေ့မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပါပဲ”

“အိုကေ ... နဲဗားမိုင်း။ ရာဟယ် စီးသွားလိုက်တော့”

သူမက ရွံ့တွန့်တွန့် ပုံစံလေးဖြင့် သူ့ရဲ့ DAPPER ကွင်းတိုးဖိနပ်ကို စီးသည်။ ပြီးတော့မှ အသိအမှတ် ပြုသလိုဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြပြီးလျှင် အသာအယာ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူကတော့ နေရာမှာတင် ခြေဗလာဖြင့် ငေးမောကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပခုံးဖြင့် ပစ်တိုက်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... မနက်ခင်းမှာ လန်းတဲ့အဆင်လား။ ဘာလဲ DAPPER တစ်ရန်လုံးတောင် ပစ်စလက်ခတ် ပေးလိုက်နိုင်တဲ့အထိ သဒ္ဒါတရားတွေ ထက်သန်နေတဲ့ ကမ္ဘောဇဘာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

“အပြီးပေးလိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ ပြန်ရမှာပဲကွာ။ မင်းတို့လည်း မြင်သားပဲ၊ နဂိုကမှ စိတ်ညစ်နေတဲ့သူက ဖိနပ်ပါ ပြတ်သွားတော့ ဘယ်လောက် ထပ်စိတ်ညစ်မလဲ ...

ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း ပြတ်တာဆိုလည်း ထားဦး။ ငါ့ရှေ့မှာတင် ပြတ်တာဆိုတော့ မကူညီလို့လည်း မကောင်းဘူးလေ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ပဲ ကူညီပါရစေ လုပ်လိုက်တာပေါ့။ တို့မေဂျာကပဲတဲ့ကွ။ ဇယားကတော့ မုည့်တယ်။ ချစ်စရာလေးနော်”

“ဟင်း ... အသံကိုက မစားရ ဝခမန်းအသံနဲ့။ ဒီလောက်တောင် ချစ်စရာကောင်းနေရင်လည်း မင်းဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်ပါလား”

“ဪ ... ငါတို့ဖိနပ်က ရှူးတွေလေကွာ၊ သူလေး စီးလို့မှ မရတာ။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နေစမ်းပါဦး။ မင်းကရော ဒီလို ခြေတုံးလုံးနဲ့ ဘယ်လိုလိမ့်မှာလဲ ...

မင်းကိုတော့ ငါတို့က ဖိနပ် ချွတ်မပေးနိုင်ဘူးနော်”

“ချွတ်ပေးစရာ မလိုပါဘူးကွာ။ ငှားပေးရင်ကို ရပါပြီ။ သွား ကန်တင်းကို ပြန်သွား။ တို့ ဘော်ဒါ ကိုကြီးကျော်ဆီက ဖိနပ်တစ်ရန်လောက်ငှားခဲ့။ ကိုကြီးကျော်ဆီမှာ ဟိုတစ်ပတ်ကမှ ဝယ်ထားတဲ့ Scholl တစ်ရန်ရှိတယ် ...

ငှားလာခဲ့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း စီးဖို့ ဖိနပ်ကို ငါတို့က သွားတုပေးရမယ်ပေါ့။ ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါရမှာလား။ ဟိုက

www.burmeseclassic.com

ကျေးဇူးတင်တော့ မင်းကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မှာ။ ဇာတ်လမ်း ဆက်တော့လည်း မင်းနဲ့ပဲ ဇာတ်လမ်းဆက်မှာ ...

မင်းစီးဖို့ ဖိနပ်ကို ငါက သွားယူပေးရတယ်လို့ သူ သိမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ပြောပြလိုက်မယ်ကွာ”

“ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ စာကတဲမှပဲ ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါတယ် စောင့်နေ၊ အဲဒီနားမှာ”

ထက်မြက်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလျှင် နေမင်း ကပါ သူ့ကို ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် လျှာထုတ်ပြကာ ထက်မြက်နောက် မှ လိုက်ပါသွားသည်။ သူက ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်ရင်းမှ အနီးရှိအုတ်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ အိတ်ထဲမှဖုန်းကိုယူလျက် အခုနက ဝင်လာခဲ့သော Missed Calls များကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် သည်။ သူ့ကို နှစ်ကြိမ်တိတိ ခေါ်ဆိုထားသောဖုန်းမှာ လေးမျက်မုံ ဟူသော ကလေးမထံမှ ဖြစ်ပါသည်။

သူက ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်ကာ ပခုံးကို အသာတွန့်လိုက် သည်။ ဘယ်နှနာရီ ဘယ်အချိန်တွေ ထပ်ချိန်းဦးမလို့လဲတော့မသိ။ သူက ပြန်ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးပြီးတော့မှ မခေါ်ဖြစ်တော့ပါ။ ဖိနပ်မ ပါဘဲ ထိုင်နေသော သူ့ကို ကျောင်းသူတချို့က ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်သွားကြသည်။ သူက သိပ်တော့ ဂရုမစိုက်မိပါ။ လောကကြီးတွင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ဘယ်သူမဆို ကြုံဖူးနိုင်ပါသည်။

“နည်းနည်းလေးတော့ လွဲနေမယ် xxx လွဲလွဲလေးပဲ ကောင်းပါတယ်”

“သူက ထူးအိမ်သင်ရဲ့ တစ်နေ့စာအလွဲများ သီချင်း လေး တစ်ပိုင်းတစ်စကို ညည်းညူနေတုန်းမှာပဲ သူ့ဖုန်းက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မြည်လာပြန်သည်။ Display ပေါ်မှ နံပါတ် ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ဟိုကလေးမပဲ ဖြစ်လို့နေပြန်သည်။ ဇွဲကို မလျှော့သေးဘူးတဲ့တူပါရဲ့။ သူက ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ထူးလိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုမှတ်သုန်မိုးစက်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ပြောနေပါတယ်”

“ဪ ... ကျွန်မ လေးမျက်မုံပါ။ ဟိုလေ ... အားတော့ နာပါတယ်။ ပစ္စည်းလေးကို ဘယ်မှာယူရမလဲဟင်”

“ဪ ... ယူဦးမှာလား။ မသိဘူး ကျွန်တော်က မယူ တော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်ကောင်မ လေးကို ပေးပစ်ရမလဲလို့ စဉ်းတောင် စဉ်းစားနေတာ”

“ဟယ် ... အဲ ... အဲလိုတော့ မနောက်နဲ့လေ”

အဲလိုတော့ မနောက်နဲ့လေ ဟူသော စကားကိုက သူ့ကို လှမ်းနောက်နေတယ်ဟု ယူဆရတာကြောင့် သူက အသာ ပြုံးမိသွားသည်။ ဖုန်းထဲက ကြားကြားနေရသော ချိုရှုရှု အသံ လေးကတော့ နာပျော်ဖွယ်ကောင်းကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ လူ့

www.burmeseclassic.com

လည်း သူ သိပ်ကြိုက်သော ဘောလီးဝန်စတာ: ပရီးတီဇင်တာနဲ့ အတော်လေးတူသည်ဟု သတင်းရထားပြီးသား။ ကတိမတည်တတ် တာလေးကပဲ ရိုက်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းတော့သည်။

“မနောက်စေ့ချင်ရင် မင်းက ကတိတည်မှပေါ့”

“ဆောရီးပါ ... ဒီတစ်ခါ တကယ်တည်ပါ့မယ်။ အရင် အခါတွေတုန်းကလည်း ကတိပျက်ချင်လို့ ပျက်ခဲ့တာမဟုတ် ပါဘူး။ မလွဲသာ မရှောင်သာ ကိစ္စတွေကြောင့်ပါ့ ...

အခု ဘယ်ကို လာခဲ့ရမလဲဟင်”

“ဘယ်ကိုမှ မလာခဲ့ပါနဲ့။ ကိုယ်ရှိတဲ့နေရာမှာ မင်းပစ္စည်း တွေလည်း ပါမလာဘူး။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန်မနက် ကိုယ်ရှိတဲ့နေရာကို မင်း လာနိုင်မလား”

“ပြောပါ ... ပြောပါ ... လာနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်ကိုလာ ခဲ့ရမလဲဟင်”

“ဒုဂံတက္ကသိုလ်က ကန်တင်းကိုပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ ... လာ နိုင်မှာလား”

သူမထံမှ အသံတိတ်သွားသည်။ သူကလည်း သူမ မလာနိုင်ဘူး အထင်ဖြင့် တမင်ကျပ်လွှတ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။ ဟို ... ကျွန်မ ရှင်အိမ်ကိုပဲ လာလို့မဖြစ်ဘူးလား။ ဘာလား စသဖြင့် Compliant တက်လေမလားဟု စောင့်နေတာဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမထံမှ အဲဒီလို ငြင်းသံမျိုး ထွက်မလာပါ။

“ရပါတယ် ... လာခဲ့ရမှာပေါ့”

သူက အသာကျိတ်ပြီးမိသွားသည်။ အသံက အား မတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရသည်အသံ။ သို့သော် သူက သူမကို ညာတာထောက်ထားစွာဖြင့် ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“မင်း အဆင်ပြေပါ့မလား။ အဆင်မပြေရင်လည်း ...”

“ပြေပါတယ်။ ကျွန်မက ခဏ ခဏ ပျက်ကွက်တဲ့သူပဲ။ ရှင်ရှိတဲ့နေရာကို ရောက်အောင် လာရမှာပေါ့။ ရှင်က ကျောင်းမှာ တစ်နေ့ကုန် ရှိမှာလား”

“ညနေ လေးနာရီလောက်ထိတော့ ရှိမယ်ပေါ့”

“အိုကေ ... ကျွန်မ ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဘိုင် ဘိုင်”

သူက ဖုန်းပိတ်ပြီးလျှင် သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကို စောင့်မျှော်သည်။ ခဏအကြာတွင် အိတ်တစ်အိတ်ကို ကိုင် ထားသော် ထက်မြက်နှင့် နေမင်းတို့က ပြန်ရောက်လာကာ ထက်မြက်က သူ့ရှေ့သို့ ဖိနပ်ထုပ်ကို ပစ်ချသည်။ သူက ပြုံးစေ ဖြင့် ဖိနပ်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ရေချိုးစီးသည့် ဖော့ဖိနပ်တစ်ရန် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ...”

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေး။ ထက်မြက်က သူ့ကို လက်ပိုက်လျက် ရုတည်တည်ကြည့်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

ဆုပြတ်ပွန်ပွန်

“ဟေ့ကောင်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီဖိနပ်ရလာတာပဲ ကျေးဇူး တင်ဦး ... နော်။ မင်း ကိုကြီးကျော်က သူ့ရည်းစားနဲ့ချိန်း ထားလို့ အဲဒီဖိနပ်စီးပြီး သွားပြီ ...

ဒီဖိနပ်တောင် အဖျော်ဆရာ ကိုသောင်းမြင့်ဆီက မနည်းတောင်းလာတာ။ ဒီကျောင်းထဲမှာ ဘယ်သူက ဖိနပ်တစ်ရန် အပိုဆောင်းထားမှာလဲ ...

ရော ... စီးချင်စီး မစီးချင်ရင်နေ”

“အေးပါကွာ ... စီးရတော့မှာပေါ့”

သူက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်ပင် နောက်မြီးတိုနေသော ဖော့ ဖိနပ်ကို တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် စွပ်လိုက်ရသည်။ လိမ္မော်နှင့် အဖြူကန့်လန့်စင်း Alter စပိုရှပ်အကျပ်၊ ဂျင်း(နံ)အနက်၊ ဂျယ်(လ်)အစွမ်းတွေဖြင့် လှပစွာထောင်ထားသော ဆံပင်၊ လက် မှာဝတ်ထားသော နာရီ၊ ပုတီးလက်ကောက် စတာတွေဖြင့် ဖက် ရှင်ကျလွန်းသော သူသည် ဖိနပ်ကတော့ အထာမကျစွာဖြင့် နောက်မြီးတို ဖော့ဖိနပ်စုတ် ဖြစ်နေတာကတော့ မော်ဒန်ကဗျာ တစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူသည် ပြုံးစိစိနှင့်ပင် Class တက်ဖို့ ထွက်လာခဲ့ ရသည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ မပြုံးဘဲ ပါးစပ်တဖြဲဖြဲ ရယ်လို့ နေကြလေသည်။

မဲ့သည် ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်လာတုန်းမှာ ပဲ ဖုန်းမြည်သံက ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဖွင့်ကာ နားထောင်လိုက် သည်။ တစ်ဖက်မှ တိုးသက်နူးညံ့သော အသံလေးက ချိုမြိစွာ ထွက်ပေါ်လို့လာသည်။ ဟိုကလေးမ ဆက်တာပဲ။

“မုံလားဟင်”

“မုံ့ဖုန်းကို ဆက်မှတော့ မုံပဲပေါ့။ ကဲ ... ဆို”

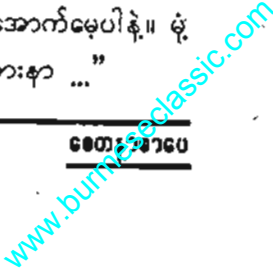
“ဟို ... မုံ ဒီနေ့ ကျောင်းလာမှာလားဟင်”

“လာမှာပေါ့၊ ခုတောင် လာနေပြီ။ နောက်တော့ ကျနေ တယ်လေ၊ Class တက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း ... တက်နေပြီ။ တစ်ချိန်တောင် ပြီးသွားပြီ။ ဟို ဟာလေ ... မုံ့ကို အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းချင် လို့ပါ”

“ပြောပါ ... ပြောပါ”

“ဟိုသင်းလေ ... ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ မုံ့ ကိုတော့ အဲဒီလို ပြောရမှာ အရမ်းအားနာ ...”

“အော် ... အစ်မရယ်၊ ပြောစရာရှိတာကိုသာပြော။ ဘာမှ အားနာမနေနဲ့။ အားနာနေရင် ပိုဆိုးတယ်။ ဒီမှာ ကား မောင်းနေတာ ... ပြော ... ပြော”

“ဟုတ်လား ... ဆောရီးပါနော်၊ ဟိုဒင်းလေ ... လမ်းကြိုရင် ပျိုးအတွက် ဖိနပ်တစ်ရန်လောက် ဝယ်ခဲ့ပေးပါလို့”

“ဘာရယ် ... ဖိနပ်တစ်ရန် ! ဟုတ်လား။ ကျောင်းကို ဝယ်ခဲ့ရမှာလား။ ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောင်းကို ဝယ်လာခဲ့ရမှာ။ ဘယ်လိုဖိနပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ မုံရဲ့ခြေထောက်နဲ့ ပျိုးရဲ့ခြေထောက်က အတူတူပဲလေ”

“အိုဂေ ... အိုဂေ ... I see ... I see အဆင်ပြေစေရမယ်။ ဒါပဲနော်”

“အင်း ... ကျေးဇူးပဲနော်”

မုံက လုပ်နေကျ ပုံစံအတိုင်း ပခုံးတစ်ချက်ကိုတွန့်ကာ ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ကားမောင်းရင်းနဲ့မှ လမ်းဘေးဝဲယာဘက်လည်း ဂရုတစိုက် ကြည့်လာရသေးသည်။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့တော့မှ ကားရပ်ကာ ကျေးဇူးရှင်လေးအတွက် ကတ္တီပါဖိနပ်အပါးတစ်ရန်ကို ဆင်းဝယ်ရသည်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

ဒီနေ့တော့ မုံရဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်ကို ပိုင်ပိုင်နီနီကြီး ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရတာပဲဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ မုံကို ဘယ်လောက်တောင်များ မေတ္တာပို့နေမလဲတော့မပြောတတ်။ တကယ်တော့ မုံ ပျက်ကွက်ရသည်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ပေါ့လျော့မှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူများကိစ္စတွေမှာ ဝင်ရောက်ကူညီပေးနေ၍ ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့မနက်လည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆေးရုံကဆင်းတာမို့ သွားပြီးကူညီပေးနေရ၍ ကျောင်းနောက်ကျနေရခြင်းဖြစ်သည်။

မုံသည် City FM မှ လာနေသော သီချင်းမြူးမြူးလေးကို လိုက်ဆိုရင်း ကားရှင်းသောအခါ ကျောင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် မောင်းလာခဲ့သည်။ ကျောင်းရောက်သောအခါ အတန်းတက်နေချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာစာသင်နေတုန်း မမြင်အောင် ကုန်းကုန်းတွက္ကနှင့် အသာဝင်လာခဲ့ရသည်။ အရပ်လေးတစ်ရပ်လို မတ်မတ်လေး ထိုင်နေသော ပျိုးရဲ့ဘေးနားသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ဆိုင်လိုက်သောအခါ သူမက မျက်လုံးလေးမြူးကာ လှည့်ကြည့်သည်။ မုံက OK ဟူသော သဘောဖြင့် လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို ဝိုင်းကာပြလိုက်လျှင် သူမက ကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ စာသင်ချိန်ပြည့်သွား၍ ဆရာ ထွက်သွားတော့မှသာ မုံတို့ စကားပြောဖြစ်တော့သည်။

“ကဲ ... စီးကြည့်ဦး ပျိုး။ တော်ရဲ့လားလို့”

သူကော အပြုံးနုနုလေးဖြင့် မှ ဝယ်လာခဲ့သော
အိတ်ဝတ်စုံလေးကို စီးဖို့ပြင်သည်။ မုံက သူမ စီးနေတာကို ငဲ့
ကြည့်ရင်းမှပဲ ဆားနားမှာ ချွတ်ထားသော ယောက်ျားစီးကွင်းထိုး
ဖိနပ်ကိုမြင်ကာ တအံ့တဩဖြင့် ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဖိနပ်က ဘယ်လိုလုပ် ပြတ်သွားတာလဲ။ ဟို ဖိနပ်ကြီး
ကရော ဘယ်သူ့ဟာလဲဟင်”

ပျိုက မုံကို မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့လေးဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ...
“ဟိုတစ်ခါကလို အဖြစ်မျိုးပေါ့ မုံရယ်။ ဟိုတစ်ခါက
တစ်ယောက်ပဲလေ၊ သူက သိပ်ရောင်းပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်း
လိုက်တာ။ ယဉ်ကျေးမှုလည်း မရှိဘူး ...

အဲဒါနဲ့ ပျိုလည်း ကြောက်ပြီး လမ်းတွေဖွတ်လျှောက်
တော့ လုံချည်ကတုပ်ပြီး လဲတော့မလို ဖြစ်သွားတာ။
ခလုတ်တိုက်ပြီး ဖိနပ်ကလည်း ခေါင်ကပြတ်ထွက်သွား
တာပဲ။ လူက ရှက်လည်းရှက် ငိုကလည်း ငိုချင်နဲ့ စာအုပ်
တွေ ဖိုင်တွေဆိုလည်း လမ်းပေါ်ကို ပြုတ်ကျကုန်တာ ...

အဲဒီမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က မုံလိုပဲ ဝင်
ပြောပေးတာ။ ပြီးတော့ ဖိနပ်ပြတ်သွားမှန်း သိတာနဲ့ သူ
ဖိနပ်ကို ပေးစီးလိုက်တာလေ။ အဲဒါ သူ့ဖိနပ်ကို ဒီနေ့မိ
ပြန်ပေးချင်တာနဲ့ မုံကို မှာလိုက်တာပါ။”

“ဪ ... ဂလိုလား။ ဖြစ်ရလေ ပျိုရယ်။ ရှင်မှာလည်း
အဲဒီ ဘီလူးယက္ခနဲ့က တစ်မှောင် ...

အင်း ... ပေးစီးသွားတဲ့ ဖိနပ်က DAPPER ပါလား -
တော်တော်ကို ရက်ရက်ရောရော ပေးစီးသွားတာပဲ။ အေး
ပေါ့လေ ... ရှင်က ချောတာကိုး ...

သူကရော ချောသလား”

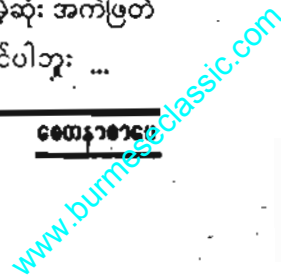
မုံရဲ့အမေးကို ပျိုက အပျိုဖြန်းမလေးသဖွယ် ရှက်
သွားသည်။ အဲဒါကို မုံက အထူးအဆန်းသဖွယ် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်
ခဲ့ရလေသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို
ချောသလား မေးခံရတာဟာ ဒီလောက်တောင် ရှက်နေစရာလို
ထား။ ဒီကလေးမနဲ့တော့ ခက်တော့ချေပြီ။ နည်းနည်းတော့ ပုံစံ
သွင်းပေးမှ ရတော့မည်။ မဟုတ်လျှင် ဒီလောက် ရိုးသားဖြူစင်
တာ အရှက်ကြီးပြီး မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပုံနှင့် လူတွေထဲမှာ နေတတ်မှာ
မဟုတ်ချေ။

“ချောလားလို့ ... ပျိုကို ကူညီပေးတဲ့ ကောင်လေးက
ချောလား”

“အင်း ... မုံကလည်း”

“ဟင် ... ဘာရှက်နေတာလဲ။ ဒါ ဘာရှက်စရာလိုလဲ ပျို
ရဲ့။ ဒီလောက်နဲ့ ရှက်စရာ မလိုဘူးလေ။ လူတစ်ယောက်
ကို ချောတယ် မချောဘူး ဝေဖန်တာ အနိမ့်ဆုံး အကဲဖြတ်
ခြင်းပါ။ ဣန္ဒြေတွေ သိက္ခာတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ...

အဲဒီလို လုပ်မနေနဲ့ ပျိုး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတမ်း ယုံကြည်မှု ရှိနေရမယ်လေ”

“အင်းပါ”

“ဘာအင်းပါလဲ၊ ပြော ... ပြော။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အမြင်ကို လည်း တိတိကျကျ ပြောနိုင်ရဲရမယ်။ ပျိုးကို ဒီလိုမျိုး မပြောရဲ မဆိုရဲ၊ ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိတယ်လေ ...”

လူဆိုတာ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင် လုပ်နိုင်တာတင် အရည်အချင်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မလိုချင်တာတွေ ကိုယ်မကြိုက်တာတွေကို ရအောင် ငြင်းပယ်နိုင်တာလည်း ကိုယ့်ရဲ့အရည်အချင်းပဲ”

“အင်းပါ မုံရယ်။ ပျိုး နားလည်ပါတယ်၊ သူက အင်း ... အဲဒီတစ်ယောက်က မဆိုးပါဘူး”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုပုံစံလေးလဲ”

မုံက သူမ ဘယ်လောက်များ သတိထားမိလိုက်လဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် တမင်အစ်လိုက်တာဖြစ်သော်လည်း ရိုးသားသော ကောင်မလေးက အဲဒီလိုတွေလည်း နားလည်ပုံ မပေါ်ပါ။ မျက်လုံးလေးကို ထောင့်ကပ်ပြီး စဉ်းစားကာ ...

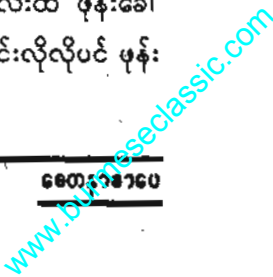
“အင်း ... အရပ်ကြီးက တော်တော်မြင့်တယ်။ အသားလည်း ဖြူတယ်။ နောက် ... ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ရှိတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူသလိုပဲ”

“အင်း ... အဲဒီလောက် မှတ်မိရင် မဆိုးပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့ဖိနပ်ကို ဘယ်လိုပြန်ပေးမှာလဲ”

“ဒီနေ့ပဲ ပြန်ပေးမယ်လေ။ နေ့ခင်း ထမင်းစားချိန်ကျရင် ကန်တင်းမှာချိန်းပြီး ပြန်ပေးလိုက်မယ်။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့တယ်”

“ဪ... အဲလိုလား။ တို့လည်း နေ့ခင်းကျရင် ကန်တင်းမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့စရာရှိတယ်။ တို့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် စင်ကာပူက လူကြိုက်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်းကို ယူရမှာ”

သူမက ဪ... ဟူသော ပုံစံမျိုးနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြုသည်။ ဒီလိုနှင့် အတန်းချိန် တစ်ချိန် ထပ်တက်ပြီးသောအခါ ထမင်းစားချိန် ရောက်ပြီဖြစ်၍ မုံနဲ့ ပျိုးသည် ကန်တင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကန်တင်းသို့ ရောက်ခါနီးသောအခါ မုံက မုတ်သုန်မိုးစက် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်လေးထံ ဖုန်းခေါ်ဆိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ဖက်က ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဖုန်းဆီ ဖွင့်ကိုင်ပါသည်။

“ဪ ... ကျွန်မ လေးမျက်မုံပါ။ အခု တက္ကသိုလ်ထဲက ကန်တင်းကို ရောက်တော့မယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လို ရှာရမှာလဲ”

“မင်း ... ကိုကျော်ကြီးရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... သိပါတယ်”

“သိရင် အဲဒီဆိုင်ကို လာခဲ့လေ။ အဲဒီမှာ ကိုယ်ရောက်နေ ပြီ”

“ကိုယ် ရောက်နေတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒီ “ကိုယ်” ကို ကျွန်မက ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ။ ရှင့်ကိုမှ ကျွန်မက မမြင်ဖူးတာ။ ရှင်ကရော ကျွန်မကို မြင်ဖူးလို့လား”

“မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ တွေ့နိုင်မှာပါ”

သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ပိုင်နိုင်သလို ပြောသော အပြော ကြောင့် မုံက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ရှဲ့မိသည်။ မိကျောင်းသားက ဒီမှာတင် မရပ်နိုင်သေးဘဲ စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“မင်း Blue tooth သုံးဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ Blue tooth နဲ့ တစ်ခုခု ဖို့လိုက်ရင် ဖုန်းက လက်ခံမယ့် Receiver ကို Searching လုပ်တယ်လေ ...

အနီးအနားမှာ ရှိနေရင် ခဏလေးနဲ့ ရှာတွေ့သွား တယ်။ ကိုယ်တို့လည်း အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါကို လက်ခံ လား”

“လက်ခံပါတယ် ... လက်ခံပါတယ်”

“အိုကေ ... ဒါဆိုရင် ကန်တင်းကို လာခဲ့လေ။ ဆုံကြမှာ ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကောင်းပါပြီ”

မုံက ခပ်ငေါ့ငေါ့ ဖြေပြီးနောက် ဖုန်းကိုပိတ်လိုက် သည်။ ပျိုးက မုံ့ကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ငဲ့ကြည့်နေပြီးမှ သူ့မလက်ထဲက ဖုန်းလေးကို ထောင်ပြကာ “ပျိုးလည်း ဖုန်းဆက် ရဦးမယ်” ဟု ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်ခေါ်ကာ တစ်ဖက်သို့ စကားပြောနေလျှင် မုံသည် အတူတူ ကပ်လျှောက် နေသူဖြစ်သောကြောင့် သူ့စကားတွေကို တမင်နားမထောင်သော် လည်း ကြားနေရသည်။

ထို့ကြောင့် “ကိုမှတ်သန်မိုးစက်လားရှင်” ဟူသော အသံကြားကတည်းက မျက်လုံးပြုံးကော မျက်ခုံးတွန့်သွားမိသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ဘာမှမသိ သူ့ဟာသူ ပြောကောင်း ကောင်းဖြင့် ဆက်ပြောနေသည်။

“ဟုတ် ... ကျွန်မလေ ... ဟိုသင်း ... မနက်ခင်းက ဖိနပ် ငှားခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါ ကိုမှတ်သန်မိုးစက်ရဲ့ဖိနပ် ကို အခုပြန်ပေးချင်လို့ပါ။ ဟုတ်ကဲ့ ...

ဘယ်ကိုလာပေးရမလဲဟင် ... ရှင် ကန်တင်းမှာလား။ ဟုတ် ... ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်နော် ... ဟုတ် ... အဆင်ပြေ ပါတယ် ...

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မလည်း ကန်တင်းကို ထမင်းလာစားမှာပါ ... ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီးနောက် မုံ့ကို လှည့်ပြောပြ သည်။ မုံ့ကတော့ တိုက်ဆိုင်လှသော အဖြစ်ကို သဘောတကျနှင့် ပြုံးနေပြီးမှ ...

“ပျိုးကို ကူညီလိုက်တဲ့ တစ်ယောက်က မုန်သုန်မိုးစက်တဲ့ လား”

“ဟုတ်တယ် ... အခု ကန်တင်းမှာ ရှိတယ်တဲ့။ ကိုကျော် ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတဲ့”

မုံ့က ပို၍တိကျသွားသော အဖြေတစ်ခုအတွက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်မိကာ ...

“ဪ ... သူပဲကိုး”

“ဟင် ... မုံ့က သူ့ကို သိလို့လား”

“အင်း ... အခု တို့ လူကြိုက်ပစ္စည်း ယူမှာလား၊ သူ့ဆီက ပဲလေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ ဒါဆို သပ် သပ်ဆီ သွားနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ ... ကဲ ... ကန်တင်းရောက်ရင် အဲဒီလူရှိတဲ့ စားပွဲဝိုင်းကိုသာ တန်းသွားပေးတော့နော်။ တို့လည်း ပျိုး ရဲ့ဘေးက ပါနေတာပဲ။ သူ့ရှေ့ရောက်ရင်လည်း ရှက် သလိုလို မပြောရဲသလိုလို လုပ်မနေနဲ့ ... ကြားလား”

စကားပြောရင်လည်း ပြောတဲ့သူရဲ့မျက်နှာကို ကြည့် ပြီးပြော၊ သူမှ မဟုတ်ဘူး ဘယ်သူ့ကိုမဆိုနော် ပျိုး။ အဲဒါမှ တစ်ဖက်သားကိုလည်း respect ပေးရာရောက် တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း Confidence ရှိ ရာလည်း ရောက်တယ်”

“အင်းပါ ... မုံ့ရယ်။ ပျိုး မှတ်ထားပါမယ်။ နောက်လည်း အဲဒီလိုပဲ အမြင်မတော်တာရှိရင် ပြောပါနော်”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ပြောပါမယ်။ ခုလို စေတနာကို နားလည်တဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မုံ့ရဲ့အပြောကို သူမက ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညှိတ် ပြသည်။ ဒီလိုနှင့် ကန်တင်းသို့ရောက်သွားလျှင် သူမက မျက်လုံး ဖြင့် တစ်ချက် ဝေဝေရှာဖွေကာ မုတ်သုန်မိုးစက် ဆိုသော တစ် ယောက်ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ ပြီးတော့ မုံ့ကို လှမ်းပြပါသည်။

“မုံ့ ဟိုမှာလေ၊ လိမ္မော်ရောင် ဂန့်လန့်စင်းအင်္ကျီ စပို့ရှပ်နဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့။ ဆံပင်ရွှေညိုရောင် အထောင်လားတွေနဲ့”

မုံ့သည် ပျိုး လှမ်းပြတာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးသော နောက် ဟေမာ ပြောသလိုပင် Story In Harved ဇာတ်လမ်းတဲ့ ထဲမှ မင်းသား ကင်ရေးဝန်နဲ့ တူတယ်ဆိုတာကို လက်ခံလိုက် သည်။ သူကတောင် ကင်ရေးဝန်ထက် ချောပါဦးမည်။ အဲဒီတစ် ယောက်သည် ပျိုးနဲ့ မုံ့တို့နှစ်ယောက် သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ် မ လျှောက်လာတာကိုမြင်လျှင် အသင့်အနေအထားဖြင့် တော့

www.burmeseclassic.com

ကြိုနေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပျိုးထံသို့ အကြည့်ရောက်သွားပြီး နွေးထွေးဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြသည်။ ပျိုးကတော့ အဲဒီလို နွေးထွေးစွာ ဆီးကြိုသော အပြုံးကြောင့် အနည်းငယ် ရှက်သွားတာကို မှုံ့က သတိထားမိလိုက်သည်။

ပျိုးသည် မျက်လွှာလေး မချတချဖြင့် ဖိနပ်ထုပ်ကို မရဲတရဲ ကမ်းပေးကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု မပွင့်တပွင့် ပြောသည်။ အဲဒီပုံစံကို ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိ။ မှုံ့ကတော့ ကြားထဲက အသည်းတွေယားလို့ နေလေသည်။ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောလျက် အကြည့်တွေ စူးရဲသော သူတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေး ပီသလွန်းအားကြီးစွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့ရဲ့ တွေ့ဆုံပုံကို Romance ဗီဒီယိုတစ်ကား ကြည့်ရသလို သဘောကျစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဟိုတစ်ယောက်က ပျိုးရဲ့ ခြေထောက်ကိုတောင် ငုံ့ကြည့်လိုက်သေးကာ ...

“အဆင်ပြေသွားပြီလား၊ အင်း ... တော်သေးတာပေါ့။ ကိုယ်တော့ ဒီဖိနပ်ကို စီးထားရတယ်”

သူပြသော ဖိနပ်ကို မှုံ့ရော ပျိုးရောက ဘာရယ်မဟုတ် ပြိုင်တူငုံ့ကြည့်မိကြသည်။ ဖိနပ်က ရေချိုးစီးသော ဟော့ဖိနပ်အစုတ်ဖြစ်ကာ မွဲချာလျက် နောက်မြီးတောင် တို့နေပြုဖြစ်သည်။ သူ ဝတ်စားထားပုံနှင့် မလိုက်ဖက်လှသော ဖိနပ်ကြောင့် မှုံ့က

ခိခနဲရယ်ချင်သွားသော်လည်း ပျိုးကတော့ မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် ကရုဏာသက်သွားဟန်ရှိသည်။ ဟင်း ... သူကတော့ ခံစားပေးဖို့ ဆို လာထား။

“အို ... ဆောရီးနော်။ ပျိုး အားနာလိုက်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း သူငယ်ချင်းကို ချက်ချင်းမှာပြီး လာပေးတာပါ”
“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကလည်း ဖိနပ်လာပေးတဲ့သူကို ထိုင်ခိုင်းဦးလေ။ အအေးလေး ဘာလေး တိုက်ဦးမှပေါ့။ ဟာ ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ခင်မင်မှုတရား ခေါင်းပါးလိုက်တာ”

“အေးလေ ... တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ”

သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဘေးကနေပြီး ညာသံပေးသည်။ သူကလည်း ပြုံးစေဖြင့် ပျိုးကို မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြုသည်။ သူတို့ပုံစံတွေမှာ သက်သက်ကြောင်နေတာထက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အချင်းချင်း ရင်းနှီးဖော်ရွေသော ပုံစံသာ ပေါက်ပါသည်။ ဒီယောက်ျားလေးတွေရဲ့ပုံစံဟာ အဆင့်အတန်း တစ်ခုမှာရှိပြီး ခေတ်မီပွင့်လင်းတဲ့ပုံစံ အပြည့်အဝရှိသော်လည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိတာကို မှုံ့က အကဲခတ်မိသည်။ မှုံ့မှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိသော်လည်း ပျိုးမှာတော့ မရှိချေ။

www.burmeseclassic.com

ပျိုးကို ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ ရှိစေချင်သည်။ ဒါမှလည်း ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပြောရဲ ဆိုရဲ ရှိကာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်လာမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တွေ့ကရာ နဲ့လည်း ဘော်ဒါဖွဲ့ခိုင်း၍ မရ။ ဒီကောင်လေးတွေကိုတော့ နဂိုတည်းက ပျိုးကို ကူညီခဲ့ကာ ပုံစံတွေကို အကဲခတ်ကြည့်ရတော့လည်း ရိုးသားပုံရသည်မို့ မုံက ခင်မင်ခွင့်ရအောင် ကြံဆောင်ပေးမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဆီမှာ လူကြိုပစ္စည်း ယူရဦးမည်ဆိုတော့ သူတို့နဲ့ ခင်မင်အဖွဲ့ကျဖို့ ဆိုတာ သိပ်တော့ မခဲယဉ်းပါ။

မုံရဲ့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သော မျက်လုံးများသည် စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုလည်း လှမ်း၍ တွေ့နေလေရာ အဲဒါဟာ ကိုယ့်ပစ္စည်း ဆိုတာကိုလည်း အာရုံဖြင့် အလိုလို သိနေသည်။

မုံသည် ခုချိန်မှာတော့ ဘာမှဝင်မပြောသေးဘဲ ပျိုးကိစ္စကိုသာ ဘယ်လိုပြီးမလဲ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

မှတ်သန်မိုးစက် ဆိုသော တစ်ယောက်က ပျိုးကို အပြုံးနုနုဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ...

“ဖိနပ်ပြန်လာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ထိုင်ပါဦးလား။ တစ်ခုခု သောက်ပါဦးလား။”

“ဟင့်အင်း ... ဟို ... ရပါတယ်”

ရပါတယ် ဟုဆိုပြီး ပျိုးက မုံကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ထိုင်ရမလား ဟူသော အမေးပါသည့် အကြည့်မျိုးနဲ့မို့ မုံသည် ဒီပွဲထဲသို့ ကိုယ်ဝင်ပါရတော့မည် ဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မုံသည် နောက်နား မကျတကျမှာ ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်းလောက် တက်လိုက်လျှင် မှတ်သန်ကလည်း ရှေ့ထွက်လာသော ကောင်မလေးကို သတိထားမိသွားသည်။

မုံက စားပွဲထောင့်တွင် တင်ထားသော ပါဆယ်ထုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းမှ ...

“အဲဒီအထုပ်ကို ကျွန်မကို ပေးပါလား။”

သူက မုံရဲ့စကားကို တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပုံနှင့် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်သည်။ သူ အံ့ဩတာ မဆုံးခင် မုံက အပြုံးနုနုဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ကာ ...

“ကျွန်မ လေးမျက်မုံပါ”

ဒီတော့မှ သူ့ပုံစံက ဩော် ဟော် မင်းကိုး ဟူသည့် အသွင်မျိုး ပြောင်းလဲသွားသည့် သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ခါတိုင်းထက် လေးနက်သွားကာ မုံကို ဂရုစိုက်လာပါသည်။ ပျိုးသည်လည်း အခုမှပဲ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားကာ မုံကို အံ့အားတကြီး လှည့်ကြည့်လာသည်။ သူကတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

“လေးမျက်မုံ ... ခြေဘို့ ... မင်းက ဒီကျောင်းကပဲလား။
 အင်း ... ဒါကြောင့်လည်း ကျောင်းမှာ ပစ္စည်းလာယူဆို
 တော့ သွက်သွက်ကြီးပဲ မငြင်းတာကိုး ...
 ကဲ ... နှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ပါဦး။ မတ်တတ်ကြီး
 တွေ့နဲ့ ...

သူ့အပြောကို မုံက မငြင်းဘဲ ခုံမှာ အေးအေးဆေးဆေး
 ဆေးပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မုံ ထိုင်တော့ ပျိုးကလည်းပဲ အသာ
 အယာ ဝင်ထိုင်သည်။ နှစ်ဦးသားပုံစံမှာ မုံကတော့ ကြီးတော်
 မိကြီးသဖွယ် ဖြစ်ပြီး ပျိုးကတော့ အခုမှ လူကြားထဲကို တိုးဝင်
 ခါစ အပျိုမလေးသဖွယ် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဖြစ်သည်။

သူက မုံနဲ့ ပျိုးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝေဝဲကြည့်
 ရှုကာ ...

“တစ်ခုခု စားကြပါလား။ ဘာစားမလဲ။ ထမင်းမစားရ
 သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ ထမင်းစားကြမှာ။ ဒါပေမဲ့ အခု
 တည်းက တစ်ခုလောက် ကြိုပြောထားပါရစေ။ ရှင်က
 ကျွန်မကိုရော၊ ပျိုးကိုရော ကူညီထားတဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့်

• ဒီခိုင်းကို ကျွန်မ ရှင်းခွင့်ရမှ ဖြစ်မယ် ...
 ဘယ်လိုလဲ ... အဲဒါကို သဘောတူလား”

သူက မုံရဲ့စကားကို အမေရိကန်ကောင်းဘွိုင်တွေ
 ရဲ့စတိုင်လ်အတိုင်း နှုတ်ခမ်းကို ဘေးသို့တစ်ချက်ဆွဲဆန့်ကာ

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာတွန့်သည်။ ပြီးတော့မှ လက်တစ်ဖက်
 ကို အသာအယာဆန့်ထုတ်ကာ ...

“အိုကေ ... အိုကေ ... တူပါတယ်။ တူတယ် ဆိုတာက
 လည်း အဲဒီလိုမှ မတူရင် မင်းတို့က ဒီခိုင်းမှာ ထိုင်မှာ
 မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေလို့ပါ ...

ကဲ ... ဘယ်သူပဲ ရှင်းရှင်း ပြဿနာ မဟုတ်ပါ
 ဘူး”

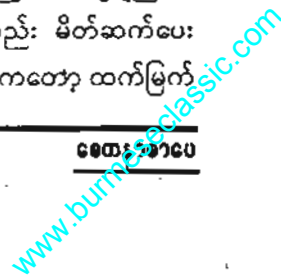
သူ့အပြောအဆုံးတွင် မုံက တစ်ချက်ပြုံးကာ ပျိုးကို
 လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ... စားပွဲထိုးရောက်လာသော
 အခါ ထမင်းပေါင်းနှစ်ပွဲစီ မှာလိုက်ပါသည်။ ဒီနေ့မနက်ခင်း
 အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့် မုံက ထမင်းချိုင့် ထည့်မလာ၊ ပျိုးသည်
 လည်း ဒီနေ့ မုံ့အားကိုးဖြင့် ထမင်းချိုင့် ထည့်မလာချေ။ သူက
 မုံ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့ဘေးက အထုပ်ကို ယူပေးသည်။
 မုံက ပြုံးပြီး လက်ခံယူကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အိုကေ ... ရတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးက အိ
 မေ့ကပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင်ကရော”

“အင်း ... ကိုယ်တို့ သုံးယောက်လုံးလည်း အိမ်တွေချည်းပဲ။
 တစ်မေ့ကတည်းတွေပေါ့။ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေး
 မယ်လေ။ သူက နေမင်းကျော်တဲ့။ သူကတော့ ထက်မြက်

သူတတို့။ နာမည်တွေနဲ့ လူတွေနဲ့တော့ တခြားဆိပ်နော်...
ဟဲ ဟဲ”

သူက ခပ်တည်တည်နဲ့ နောက်သည်။ သူ့ သူငယ်
ချင်းတွေကလည်း ဆတ်ဆတ်ထီ မခံပါ။ သူ့ခေါင်းကို တွန်းထိုး
ပစ်ကာ ...

“အောင်မာ ... အောင်မာ ... သူ့နာမည်ကျတော့ရော
မှတ်သန်မိုးစက်တဲ့။ ဘာနာမည်ကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး။
ကဗျာခေါင်းစဉ်လိုလို ဝတ္ထုနာမည်လိုလို ဘယ်ကနေ
ဘယ်လို ဖြတ်ခေါ်ရမှန်းကို မသိဘူး”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုဖြတ်ခေါ်လဲ။ ကျွန်မတော့ တော်
တော်မောတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ မှတ်သန်လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကောင်
မလေးကတော့ တစ်လုံးတည်း ခေါ်တာပေါ့။ ဟဲ ... ဟဲ ...
မှောင်တဲ့”

ထိုတစ်ယောက်က ညောင်နာနာအသံဖြင့် မောင်ကို
“မှောင်” ဟု ပြောလျှင် သူက “ဟေ့ကောင်” ဟု ထအော်သည်။
ကျွန်တစ်ယောက်ကတော့ တဟားဟားနှင့် ထအော်သည်။ မုံက
တော့ ရယ်သော်လည်း တဟားဟားနဲ့ အသံမထွက်ပါ။ ဘေးက
ဣန္ဒြေရှင်ကတော့ သွားမပေါ်စေရဘဲ ပြုံးနေသည်။ သူက မခိုး
မခန့်ပြုံးကာ နေမင်း ဆိုသော တစ်ယောက်ကို လက်သီးထောင်
ပြရင်း ...

“အေးပါ ... မင်းအလှည့်ကျမှ တွေ့မှာနော် ဟေ့ကောင်။
ဝတ်မှုန်နဲ့ မင်း တွေ့တော့မှ ငါ့အကြောင်းကို သိမယ်”

“အငြိုးမကြီးပါနဲ့ကွာ။ နောက်တာပါ ယောက်ဖကလည်း။
ဟား ... ဟား ... ကဲ ... ငါ လျှောက်နောက်နေတာနဲ့ပဲ
မိတ်ဆက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ ပျက်ကုန်ပြီ ...

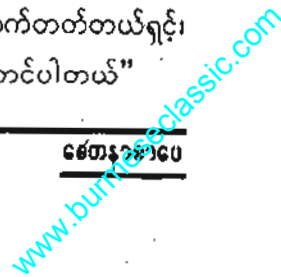
ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နေမင်းပါ။ မှတ်ထားပေါ့။
ကျောင်းလည်း တစ်ကျောင်းတည်း၊ မေဂျာလည်း အတူတူ
သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ နောက်လည်း ခင်ခင်မင်မင်
ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ် ...

ဖိနပ်ပြတ်ရင်လည်း ပြောပါ။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်
ဖိနပ်ကို ငှားပါ့မယ် ... ဟဲ ... ဟဲ”

အဲဒီအပြောက ပျိုးကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောသည်မို့
ပျိုးက မျက်လွှာချကာ အသာပြုံးနေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မုံတို့
မာထားသော ထမင်းပေါင်းတွေက ရောက်လာပြီမို့ မုံက အေးအေး
ဆေးဆေး စားရင်းမှ စကားပြောသည်။

“အမှန်က သူ့ဖိနပ်က ပုံမှန်အတိုင်းဆို ပြတ်စရာ အကြောင်း
မရှိပါဘူး။ အဲဒီတစ်ယောက်က ဇွတ်အတင်း နှောင့်ယှက်
လိုသာ ခလုတ်တိုက်ပြီး ပြတ်သွားတာ ...

ကျွန်မသူငယ်ချင်းက လူကြောက်တတ်တယ်ရှင်၊
ရှင်တို့ ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အဲ ... အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ကို အဓိက တင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီကောင်က အမြင်မတော်လို့ သွားကူညီ ပြီး ပြောပေးတာပါ။ ဖိနပ်ပြတ်တော့လည်း သူပဲ ချွတ်ပေးလိုက်တာ။” ဟဲ ... ဟဲ ... ကျေးဇူးတင်ရင် မုတ်သုန် ကိုပဲ အဓိက တင်ရမှာပါ ...

ဒီက နွယ်ပျိုးပင်ကို စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ ကူညီခဲ့တာ မုတ်သုန်မိုးစက်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါ ခင်ဗျာ ... ဟဲ ဟဲ”

အဲဒီအပြောက ဘာလိုလို ညာလိုလို ပျိုးရဲ့မျက်နှာ သည် ရှက်အားဖြင့် ရဲသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဟင်း ... ဟို လူတွေကလည်း အကြောင်းမသိဘဲနဲ့ ပို့နေကြပြန်ပြီ။ မုံသည် ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်ဝင်ပါတော့မှ ရတော့မည် ဆိုတာကို သိသော ကြောင့် စားရင်းမှ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ...

“အင်း ... ဘယ်သူပဲ ကူညီပါ ကူညီပါ။ ရှင်တို့ အားလုံး ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခု အားလုံးက သူငယ်ချင်း တွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ကိုလည်း အကူအညီလိုတာရှိရင် ပြောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝိုက်ဆံပြတ်တိုင်း သတိရပါမယ်၊ ဖုန်းနံပါတ် လေး တစ်ဆိတ်လောက် ... ဟဲ ဟဲ”

ထက်မြက်ဆိုသော မျက်မှန်နဲ့တစ်ယောက်က လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ထုတ်ဖြန့်ပြကာ ပြောင်စပ်စပ်နှင့်ပြော သည်။ မုံသည် ဒီသုံးယောက်ကတော့ ပေါင်းသင်းရာမှာ ရှေ့ပံ

မရှိနိုင်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ ပုံစံတွေက အဆင့်အတန်း ဘစ်ခရိုကာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိပါ။ မုံအတွက်တော့ ပြဿနာ မရှိ။ မုံသည် ပျိုးအတွက် အဓိကထား စဉ်းစားပေးတာ ဖြစ်ပါ သည်။

“ရပါတယ်၊ ဝိုက်ဆံပဲပြတ်ပြတ်၊ ဖိနပ်ပဲပြတ်ပြတ်၊ ကူညီ ဖို့ အသင့်ပါ”

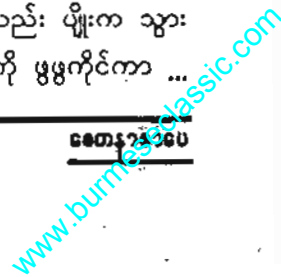
“အဟင်း ... လေးမျက်မုံက စကားပြောသလောက် နွယ် ပျိုးပင်ကတော့ စကားသိပ်မပြောဘူးနော်။ ကျွန်တော်တို့ကို သိပ်မခင်ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်လား။ ဒီရပ်လေးတွေက ခင်စရာ မကောင်းလို့လားဟင်”

နေမင်း ဆိုသူက သူ့မေးစေသူ ဟိုဘက် ဒီဘက် ဆွဲလှည့်ကာမေးလျှင် ပျိုးတော့မသိ။ မုံကတော့ အဲဒီပုံစံကို သဘောတကျနှင့် ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မိသည်။ ပျိုးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ပျိုးက အားနာသော အပြုံးလေးဖြင့် ခပ် ယုံယုံဆိုသည့်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ပျိုးက စကားသိပ်မပြောတတ်လို့ပါ”

“ဗျာ ! ။ မြန်မာလို မကျွမ်းကျင်တာလား ... ဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်လို ပြောချင်လည်း ရပါတယ်။ ကိုရီးယားလိုက တော့ ထမင်းစား ရေသောက်လောက်ပဲ ရတယ်”

အဲဒီစကားကို မုံက ပြုံးသော်လည်း ပျိုးက သွား ပေါ်အောင်ရယ်သည်။ မုံက ပျိုးရဲ့ပခုံးလေးကို ဖွဖွကိုင်ကာ ...

“ကဲ ... ပျိုး။ ဒါ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီပဲ။ ဘာမှ ရှက်နေ ကြောက်နေစရာ မလိုဘူး၊ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံ တော့နော် ...

ရှင်တို့ကိုလည်း ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို စောင့်ရှောက် ပေးဖို့ အပ်ပါတယ်။ သူက စကားနည်းပြီး အေးလိုပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ။ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပါပြီ။ စကားများပြီး ပူလို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အပြစ်မပြော ပါနဲ့ ... ဟဲ ... ဟဲ ...

ကဲ ... အဲဒါဆို သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ နော်။ ဘာပဲအကူအညီလိုလို ခင်ဗျားတို့ကို သတိရမယ်နော်”
“ရပါ ... ရပါ။ ကဲ ... ဒါဆိုရင် ခင်မင်မှု အမှတ်တရ လေးအနေနဲ့ ဒီဝိုင်းကို ကျွန်မ ရှင်းလိုက်မယ်နော်”

မုံက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်လျှင် ပျိုးက မုံ့အနားသို့ ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“မုံ ... ပျိုး ရှင်းလိုက်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ... နောက်မှ ရှင်းတော့”

မုံက အငြင်းစကား ဆိုလိုက်လျှင် ပျိုးက အလွယ် တကူပဲ လက်ခံလေသည်။ အဲဒီနေ့က ကန်တင်းမှာ ထမင်းအတူ စားကြရင်း ထွေရာလေးပါးတွေ ဆက်ပြောကာ သူတို့သုံးယောက် နှင့် မုံတို့နှစ်ယောက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့သော် အခြေအနေကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်လျှင် နေမင်း၊ ထက်မြက်

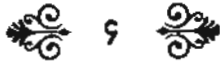

နှင့် မုံတို့မှာ ပိုရင်းနှီးမိကြပြီး မုတ်သုန်၊ မုံနှင့် ပျိုးတို့မှာ စိတ်ထဲ မှ ရင်းနှီးသွားကြသော်လည်း အပြင်ဘက်မှာတော့ မှန်တန်းအဆင့် သာ ရှိ၏။

တကယ်တမ်း ပြောရလျှင် မုတ်သုန်ကို သူငယ်ချင်း စစ်စစ်တစ်ယောက်နယ် ခံစား၍ မရကြောင်း၊ မုံရော ပျိုးမှာပါ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ သိကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

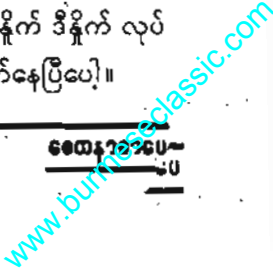
မှတ်သန်သည် ဂျစ်ကားကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းလားရင်းမှ CD မှ လွင့်နေသော သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုး လိုက်ညည်းနေမိသည်။ သီချင်းညည်းနေရင်းမှ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့စိတ်က မနေ့က ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းမလေး နှစ်ယောက်လား။ ဟင့်အင်းသူတို့ကို သူ့စိတ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းအဖြစ် ခံစား၍ မရပါ။ ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လိုခံစားရလဲ၊ ဒါကတော့ ပြောဖို့စောသေးသည်ဟု ထင်သည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်စလုံးက လှပကြသော်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ ဖြစ်သည်။ သူ့ဆီက လူကြိုပစ္စည်းယူသော လေးမျက်မုံကတော့ သူ နှစ်သက်သည့်ဘောလီးဝုဒ်စတာ ပရီးတီဇင်တာနဲ့ တကယ်တူသည်။

အဲဒီ ပရီးတီဇင်တာလိုပဲ သွက်သွက်လက်လက်လေးဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ စတွေ့တည်းက ရှက်အားပို

နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတိထားမိခဲ့တာဖြစ်ပြီး ငိုသားလွန်းအားကြီးသည်ဟု ထင်မိတာကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်က ဝင်ကူညီခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်မှာ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံလေးများကို ခေတ်မီဒီဇိုင်းများဖြင့် ချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်မလေးသည် ပုံတုံးတုံး မဟုတ်သော်လည်း ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေမှာ တွေ့ရတတ်သော သွက်လက်တက်ကြွသည်ပုံစံမျိုး မတွေ့ရဘဲ ရိုးသားတည်ငြိမ်လွန်းသော ပုံစံမျိုးကိုသာ ဆွေ့ရသည်။

တစ်ယောက်ကတော့ သာမန်ထက်ကို Active ဖြစ်သော ဒီဇိုင်းဖြစ်ကာ တစ်ယောက်က မလှုပ်တလှုပ်မို့ ဒီနှစ်ဦးဟာ ဘယ်လိုများ တွဲမိသွားပါလိမ့်ဟု သူက စဉ်းစားနေမိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အပြင်ဘက် လမ်းဆားတစ်နေရာသို့ အကြည့်ရှောက်သွားသော သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းမြင်သည်။ သို့သော် သူ့ကာ အချိန်နှင့် မောဠ်လားတာမို့ ရုတ်တရက် ရပ်၍မရ။ ကျော်သွားပြီးမှ ရပ်လိုရကာ သူ့က ကားပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခေါင်းပြူးပြီး သေချာအောင် ထပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သေချာပါတယ်၊ တစ်နေ့ကတင် သူ ကူညီဖူးခဲ့သော နွယ်ပျိုးပင် ဆိုသော ကောင်မလေးပါ။ သူမက လမ်းဆားတစ်နေရာမှာ ရပ်နေကာ ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ကားစက်ပုံးကိုဖွင့်ကာ ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက် လုပ်နေသည်။ ဒါလည်း သေချာပါတယ် ကားပျက်နေပြီပေါ့။

သူက ကားကို ဘက်ခံဆုတ်သွားကာ သူမတို့ကား နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှဆင်း ကာ သူမဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားလျှင် သူမက လည်း သူ့ကို မြင်သွားသည်။ အံ့ဩသွားသော မျက်လုံးများသည် ပြုံးပြဲဖို့ကိုတော့ ချက်ချင်းသတ်ရသေးဟန် မတူပါ။ သူကပဲ သာ တယ် နာတယ် တွက်မနေတော့ကာ သူမကို မေးဆတ်ပြီး နှုတ် ဆက်ပြုံးပြလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လျှင် မေးဆတ်ပြီး ပြုံးပြတတ် တာကိုလည်း သူ့ရဲ့အတွေးစရိုက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကား ဘာဖြစ်နေတာလဲ နွယ်ပျိုးပင်”

သူ့အသံကြောင့် ကားခေါင်းထဲသို့ နှိုက်နေသော လူကြီးက သူ့ကို မော်ကြည့်သည်။ ဘယ်သူလဲဟု စူးစမ်းသော အကြည့်ထက် သူ့တူမလေးကို ဘာလာကြောင်တာလဲဟူသော အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်တာဖြစ်သည်။ အဲဒီအကြည့်အတွက် နွယ် ပျိုးပင်မှာ တာဝန်ရှိပါသည်။ သူမကသာ သူ့အပေါ်၌ ဖော်ရွေ လိုက်လဲ့မှု ကင်းခဲ့လျှင် သူ သွားတော့မှာဖြစ်၏။

သို့သော် သူမက သူ့ကို ကယ်တင်လိုက်သည်။

“ဟို ... မသိဘူး၊ ကားပျက်နေတာ”

သူမရဲ့ ယောင်ကန်းကန်း အဖြေကြောင့် သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ ကားစက်ဖုံးကြီးကို ဖွင့်ထားမှ တော့ ကားပျက်တာမှန်း မသိဘဲ နေပါ့မလား။ ဒီကောင်မလေး

ဟာ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းလဲ မသိပါ။ အသည်းယားဖို့ ကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။

“ကားပျက်နေတာတော့ ကိုယ်သိတာပေါ့။ ကား ဘာဖြစ် တာလဲလို့ မေးနေတာ”

“ဟင့်အင်း ... မသိဘူး။ ဦးချိုကြီး ... ကားက ဘာဖြစ် တာလဲဟင်”

ဦးချိုကြီး ဆိုသော ဘိုးတော်ကြီးက သူ့ကို ဘာ ကောင်လဲဟူသော အထာဖြင့် ကြည့်သည်။ အကြေသား ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူကို ကြယ်သီးနှစ်လုံး ဖြုတ်ဝတ်ထားပြီး ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီ အရောင်ဖျော့ဖျော့ကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့စတိုင်လ်ကို ဂျလေဘီဒီဇိုင်းဟုများ ထင်နေလား မသိပါ။ သူ့ ဆံပင်တွေကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် ပြောင်ပြောင်လက်လက် ဆိုတော့ ဘာကောင်လဲဟဟု တွေးနေဟန်ရှိသည်။

ဘိုးတော်ကြီးက သူ့ကို ဝံ့တည်တည်ပဲ ကြည့်ကာ ...

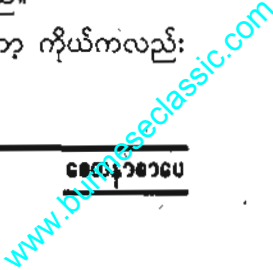
“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ပျိုးလေး ... ကားထဲ ဝင်ထိုင်နေလေ”

“ဟို ...”

သူမက ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ သူ သည် တစ်ခုခုပြောမှ ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုဘိုးတော် ကြီးကို ခပ်တည်တည်ပဲ ကြည့်လိုက်လေသည်။

(သူကလည်း တည်တည်ဆိုတော့ ကိုယ်ကလည်း

တူ ဘည်ပဲပေါ့။)

“ဦးလေး ... ကျွန်တော်က သူ့အတန်းထဲက သူ့သူငယ်ချင်းပါ။ အတန်းဖော် အချင်းချင်း ဘာအခက်အခဲ ဖြစ်နေလဲလို့ ကားရပ်ပြီး တကူးတက ဆင်းမေးတာပါ ...

ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ကျူတိုရီရယ် ရှိတယ်။ အဲဒါ ကျောင်းနောက်ကျနေမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ မေးတာပါ။ နွယ်ပျိုးပင် ... မင်းအိမ်ကလူကို နားလည်အောင် ပြောပြလိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်တယ် ဦးချိုကြီး။ သူက သမီး သူငယ်ချင်းပါ။ သမီး အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းပါ”

ဒီတော့မှ ဘိုးတော်ကြီးက မျက်နှာကြော နည်းနည်းလျော့သွားသည်။ ကားစက်ဖုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ကားက ဘက်ထရီ ဒေါင်းသွားတယ် ထင်တာပဲ။ ဖြုတ်ရမယ်နဲ့ တူတယ်”

“အဲဒါဆို ကြာမှာပေါ့။ နွယ်ပျိုးပင်, ... ဒီပုံအတိုင်းဆို မင်း တက္ကစီငှားသွားရမယ်နဲ့ တူတယ်နော်။ တက္ကစီငှားမှာအတူတူ ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ပါတယ် ... ဘယ်လိုလဲ”

သူမက သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနဲ့ တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ အဲဒီ မျက်လုံးဝိုင်းတွေရဲ့ အရိပ်ထဲတွင် သူနဲ့ မလိုက်လိုသော အရိပ်ယောင်တွေ မပါဝင်ပါ။ သို့သော် ခေါင်းညိတ်လက်ခံတော့မည့် ပုံစံမျိုးလည်း မရှိ။ သူ တော်တော်စား

သွားသည်။ ဘိုးတော်ကြီးကလည်း သူ့ကို ဒုတိယမိ ဘာအထာလဲဟာ ဟူသော ပုံစံဖြင့် ကြည့်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက သိပ်ဖြေရှင်းချက်ထုတ်ဖို့ မစဉ်းစားတော့ပါ။ ဇွတ်ခေါ်ဖို့လည်း မစဉ်းစားတော့။ လောကတွင် တချို့စေတနာများသည် ဝေဒနာဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း သူ သိထား၍ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာမှအားနာစရာ မလိုဘူးနော်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်နဲ့ မလိုက်ချင်ဘူးဆိုလည်း ပြဿနာမရှိဘူး။ ရတယ်”

“ဟို ... အဲလို မဟုတ်ပါဘူး။ (ဒီရိုင်ဘာကြီးဘက် လှည့်ကြည့်၍) ဦးချိုကြီး ... သမီး သူ့ကားနဲ့ပဲ လိုက်သွားတော့မယ်။ ညနေမှပဲ လာကြိုတော့နော် ...

ဪ ... အဲဒါကလည်း ကားကောင်းမှပါ။ သမီး အန်တီစောဆီ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်။ ကားမကောင်းသေးရင်လည်း သမီး သူငယ်ချင်းကို ဝင်ပို့ခိုင်းလို့ရတယ်”

“ဖြစ်ရဲ့လား ပျိုးလေး”

“အင်း ... ဖြစ်ပါတယ်။ မဟုတ်လည်း သမီး Taxi ငှားသွားရတော့မှာပဲ ဥစ္စာ။ သူက သမီးတို့အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းပါ။ စိတ်ချပါ”

“အေးပါ ... အေး ... အေး ... ဂရုစိုက်မောင်းသွား ငါ့တူ”

သူကတော့ ရည်ရှည်ဝေးဝေး ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ကိုရီးယားစတိုင်လ်ဖြင့် ဦးညွတ်ပြကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ တက်ဖို့ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသောအခါ သူမက ပြုံးပြီး ခေါင်း

www.burmeseclassic.com

ညီတော်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ သူက ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အရပ်လေးတစ်ရပ် ချထားသလို မတ်မတ်တောင့်တောင့်လေးနှင့် လှုပ်တောင် မလှုပ်သော သူမပုံစံကိုကြည့်ကာ သူက တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။ သူ ထင်တာ မမှားဘူးဆိုလျှင် သူမအတွက် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူယှဉ်ပြီး ကားစီးဖူးတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူက သီချင်းသံကို နည်းနည်းတိုးလိုက်ပြီးမှ ...
“သက်သောင့်သက်သာ နေပါလား နွယ်ပျိုးပင်”

“ရှင် !”

“ဪ ... မင်း ကားပေါ်မှာ ထိုင်စီးလာသလိုပဲ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ပါလားလို့ ပြောတာပါ။ မင်း ကြည့်ရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသလိုပဲ၊ ဘာမှ စိတ်မကျဉ်းကျပ်ပါနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သူက ရိုဂိုသေသေ ဖြေနေသော သူမပုံစံကို သဘောကျစိတ်ဖြင့် ရယ်ရွှင်မြူးသော မျက်ဝန်းများနှင့် လှည့်ကြည့်မိလျှင် သူမက ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ အင်း ... သတိထားမှ။ ဒီကောင်မလေးဟာ အင်မတန် ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သူလေးဆိုတာ မေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ သူက ရိုးရိုးသားသားဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာကြည့်တာ ဖြစ်သော်လည်း သူမက တစ်မျိုးထင်ချင် ထင်သွားနိုင်သည်။ နဂိုထဲကမှ သူ့အကြည့်ဒဏ်တွေကို တော်ရုံမိန်းကလေးက မခံနိုင်

ပါ။ သူ့မျက်လုံးတွေသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ စူးရဲသည်ဟု နာမည်ကြီးပါသည်။

“မင်း ကားမမောင်းတတ်ဘူးလား နွယ်ပျိုးပင်”

“ရှင် ! ဟုတ်၊ မမောင်းတတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား ... ဘာလို့ မသင်တာလဲ”

“အင်း ... ကြောက်လို့ပါ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်တာလဲ။ တံခြားမိန်းကလေးတွေလည်း မောင်းနေကျတာပဲဟာ။ မင်း သူငယ်ချင်း ဟိုတစ်ယောက်လည်း မောင်းနေတာပဲ မဟုတ်လား ... သူများ မောင်းတာတွေကို အားမကျဘူးလား”

“အားမကျပါဘူး”

“ဟာ ... ကောင်းလိုက်တာ၊ ဟား ဟား ဟား”

သူက သဘောတကျဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ်လျှင် သူမကလည်း နှုတ်ခမ်းစွန်းလေးများ ကော့တက်သွားအောင် အသာပြိုးသည်။ အခုမှပဲ သူနဲ့ သူမကြားမှာ ရင်းနှီးမှုတစ်ခုက စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့သွားသလို ခံစားရလေသည်။ သူက နစ်ခြိုက်စွာဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ကာ ...

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်။ အေးရာအေးကြောင်းပဲနော်။ မင်းကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ မင်းက အေးဆေးသလောက် မင်းသူငယ်ချင်းကတော့ သွက်လက်တက်ကြွနေတာပဲ ...

www.burmeseclassic.com

မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ပေါင်းမိသွားတာလဲ”

“အင်း ... သူကလည်း ရှင့်လိုပဲ၊ ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တဲ့သူပါ။ ကျောင်းဖွင့်စက အဲဒီလိုပဲ လိုက်နာခွင့်ယူကံတဲ့သူရှိလို့ ကူညီခဲ့တဲ့သူပေါ့ ...

သူက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူများကိုဆို အရမ်းကူညီချင်စိတ်ရှိတာ။ ရှေ့မှာ ရှင်နဲ့ပစ္စည်းလာယူဖို့ ချိန်းထားပြီး မလာဖြစ်တာတွေက သူများကို ကူညီနေရလို့ ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေပါ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဖြင့်ရင် ကိုယ် ကြားဖူးတဲ့ စကားတစ်ခုက မှားသွားပြီနဲ့ တူတယ်နော်”

သူမက ဘာပါလိမ့်ဟူသော အကြည့်ဖြင့် သူ့ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ သူက စကားဆက်ပြောပါသည်။

“ဪ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းကို သိချင်ရင် သူ့သူငယ်ချင်းရှေ့မှာ ချီးကျူးစကားပြောပေးရတယ်တဲ့။ အဲဒါဆို သူ့အကြောင်း အမှန်အကန်တွေ ထွက်လာရောတဲ့”

“ဟင်း ... အဲဒီစကားရဲ့ တကယ်ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ သဘောကတော့ မိန်းကလေးတွေဟာ အူတိုစိတ် ရှိတယ်။ အဲဒီလို ချီးကျူးလိုက်ရင် မနာလိုစိတ်နဲ့ တစ်ဖက်သားအကြောင်းကို မကောင်းတာတွေချည်းပဲ ပြောတော့မယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်လား”

“မင်း ... မဝေးဘူးပဲ”

သူက ပြုံးပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်လျှင် သူမက မျက်စောင်းနုနုလေးကို မသိမသာထိုးသည်။ ပြီးတော့ ဖြေရှင်းချက်တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း ထုတ်ပါသေးသည်။

“အဲဒီလို သိမ်းကျုံးပြီးပြောလို့ မရပါဘူး။ တကယ်တမ်း ပြောရရင် ယောက်ျားလေးတွေ အူတို စိတ်ပုပ်ပြီဆိုရင် မိန်းကလေးတွေ လိုက်လိုတောင် မမိတော့ဘူး”

“ဟား ဟား ... မင်းက ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရန်တွေ့တတ်သားပဲ။ ကောင်းတယ် ... Right ။ အဲလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာ။ တစ်ခုခုဆို ကိုယ် မကျေနပ်ရင် မကျေနပ်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖော်ထုတ်ရဲရမယ်။ ဒါမှ နေရထိုင်ရတာ အသက်ရှူချောင်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အသက်ရှူကျပ်တယ်”

“အင်း ... ရှင့်လိုပဲ ကျွန်မကို မှီကလည်း ပြောပြတယ်”

“လေးမျက်မှုံကို ပြောတာလား။ မင်းက သူ့ကို တော်တော် ခင်တယ်နဲ့တူတယ်နော်”

“ခင်တယ် ... သူက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘောလီးဝုဒ် မင်းသမီး ပရီးတီးဇင်တာနဲ့ တူတယ်”

သူက မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်မိသည်။ ကြည့်စမ်း ... သူ တွေးသလို သူမလည်း တွေးမိတာပါပဲလား။

“မင်းမှာ သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ သူငယ်ချင်း ရှိတာလား”

“အင်းပေါ့ ... ကျွန်မက တောင်ကြီးက ပြောင်းလာတာပါ။ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း မရှိဘူး။ ကျောင်းပွင့်စတုန်းက ကျွန်မ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတုန်း၊ သူက ဝင်ကူညီပေးခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ တခြားလိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေလည်းပေးတယ်... ဟိုတစ်နေ့ကလို့ ဖိနပ်ဝယ်ခဲ့ပေးတာမျိုးတို့ ဘာတို့ ပေါ့”

“ဟုတ်လား ... ကိုယ်လည်း ဖိနပ်ဝယ်ခဲ့ပါတယ်နော်။ မင်းက ကိုယ့်ကိုကျတော့ ကူညီတတ်တယ်လို့ မပြောပါ လား။”

သူက နောက်ပြောင်လိုက်လျှင် သူမက နှုတ်ခမ်း နှစ်ဖက်စွန်း ကော့တက်သွားအောင် ပြုံးသည်။ အဲဒီအပြုံးဟာ ရှင်လည်း စိတ်ကောင်းရှိပြီး ကူညီတတ်ပါတယ်နော် ဟူသော စကားများ ပါဝင်သည့် အပြုံးဆိုတာ သူလည်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမအတွက် အရေးကြီးသော စကားစေတနာစကားတစ် စွန်းကို ပြောလိုက်ရသေးသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို ကူညီတယ်ဆိုပြီး လူတိုင်းကို စိတ်ကောင်းရှိတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့။ တချို့က ကူညီမှုရဲ့နောက်မှာ မျှော်ကိုးမှုတွေပါတယ်။ ကူညီမှု ကို အခွင့်အရေး ယူတာပေါ့ ...

အဲဒီတော့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ရိုးသားရဲ့လား အခွင့် အရေးယူမယ့်သူလား ဆိုတာ ခွဲခြားတတ်ဖို့လည်း လိုမယ်။

သြော် ... ဆရာ လုပ်တယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊ ကိုယ် က မင်းအတွက် စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ် ... ရှင် စေတနာတွေကို ပျိုး နားလည်ပါတယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... နားလည်တဲ့အတွက် thanku ... ။

အိုကေ ... အိုကေ ... ဘယ်လိုလဲ စာတွေရပြီလား၊ ဒီနေ့ ကျူတိုရီယယ် ရှိတယ်နော်”

“အင်း ... ရပါပြီ။ ရှင်ရောဟင် ? ”

“ကိုယ်လား ! ... ကိုယ်က စာကို မကျက်မိဘူး။ ရလည်း မရဘူး။ မင်းအနားမှာ လာဖြေမယ် ရမလား၊ စာပြမှာလား။”

“အင်း ... အဲလိုပြလို့ ရလို့လား”

သူမက တအံ့တဩနှင့် ပြန်မေးနေသည်မို့ သူက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောမိသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျောင်းသို့ ချောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူမက ရှေ့ကသွားနေသော ကားကို ကြည့်ကာ “မို့ကားပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။ မုံဆိုတာ လေးမျက်မုံ ကို ပြောတယ်ဆိုတာ သူ သိပါသည်။ သူမကားက ရှေ့ကနေ ပါကင်ဝင်ပြီးသွားမှ သူက ဘေးကနေ၍ ပါကင်ထပ်ဝင်လိုက်သည်။ ကားတံခါးပိတ်ကာ ပြန်လှည့်လာသော လေးမျက်မုံသည် ကား ပေါ်မှဆင်းလာသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သောအခါ အနည်း ငယ် အံ့ဩသွားပုံနှင့် ရယ်ပြသည်။

ပျိုး ဆိုသော ကလေးမကတော့ ဆရာကိုတွေ့သော တပည့်နယ် လေးမျက်မုံထံသို့ ပြေးသွားသည်။ လေးမျက်မုံက

လည်း နွယ်ပျိုးပင်ကို အပြုံးတစ်ခုနှင့် ဆီးကြိုပုံမှာ မူကြိုဆရာမ တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမျိုးနှင့် ဆင်တူနေသည်။ Zig Zag ဆံပင် ပုံစံ နီညိုရောင် အခွေအလိပ်ကြီးများဖြင့် ဘိုဆန်စွာ ချောမောလှပ သော လေးမျက်မုံသည် အဝါနုရောင် ဘလောက်စ်ကျပ်ကျပ်ကို ဂျင်း(နံ)စကတ်တစ်ထည်ဖြင့် လှပစွာ တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရယ်လိုက်လျှင် ခုန်ချပစ်ချင်စရာ ခွက်ဝင်သွားသော ပါးချိုင့်များ ဖြင့် သူတို့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟိတ် ... ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဆုံလာကြတာလဲ”

သူက မဖြေခင် နွယ်ပျိုးပင်က ဝင်ဖြေသည်။

“ပျိုးတို့ကား လမ်းမှာပျက်နေလို့ မုံရဲ့။ အဲဒါ သူကဖြင့် တာနဲ့ ဆင်းပြီးခေါ်လို့ လိုက်လာတာ”

သူမက ဪ ... ဪ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။

သူနဲ့ သူမ အကြည့်ချင်း ဆုံဖြစ်သောအခါ သူကပဲ စတင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“မောနင်း လေးမျက်မုံ”

“မောနင်းပါ ... ဒီနေ့ ကျူတိုရီရယ် ရိုတယ်နော်၊ ဘယ် လိုလဲ စာရပြီလား”

“အဟင်း ... အဲဒီအကြောင်းပဲ ကားပေါ်မှာ ပြောနေတာ။ စာမရသေးဘူးလို့၊ ဟဲ ဟဲ ... ဒီအချိန်က စာကျက်ရမယ့် အချိန် မဟုတ်သေးဘူးလေ ...

စောသေးပါတယ်၊ စာမေးပွဲ နီးတော့မှပဲ One subject, Own night ပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ ... ဒါဆိုရင် အတန်းဘက်သွား တော့မယ်၊ ဆီးယူနော်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... ဆီးယူ”

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြလျှင် သူကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားရာ ကန်တင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကန်တင်းသို့ရောက်လျှင် သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ငါ့ဘီးဖွင့်ကာ ဆွဲနေကြပြီဖြစ်သည်။ သူကလည်း အားကျမခံ နှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ မှာလိုက်ရင်းမှ နေမင်းရဲ့လက်ဖက်ရည်ခွက် နှင့် ကောက်မော်လိုက်သည်။ နေမင်းက သူ့ကို မေးတစ်ချက် ခတ်ပြရင်း ...

“ဒီနေ့ ကျူတိုရီယယ်ကွ၊ ငါ စာသိပ်မရဘူး။ မင်းတို့ရော”

ထက်မြက်က နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။

သူက ထက်မြက် စားနေသော မြီးရှည်ပန်းကန်ကို ဆွဲယူကာ ခဲခွန်းယူမြည်းရင်း ...

“စာမရတာများ စကားထဲ ထည့်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ စာရတဲ့ ကောင်မလေးအနား သွားဖြေပေါ့”

“ဪ ... စာရတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ကလည်း အသိ အကျွမ်းမှ မဖြစ်သေးဘဲကို”

“ဟုတ်လို့လား၊ သေချာပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူရှိ ... ခြောက် ... မင်းက ဟိုနှစ်
ယောက်ကို ဆိုလိုချင်နေတာလား။ သူတို့က မင်းဇာတ်လမ်း
တွေ မဟုတ်ဘူးလား။ မုတ်သုန်တို့များ ကံတွေကထတော့
နေရင်းထိုင်ရင်း အလန်းဇယားနှစ်ခုနဲ့တောင် တိုးနေတယ်
ကွာ ...

ဇယားတွေက တစ်မျိုးစီလန်းတော့ တစ်မျိုးစီကောင်
ရင်ခွန်လို့ ရသေးတယ်။ ကဲ ... ပြော၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို
ရင်ခွန်မှာလဲ။ နှစ်ယောက်လုံးတော့ သွားမလုပ်နဲ့နော်။
သူတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရုံတင်မက လက်ရှိ
မှာလည်း တွဲနေသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင် ! မင်းကလည်းကွာ၊ ငါ အဲဒီလောက်ထိ စမ
လို့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ကိုပဲ ရင်ခွန်မယ်ပေါ့။ ဘယ်သူ့ကို
ရင်ခွန်မှာလဲ။ နွယ်ပျိုးပင်ကတော့ ဒီခေတ်ထဲမှာ ရှားပါ
နေတဲ့ ပျိုးပင်ပေါက်လေးပါပဲ။ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်ကွ
အသည်းယားဖို့ ကောင်းတယ် ...

ပရီးတီဇင်တာကတော့ အလန်းပဲ။ မြင်လိုက်ရင်
လွင့်နေတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့။ အေး ... သူ့အကြောင်းကို မိန်းမတွေ
စာရင်း Biography လုပ်နေတဲ့ အိမ်ကိုကျော်ဇင်လတ်
က ငါ ကြားခဲ့ရတာတွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်
သိလား”

“ဟုတ်လား ... ပြောစမ်းပါဦး”

သူက အရင်လာချပေးသော ရှယ်ပုံမှန် ဝမ်းတီးကို
ဒုန်းနှင့် အသာမွေ့ရင်းမှ စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းမိသည်။ နေမင်း
၁ ထက်မြက်တို့ရဲ့ စူးစမ်းအကဲခတ်နေသော မျက်ဝန်းများကို
တော့ ဥပေက္ခာပြုကာ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်လေသည်။

“လေးမျက်ခုံက ဘော်ဒါစိတ်ဓာတ်တော့ တော်တော်ရှိတယ်
တဲ့ကွ။ သူက ပရဟိတအလုပ်တွေဆို သိပ်ပါသနာပါတယ်
ဆိုပဲ။ (xxx)ဆရာတော်ကြီး ဦးစီးတဲ့ လူမှုအကျိုးပြုလုပ်ငန်း
တွေမှာဆို သူက လူငယ်အဖွဲ့ရဲ့ Leader ပဲတဲ့။ မိန်းကလေး
ထဲမှာ ရှားတဲ့သူတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ ... အဲလိုမျိုး”

“အင် ... အဲဒီလို သူလေးလား။ မသိပါဘူး ... ငါကစိတ်
ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတော့ နလုံးသားရေးရာကိစ္စတွေ
ဘာတွေများလားလို့”

“အဲဒါတော့ မကြားသေးဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ဆီက
ကြားသိတဲ့ သတင်းကတော့ သူ့ကို လိုက်မယ့်သူတွေလည်း
အများကြီးရှိတယ်ဆိုပဲ။ နွယ်ပျိုးပင်ကို လိုက်မယ့်ကောင်
တွေကလည်း ဒုနဲ့ ဒေးပဲ။ ခုတည်းက တန်းစီနေကြပြီ ...

ကဲ ... မင်းကရော ဘယ်သူ့ကို လိုက်မှာလဲ”
သူက ထက်မြက်ရဲ့စကားကို ရှမ်းခေါက်ဆွဲမွေ့ရင်း
နာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ပြမိသည်။ မုန်ညည်းချဉ်ပန်းကန်ထဲမှ
ချဉ်နည်းနည်းကိုထည့်ကာ တစ်စွန်းစားရင်းမှ ...

“မင်းတို့ ပြောနေတဲ့ ပုံစံကြီးကကွာ၊ အလုပ်သဘောဆန် လိုက်တာ။ တက္ကသိုလ်ရောက်တာနဲ့ပဲ ရည်းစားရရေးက ပမာနလို ဖြစ်နေတယ်”

“အောင်မာ ... ဘူဘူချင်း အီးလာမပေါက်နဲ့ ဟော့ကောင်”
သူက စားရင်း သောက်ရင်းမို့ ရှုံ့မဲ့ကာ ...

“ဟော့ကောင်တွေ ... တစ်မလုပ်နဲ့ ပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်း တို့ကလည်း။ ငါက စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက feel မလာဘဲနဲ့ ဘာမှမ လုပ်ချင်တာ ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာ တကယ် နှုံးနှုံးညှဲညှဲ ချစ်လာပြီဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးကို ငါက ခံစား ဖူးချင်တာ။ အဲဒီ feeling မျိုး ငါ့ကို ဖြစ်လာစေတဲ့ မိန်း ကလေးကိုပဲ ငါက ချစ်တယ်လို့ ပြောချင်တာ။ ငါ့ချစ်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချင်တာ ...

အဆင်ပြေတိုင်း ရည်းစားတွေ လျှောက်ထားပြီ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဘဝမျိုးကိုလည်း မလိုချင် ဘူး။ အဲဒါ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငါ့ခံစားချက်စစ်စစ်ပဲ

“ဒါဖြင့်ရင် ခုချိန်မှာ မင်းနလုံးသားက ဘယ်သူ့ကို စိတ်မဝင်စားသေးဘူး။ မလှုပ်ရှားသေးဘူး။ အဲဒီလိုလား”
“အစစ်အမှန်ပဲ”

“ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲပေါ့”

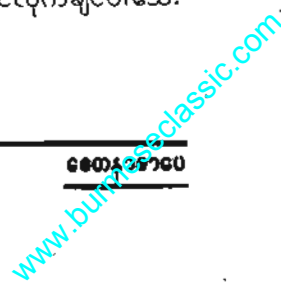
“ဒါပေါ့”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နလုံး သားလေးနဲ့ပဲ တကယ့်အချစ်စစ်ကို တွေ့ရှိပါစေဗျား။ ခုလောလောဆယ်တော့ စားပြီးရင် လစ်ကြဲဖို့ ...

စာလည်း မရသေးဘူး။ စာရတဲ့ ဘော်ဒါတစ်ကောင် ကောင် ရှာရဦးမယ်”

သူကတော့ အထွေအထူး မစဉ်းစားမိ။ စာမရလည်း သူ့အတွက်တော့ ပြဿနာမရှိပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ သည် လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ ရခဲလှသော ဘဝဖြစ်သည်။ ဖြစ် နိုင်လျှင် သူက အဆောင်နေကျောင်းသားဘဝကိုတောင် ပို၍ပိုင် ဆိုင်လိုက်ချင်သေးသည်။ အဆောင်က ထမင်းဟင်း စားမကောင်း ဘာသည် နေ့စဉ်ဘဝရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ကောင်မလေးတွေ အဆောင်ရှေ့မှာ ဂစ်တာသွားတီးခွင့်သည် ည တိုင်းမက်သည် အိပ်မက်တွေကို ဂျဲခမ်းနားလှပလာစေမည်။ ကောင်မလေးတွေဘက်ကလည်း မာလာဆောင် မောင်မလာ ဟူသည့် သီချင်းကို ပို၍ခံစားလို ကောင်းလာပေလိမ့်မည်။

ခုတော့ ဒီအခွင့်အရေးလေးတွေ မရသည့်တိုင်အောင် သွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သည့် နေ့ကျောင်းတက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝကိုတော့ သူက တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ပိုင်ဆိုင်လိုက်ချင်ပါသေး သည်။

“ဒီကားလေး ကောင်းတယ် ပျိုးရဲ့။ အချစ်ဟာသ ဇာတ် မြူးလေးပေါ့။ ကြည့်၊ ကြည့်လိုက်။ ဒီကိုရီးယားကားလေး လည်း မ ဝိုးဘူး။ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးပဲ၊ ရော့ ... ယူ သွား။ စနေ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကြည့်ပေါ့”

ပျိုးသည် မုံ ကမ်းပေးနေသော အင်္ဂလိပ်ကားနှင့် ကိုရီးယားကား DVD နှစ်ချပ်ကို အားနာပါးနာနှင့် လှမ်းယူလိုက် သော်လည်း မုံကို မအိမလည်ဖြင့် မော်ကြည့်ကာ ...

“မုံ ... ပျိုးလေ ဒီကားတွေ ကြည့်ဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အချိန်မရှိလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်လေးစောက အင်္ဂလိပ်ကားတွေဆို မကြည့်ခိုင်းဘူး မုံရဲ့၊ တချို့ ကိုရီးယားကားတွေက သည်း ဆန်ဆာတွေ ပါတယ်ဆိုပြီး မကြည့်ခိုင်းဘူး ...

ဒါ ... ဒါတွေက ဆန်ဆာတွေ ဘာတွေ ပါလားဟင်”

မုံက ပျိုးရဲ့အမေးကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော

... ..

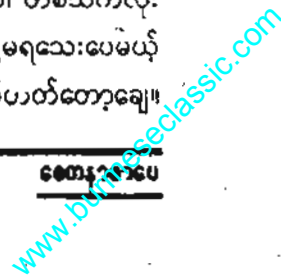
“ဆန်ဆာ ! မပါ၊ပါဘူး။ ဆန်ဆာပါတဲ့ ကားဆိုရင် ပျိုး ကို ပေးပါ့မလား”

“ဟို ... အဲဒီလိုသဘောနဲ့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လေးစောကလေ ဟိုလို ... နမ်းတဲ့အခန်းတွေ ပါရင်ကို မကြိုက်တာ မုံရဲ့။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဟိုလိုနမ်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနမ်းတာကို ပြောတာလဲ”

“အာ ... မုံကလည်း”

ပျိုးက ရှက်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသောအခါ မုံက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေသည်။ ပျိုးသည် မုံ တစ်ယောက် အဲဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောလေတိုင်း အထူးအားကျရ ခဲ့။ ယောက်ျားလေးတွေကို ပြောရဲ့ ? ရဲ့ ရှိတာ၊ ဘယ်ဂ...ဖွမဆို ရှေ့ကနေ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုရတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိ တာ စတာတွေကို နှစ်သက်သဘောကျရလေသည်။ ပြီးတော့ ဘစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စိတ် မရှိဘဲ လူတွေအပေါ်မှာ ကူညီတတ် သော စိတ်ထားကောင်းလေး ရှိတာကိုလည်း ယုံကြည်ခင်မင်ရ သေးသည်။ ပျိုးကတော့ ဒီပုံအတိုင်း နေလာတာ၊ တစ်သက်လုံး ဆောက်ရိုးကျိုးနေပြီမို့ ရုတ်တရက်ကြီး ပြင်လို့မရသေးပေမယ့် အရ ဂထက်စာလျှင် လူတွေကို သိပ်မကြောက်ဟတ်တော့ချေ။

ဒါကလည်း မဲ့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါမည်။

“နမ်းတာတော့ နမ်းတာတွေ ပါတာပေါ့ ပျိုးရယ်။ နိုင်ငံခြားကားဆိုတော့ အဲဒီလောက်ကတော့ပါတာပေါ့။ ပြဿနာမရှိပါဘူး ...

ဘာလဲ ... ပျိုးရဲ့ ဒေါ်လေးစောက အဲဒီလို နမ်းတာတွေ ပါရင်ကို မကြည့်ရဘူးပေါ့ ဟုတ်လား။ နမ်းတာကတော့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေထဲမှာလည်း ပါတာပဲလေ”

“အင်းပါ ... ဒါပေမဲ့ TV မှာပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကျတော့ ဆန်ဆာဖြတ်ပြီးသား မဟုတ်လား။ သူက အဲဒါတွေကိုပဲ ကြည့်ခိုင်းတာ”

“ဪ ... ဖြစ်ရလေ။ ဒါဖြင့်ရင် တခြားကောင်းတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေကျတော့ လက်လွတ်ခံရမယ်ပေါ့။ ဘယ်ကိစ္စမဆို ယူတတ်ရင် ပညာရတာပေါ့၊ ပျိုးရယ် ...

ပျိုးက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်လေး ဘာလေးတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြည့်ခွင့်ရသင့်တာပေါ့။ တချို့ အချစ်ကားတွေက နမ်းတာတွေ ပါပေမယ့် Sexy ဖြစ်အောင် ရိုက်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ Romance ဖြစ်အောင် ရိုက်ထားတာတွေကျတော့ ကြည့်တာ ကြည့်နူးဖို့တောင် ကောင်းပါတယ် ...

ဟဲ ဟဲ ... ဒုက္ခပဲ၊ ပြောရင်လည်း သင်ပေးသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ပျိုးသည် မဲ့ရဲ့ ပြောင်စပ်စပ် အပြောကို သဘောတကျ ဖြစ်နေတုန်းမှာပင် ပျိုးတို့ ထိုင်နေရာ ရေတမာပင်လေးအောက်ရှိ ခုံတန်းလျားလေးနားသို့ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ချာတိတ်လေးက လှပစွာ ထုပ်ပိုးထားသော ပါဆယ်ပုံးလေးကို မဲ့လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ ...

“မမနွယ်ပျိုးပင် အတွက်” ဟု ပြောပြီး ချာခနဲလှည့် ထွက်ပြေးသွားသည်။ မုံက မျက်ခုံးတပင့်ပင့်ဖြင့် ပါဆယ်ထုပ်ကို ချိန်ဆကြည့်ကာ ...

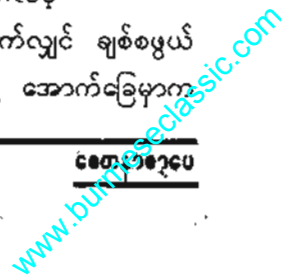
“ဘယ်လိုကြီးလဲ ... ငါ့လက်ထဲလည်း လာထည့်သွားသေးတယ်။ နွယ်ပျိုးပင်အတွက်တဲ့ ဆိုပါလား။ အေးလေ ... ရော့ ... ပျိုး။ ရှင့်ပစ္စည်းတဲ့”

မုံက ပျိုးထံသို့ ကမ်းပေးသည်။ ပျိုးက အထုပ်ကို သရဲတစ္ဆေတွေ့သလို အလန့်တကြား ငြင်းပယ်ကာ ...

“အို ... မယူချင်ပါဘူး မုံကလည်း”

“ဪ ... မယူချင်လို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ပေးတောင် ပေးသွားပြီပြီပဲ ဥစ္စာ။ ကဲပါ ... ရှင်မဖောက်ရင် ကျုပ်ဖောက်မယ်၊ မုန်းစမ်း ... ဘာလေးပါလိမ့်”

မုံက ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်လျှင် ချစ်စဖွယ် ဖန်တုံးလေး ထွက်လာသည်။ ဖန်တီးလုံးရဲ့ အောက်ခြေမှာက

အထိုင်းဖြင့် ဓာတ်ခဲပါပြီ၊ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်လျှင် မီးတွေလင်းကာ ဝီလုံးသံတွေ ထွက်လာသည်။ အထဲမှာက ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး နှမ်းနေသည့် အရပ်လေးပါဝင်ကာ အရည်လေးတွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ရောင်စုံအမှုန်လေးတွေကလည်း လဲ့လဲ့လေးလင်းနေကြသည်။

Fancy ဆိုင်တွေမှာ တွေ့ရသော လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိသည့် ပစ္စည်းအလှမျိုးလေးတွေပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“လှသားပဲဟဲ့ ... ခြင်္သေ့ ... ဒီမှာ ကတ်လေးတစ်ကတ် ပါသေးတယ်။ ဖတ်မယ်နော် ... ဘာတဲ့ ... နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စွဲလမ်းရတဲ့ ပျိုးလေးအတွက် ဆိုပါလား ...

ဟား ဟား ... ကဗျာဆန်သားပဲ၊ ဘယ်သူမှန်းလဲ မသိရ။ နာမည်ရေးမထားတော့ လျှို့ဝှက်ချစ်သူပေါ့။ ရော့ ... ယူသွား”

“ဟင် ... မုံကလည်း မယူချင်ပါဘူး။ ဒေါ်လေးစော မြင့် ရင် ဆူလိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ပြဿနာပါလား။ ဘာဆူစရာရှိလဲ ပျိုးရဲ့။ ဘယ်သူမှန်း မသိရဘဲ လက်ထံလာထည့်ပေးသွားတာပဲ ဟာ။ ပြီးတော့ ဒါလေး ပါလာတာနဲ့ပဲ ဘာဆူစရာလိုလဲ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အဲဒီလို အယူအဆတွေက မရှိတော့ပါဘူးကွာ။ သိပ်ကြီး Serious မဖြစ်စမ်းပါနဲ့ ...

ဒီအတိုင်းလေး အသာထားလိုက်ပေါ့”

“ဟင် ... တော်ကြာ အဲဒီဝှစ်ယောက်က တစ်နေရာရာကနေ ချောင်းကြည့်ပြီး ပျိုး ယူသွားမှန်းသိလို့ ကျေနပ်နေရင်ရော”

“ဪ ... အဲဒါဆိုလည်း ဒါကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မှန်းဆိုရင်လည်း စားပစ်လို့ ရသေးတယ်။ ဒီနားမှာပဲ ချထားခဲ့ရမှာလား၊ ကဲပါ ... ယူသွားပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ...

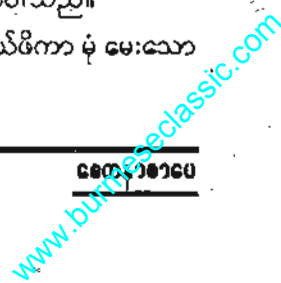
အင်း ... ပျိုးက ပျိုးချစ်တဲ့သူပေးတဲ့ လက်ဆောင်မဟုတ်လို့ ဒီလို ငြင်းနေတာပါကွာ။ ချစ်တဲ့သူရဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် သူစားတဲ့ ပီကေခွံလေးကအစ လွှင့်မပစ်ရက်ပါဘူး၊ တမြတ်တနိုး သိမ်းထားမှာ၊ ပြောစမ်း ... ပျိုးမှာ ချစ်သူရှိလား၊ တောင်ကြီးမှာ ကျန်ခဲ့တာလား”

“အို ... ဘယ်ကလာ မုံကလည်း။ ပျိုးမှာ ဘာချစ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“ဟင် ... သိပ်တော့ မယုံပါဘူးနော်။ ပျိုးက ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းပြီး ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ဟာပဲ။ ပျိုး ရင်မ ခုန်ဖူးဘူးလား ... ဟင်”

မုံက ပျိုးရဲ့အနားနားသို့ တိုးတိုးလေး ကပ်မေးသည်။ အဲဒီလိုမေးသော ပုံစံလေးကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်သာ ဆိုလျှင် တော်တော် ရင်ခုန်သွားမှာ သေချာပါသည်။

ပျိုးသည် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ကိုယ်ဖိကာ မုံ မေးသော စကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး မေးမိသည်။

“ရင် !”

“အင်းလေ ... ဒီရင်ဘတ်ကြီးက ခုန်ဖူးလားလို့ မေးတာ။ မခုန်ဖူးဘူးလား။ တစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် ဒီရင်က လှုပ်လှုပ်လေး ဖြစ်မသွားဖူးဘူးလား။”

ပျိုသည် မုံ့ရဲ့စကားကို နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ရယ်လိုက်ရင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က မျက်လုံးထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဘုရားရေ ... သူနဲ့တွေ့တုန်းက ပျိုရင် ခုန်နေခဲ့ပါသလား။ ရင်ခုန်နေခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ မုတ်သုန်မိုးစက် ဆိုသော တစ်ယောက်ရဲ့အကြည့်နှင့် အပြုံးတို့ဟာ ပျိုကို ရင်ခုန်စေခဲ့သည်ဟု ထင်သည်။ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပါလာသည် နေ့တုန်းကဆိုလျှင် ပျိုရဲ့နှလုံးသားသည် အထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး မနေဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

နောက်ရက်တွေမှာလည်း သူ့ကို တွေ့ချင်နေမိသည်မှာ ဘာကြောင့်လဲတော့ ပျို မသိ။ သေချာတာကတော့ ပျိုကို ဂရုတစိုက်နှင့် ကူညီခဲ့သည့် အဲဒီအပေါ်မှာလည်း အခွင့်အရေး တစ်စုံတစ်ရာ ယူလိုစိတ် မရှိတာကို တိတ်တိတ်လေး အထင်ကြီး မိတာလည်း ပါသည်။ လူ့ကိုကြည့်တတ်သော သူ့မျက်ဝန်းစူးရှရှလေးများနှင့် နှစ်သက်စွာ ပြုံးရယ်တတ်သော သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် ပျိုကို ရင်ခုန်စေအောင် ဆွဲဆောင်သလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ ကြည့်စမ်း ... သူ့ကို ပျို ရင်ခုန်မိပြီပဲ။

“ဟိတ်”

“ပလုတ်တုတ်နဲ့ ကုလားမ”

မုံက ပျိုရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ဟိတ်ခနဲခြောက်လျှင် အတွေးနဲ့မျောနေသော ပျိုမှာ အသံတွေတောင် ယောင်ထွက်မိလျက် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ပျို လန့်သွားသောပုံကို မုံက တအံ့တံသြနှင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ ပာက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက်တောင်များ ရင်ခုန်နှုန်း အကြောင်းတွေ စဉ်းစားနေလို့ ဒီလောက်တောင် လန့်သွားရတာလဲ ...

ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း။ ဒီကောင်မလေးတစ်ယောက်တော့ မရိုးတော့ဘူးနော်”

“အာ ... မုံကလည်း။ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ။ မယုံပါဘူး။ ပြော ... ဘယ်သူ့ကို ရင်ခုန်လဲ”

“ဟယ် ... မုံကလည်း။ တကယ်ပြောတာပါ။ ပျိုက ဘယ်သူ့ကို ရင်ခုန်ရမှာမို့လို့လဲ”

“ဪ ... ရင်ခုန်ခြင်းမှာ ဘောင်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ ပျိုရယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ရင်ခုန်နေလို့တော့ ရတာပေါ့။”

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ ... အဲဒါတွေက ရက်ကြာလာရင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်တဲ့အထိ များပြားလာတတ်တယ်။ အဲဒီကျရင်သာ မုံ့ကို မမေ့နဲ့လို့ ပြောမလို့ ...

မုံ့က ပျိုးကို ကူညီပေးမယ် ... သိလား။”

မုံ့ရဲ့အပြောသည် ပျိုးရဲ့ရင်ကို အေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ မုံ့ ပြောတာတွေဟာ ဖြစ်နိုင်သားပဲ။ ပျိုးမှာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံ မရှိသလို ဖွင့်ဟတိုင်ပင် ပြောပြစရာ လူလည်းမရှိ။ အိမ်မှာကလည်း မလွတ်လပ်။ ပျိုးအတွက် အယုံကြည်ရဆုံးနဲ့ အားအကိုးရဆုံး သူငယ်ချင်းကောင်းမှာ မုံ့ကိုသာ လျှင် ပြေးမြင်ရလေသည်။ မုံ့ကရော ရင်ခုန်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်လောက်များ အတွေ့အကြုံရှိလို့လဲ။ မုံ့အကြောင်းကိုလည်း ပျိုးက စိတ်ဝင်စားပါသည်။

“မုံ့ရော ... ရင်ခုန်ဖူးလားဟင်”

“အင်း ... ခုန်ဖူးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ! ခုန်ဖူးတယ် ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို မုံ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်ပေါ့”

“အင်း ... အဲဒီလိုတော့လည်း မရှိပါဘူး။ ရင်ကတော့ ဒီလိုပါပဲ နည်းနည်းပါးပါး ခုန်ဖူးတာပေါ့ ပျိုးရယ်။ ဘာမှတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အကြည့်ချင်း တွေ ဆုံကြတော့လည်း ရင်ထဲ သရိုးသရိလေးတွေဖြစ်ပြီး

ရင်ခုန်ဖြစ်ကြတယ်ပေါ့။ ရင်ခုန်ခြင်းကနေ အချစ်အဖြစ် ဝိပီပြင်ပြင်ကြီးတော့ မကူးသွားဘူးပေါ့ ...

အချစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ရိုးရိုးလေးပေမယ့် အချစ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ ဆိုတာကလည်း လွယ်လွယ်လေးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“အင်း ... မုံ့က အချစ်အကြောင်းတွေ နားလည်တယ်ပေါ့၊ မုံ့ရော ချစ်သူ မထားဖူးဘူးလား။”

“ဟင်အင်း ... အရင်တုန်းကတော့ အိမ်ကလီလေးတွေ ဘာတွေ ရှိတော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ရည်းစားဖြစ်တဲ့အထိတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး ...

မုံ့လည်း သူတို့ကို ဟုတ်တိပတ်တိ feel မလာတော့တာနဲ့ ရပ်လိုက်တော့တာ အေးပေါ့၊ မုံ့လည်း အချစ်အကြောင်းကို သိပ်အသိကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အနုတောမှာ လူချော၊ ပျိုးထက်စာရင်တော့ ဆရာကြီးပေါ့ ... ဟဲ ဟဲ ...

ကဲ ... ရင်ခုန်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဆွေးနွေးရတာ ဗိုက်တောင် နည်းနည်းဆာလာသလိုပဲ။ ကန်တင်းမှာ ခေါက်ဆွဲသုပ်လေး ဘာလေး သွားစားရအောင်၊ စားမယ်ဟုတ်”

“အင်း ... စားမယ်လေ၊ သွားတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ပျိုးနဲ့ မုံသည် ကန်တင်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ချီတက်လာပြီးနောက် အသုပ်နဲ့ အာပူလျှာပူ စားကြသည်။ စားရင်းမှ ဟိုဟိုဒီဒီ စကားပြောနေရင်း မုံရဲ့ဟန်ဒ်ဖုန်းက ထမြည်လို့ လာသည်။ မုံက ရှူးရှူးရှဲရှဲ စားနေရင်းမှ ဖုန်းဖွင့်ကာ ပြောသည်။

“ဟယ်လို ... ရှူး ... အမယ်လေး ... စပ်လိုက်တာ၊ အင်းသဇင် ပြော၊ ကြားတယ် ... ကြားတယ် ... ဟုတ်လား ... အေး ... ဟာ ... ငါ့ပါ လာရမှာလား။ ဟင် ... ရှူး ... နင့်ဘာသာနှင့် ရှင်းလေဟာ။ အာ ... ပြဿနာပါပဲ။ ကျွတ် ... တိုင်က ငါ့ပါ လာပတ်နေပြန်ပါပြီ ... အေးပါ ... အေးပါ ... လာခဲ့ပါမယ်”

မုံက ဖုန်းကိုပိတ်ကာ ပျိုးကို အားနာပြီးလေးဖြင့် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့လေး ပြုံးပြသည်။ အဲဒီလို ပြုံးပြတာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မုံတစ်ယောက် တစ်နေရာသို့ သွားတော့မည် ဆိုတာကို ပျိုးရိပ်မိရလေသည်။

“ပျိုးရေ ... အားနာလိုက်တာ။ တစ်ယောက်တည်း ဆက်စားရဲတယ် မဟုတ်လား။ မုံ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အရေးတကြီးကိစ္စ ပေါ်လာလို့ မုံ့ကို လှမ်းခေါ်တာနဲ့ သွားရမယ် ...

ဖြစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း ... ဖြစ်ပါတယ်။ သုံးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။ ဒါဆို မုံ ကျောင်းကို ပြန်မဝင်တော့ဘူးပေါ့”

“အင်းပေါ့ ... ပြန်မဝင်တော့ဘူးလေ။ ဒါဆို မုံ သွားတော့မယ်နော်။ ဆောရီး ... သိလား”

“ရပါတယ် မုံရဲ့။ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့်သာ သွားပါ”
“အိုကေ ... ဆီးယူ”

မုံက တွက်ခွာသွားလျှင် ပျိုး တစ်ယောက်တည်း စားကာ ကျွန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခဏနေ၍ အရိပ်တစ်ခု ကျလာသဖြင့် မော်ကြည့်မိသောအခါ ပျိုးရဲ့နုလုံးသားတစ်ခုလုံး ဒိန်းခနဲ တုန်ယင်လို့သွားသည်။ ဒိန်းခနဲ မြည်သံတစ်ချက် ပြီးသောအခါ နုလုံးသားဆီမှ သွေးတွေ့လည် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် တိုး၍ တိုး၍ နေသည်မှာ ကိုယ့်ရင်ခွန်သံတွေကိုတောင် ကိုယ် ပြန်ကြားနေရလေသည်။ သူကတော့ ဘာမှသိဟန်မတူပါ။ ပျိုးကိုသာ အကြည့်လင်ဆုံး ပြုံးပြနေသည်။

“ကိုယ့်ကို မထိုင်ခိုင်းတော့ဘူးလား”
“ရှင် ... ဪ ... ဟုတ် ... ထိုင်ပါ ... ထိုင်ပါ”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ပျိုးရဲ့အရှေ့ကရံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပျိုးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖက်ရှင်တစ်ခေတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ခွေးကွက်ဆိုသည့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကို ဂျင်း(နံ)မှိုင်းမှိုင်းဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ပုံစံမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ထက် မော်ဒယ်ဘွိုင်းတစ်ယောက်နှင့် ပို၍တူနေသည်။ လက်ပြတ်ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ကြွစိုက်ကာ ကြွက်သားရှိသော လက်မောင်းသားများကို ဖျတ်ခနဲ ငေးမိသောအခါ ပျိုး ရင်ပိုခန့်

www.burmeseclassic.com

သွားသည်။ အို ... ငါ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေမိတာပါလိမ့်။ သူကရော ဘာကြောင့် ငါ့ဆီကို ရောက်လာရတာလဲ။

“မင်း တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ တွေ့တာနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ပြီးတော့ အကူအညီ တောင်းချင်တာလေးလည်း ရှိလို့။ ဟိုတစ်ယောက်ရော”

“သူက ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့၊ ခုနကပဲ ထ၊ထွက်သွားတယ်။ ပြောလေ ... ပျို၊ ဘာကိုကူညီရမှာလဲ”

“Paper three စာအုပ်လေး ခဏလောက် ငှားချင်တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်၊ ရပါတယ် ယူသွားလေ”

“မနက်ဖြန် ကိုယ် ပြန်ပေးမယ်။ Paper three မှာ လွတ်နေတာလေးတွေရှိလို့၊ မင်းက အတန်းမှန်မှန်တက်ပြီး စာကြိုးစားတယ်လို့ ကိုယ် ထင်တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟို ... အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းတက်တယ်ဆိုတော့ စာတော့ ကြိုးစားရမှာပေါ့”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်တာပေါ့။ မစ် ကြည့်ရတာ ဒီလိုပဲ နေတတ်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်။ တခြား ဘာမှ ဝါသနာမပါဘူးလား”

“သိုးမွေးထိုးတာတော့ ဝါသနာပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ထိုးတတ်လား”

“အင်း ထိုးတတ်တယ်”

“အတော်ပဲ ... ဒါဆို ဆောင်းတွင်းမှာဝတ်ဖို့ အနွေးထည် တစ်ထည်လောက် ထိုးခိုင်းရမယ်၊ ထိုးပေးမှာလား”

ထိုးပေးမှာလား ဟူသော အမေးကို သူက ပြုံးစစဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း မေးတာဖြစ်သည်။ ပျိုသည် အဲဒီအကြည့်အက်တွေကို တကယ်ပဲ မခံနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းငုံ့ချရင်း ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ရင်တွေ ခုန်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် သူ့ရှေ့မှာ ခေါက်ဆွဲသုပ်တောင် ဆက်မစားနိုင်တော့။ ရေနှေးကြမ်းပဲ သောက်ရတော့မလိုလို၊ တစ်သူ့ပဲ ထုတ်ရတော့မလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဟင်း ... ဒီအချိန်မှာ မုံသာ ရှိနေရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။

“စားလေ နွယ်ပျိုးပင်။ ကိုယ် ရောက်လာလို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ... စပ်လို့ပါ”

“ဪ ... စပ်လို့လား။ စပ်ရင်တော့ ဆက်မစားတော့နဲ့။ နေဦး ... ကိုယ့်ဆီမှာ ချွမ်းဂန်းပါတယ်၊ စပ်ရင် အဲဒါစားလိုက် ... ရော”

သူက အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စတော်ဘယ်ရီပိကော် ဆာင့်လေး တစ်တောင့်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ပျိုက ရက်တာရော အားနာတာရောကြောင့် မယူပါ။ ခေါင်းခါငြင်းဆန်ပြီး “ဟင့်အင်း” ဟု ဆိုလိုက်လျှင် သူက ပျိုရဲ့အရှေ့သို့ ချပေးသည်။

“ယူပါ ... ကိုယ့်ကိုလည်း မင်းက စာအုပ်ငှားမှာပဲဟာ”

ချစ်စရာပုံနှိပ်

“စာအုပ်တော့ ငှားပါမယ်။ ပီကောတော့ မစားတော့ပါဘူး”
“စားပါကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... စိမ်းကားတာလား၊ မခင်ဘူးလား ... ပြော”

ပျိုသည် သူ့အပြောကို ရယ်ချင်သွားရကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ရယ်မိသည်။ အဲဒီ ပြောပုံ ဆိုပုံကကို ပျိုရဲ့ရင်ခုန်သံတွေအား တငြိမ်ငြိမ်တညောင်းညောင်း ဖြစ်စေသည်လေ။

“ဟိတ် ... ကောင်မလေး။ မေးနေတာ မဖြေလေ၊ မခင်ဘူးလားလို့”
“အင်း ... ခင်ပါတယ်”

“ခင်ရင် မင်းရဲ့စာအုပ်ကိုငှား၊ ကိုယ့်ဆီက ပီကောကိုယူ၊ ယူသွားလိုက် အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ပျိုက အသာပြုံးကာ သူပေးသော ပီကောတောင့်လေးကို အိတ်ထဲသို့ ကောက်ထည့်လိုက်ရသည်။ အဲဒီနောက် ပျိုရဲ့ Paper three စာအုပ်ကို သူ့ကို ထုတ်ပေးလိုက်လျှင် သူက အသာလှန်လှောကြည့်ကာ ...

“နွယ်ပျိုးပင်က စာတော်တယ်နဲ့ တူတယ်နော်။ လက်ရေးတွေလည်း လှတယ်”

“စာတော်တာနဲ့ လက်ရေးလှတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ စာအရမ်းမတော်တောင်မှ ဒီလက်ရေးမျိုးက စာညှိတဲ့လက်ရေး အမျိုးအစားထဲမှာတော့ မပါဘူးလေ”

“ကိုမှတ်သန်မိုးစက်ကရော စာညှိလို့လား”

သူက ပျိုရဲ့အပြောကို တဟက်ဟက် ရယ်မောသည်။ သူ ရယ်သောအခါ သူ့ရဲ့သွားတက်လေးက လှစ်ခနဲ ပေါ်လာတာကို ပျိုက အမှတ်မထင် ငေးမောမိသွားသည်။ သူကတော့ သတိထားမိဟန် မတူပါ။ သူ့ရဲ့ယောက်ျားပီသကာ နှစ်လိုဖွယ် အပြည့်ရှိသော ပုံစံသည် ပျိုကို တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးသော ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေကို ဖြစ်စေတာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း ရှက်ရွံ့ရင်ဖိုရပါသည်။

“မင်း ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”
“ဟင် ... အဲလို မထင်တတ်ပါဘူး”

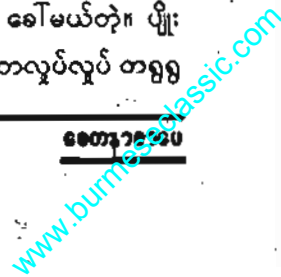
“မှန်းကြည့်လေ၊ မင်း ခန့်မှန်းတာကို ကိုယ် လိုချင်တယ်”

“ကိုမှန်သန်မိုးစက်ကို ကြည့်ရတာ စာမတော်တောင် ညှိမယ့်ပုံတော့ မပေါ်ပါဘူး။ ပုံမှန်ကြီးစားရုံနဲ့တင် ဂုဏ်ထူးတန်းတွေ ဘာတွေ ဝင်နိုင်မယ့်သဘောရှိတယ်”

“ဟား ဟား ... နေပါဦး နယ်ပျိုးပင်ရယ်။ မင်းအစား ကိုယ်မောလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုမှတ်သန်မိုးစက်လို ခေါ်နေရတာလဲ။ ကိုယ်နဲ့ ခင်းနဲ့ ရွယ်တဲ့တွေ ပဲလေ။ မှတ်သန်လို့ပဲ ခေါ်ပါ ရပါတယ် ...

ကိုယ်လည်း မင်းကို ပျိုးလို့ပဲ ခေါ်မယ်၊ ဖြစ်တယ် ဟုတ်”

ပျိုးတဲ့။ သူက ပျိုကို ပျိုးလို့ပဲ ခေါ်မယ်တဲ့။ ပျိုးသည် နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ

နှစ်လျှောက် ပြီးရမလို့ ရယ်ရမလို့ ဖြစ်နေသည်။ ရင်ခုန်သံတွေကလည်း တဒိန်းဒိန်းဖြင့် ဆူညံလာသည်မှာ သူ ကြားသွားရမလားဟု တောင် ထင်ရလေသည်။

“ဟေ့ ... ကောင်မလေး၊ မေးနေတာလည်း မဖြေဘူး။ ဖြစ်လားလို့”

“အင်း ... ဖြစ်ပါတယ်”

“အိုကေ ... ကဲ ... စားလို့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အတန်း ပြန်တက်ကြရအောင်လေ။ မင်းသူငယ်ချင်းကတော့ ပြန်မလာတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီနေ့ ဂျူတီလေးတွေရှိလို့ စောစောစီးစီး လစ်ကြပြီ ... ဒီတော့ ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့ပဲ အတန်းတက်ကြတာပေါ့။

Let's Go !”

သူက ခေါင်းလေးကို တစ်ချက်ငဲ့ကာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုမှိတ်ရင်း သွားစို့ဟု ဘိုဆန်ဆန်ပြောသည်။ ပျိုးသည် ခေါင်းကိုငဲ့ကာ ထရပ်မိရင်း သူနဲ့အတူတူ ဆိုင်မှပြန်ထွက်လာမိသည်။

ကန်တင်းမှ အတန်းသို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူက ပျိုးကို စကားစမြည်တွေ ပြောဆိုလာသည်။ သူ ပြောသမျှ ကိုတော့ ပျိုးက မှဲ့လို သွက်သွက်လက်လက် ပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပျိုး ရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ရဖူးသော ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ခံစားနေရပြီ ဆိုတာကိုတော့ အသေအချာပဲ သိသည်။

သူ့အရပ်ရည်ကြီးဟာ ပျိုးထက် ခေါင်းတစ်လုံးစာ မြင့်တာမို့ ကိုယ့်ဘေးမှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးသလို ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ပျိုး နှစ်မြိုက်ရသည်။ သူ ကိုယ့်ဘေးမှာ ရှိနေခြင်းဟာ နွေးထွေးလုံခြုံခြင်း တစ်မျိုးလို ခံစားစေရပါလား။ အဲဒါဟာ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အရာတွေပါလိမ့်။ ကိုယ့်အနားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းဟာ ပြီးပြည့်စုံသည့် ခံစားမှုတစ်ခုကို ဖြစ်စေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ပျိုး သိချင်သော အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို ဘယ်သူက ပြောပြမှာတဲ့လဲ။ ပျိုးသည် တစ်ခုခုဆိုလျှင် သတိရပါဟု ပြောထားသော မှဲ့ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ မှဲ့ကိုမေးရင် ကောင်းမလား။ မှဲ့ကတော့ ခံစားနားလည်ပေးနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှက်တော့ ရှက်စရာကြီးဟု ထင်သည်။

အတန်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် သူက လိုက်မဝင်ဘဲ နောက်မှာ ကျန်နေရစ်ကာ ပျိုးကို သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို မြှောက်ပြရင်း လက်တစ်ဖက်က တာ့လာလုပ်ပြသည်။ သူနဲ့ပျိုးတို့က အီးမေဂျာချင်း တူသော်လည်း တက်ရသည့် အတန်းချင်းက မတူပါ။

“သင့်ခံယူနော် ... ဆီးယူ ပျိုး”

• ပျိုးသည် သူ့ကို အထူးအထွေ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အပြုံးနုနုလေးဖြင့်သာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။ ပျိုးအနားမှာ မှဲ့ မရှိတော့သော်ငြားလည်း လစ်ဟာဟာကြီးဖြစ်မ

နေဘဲ နွေးထွေးရှိန်းဖိုသော ခံစားချက်တစ်ခုက ပျိုးကို လှည့်ပတ်
ဝန်းရံနေသည်ဟု ခံစားနေခဲ့ရသည်။ အဲဒီ ခံစားချက်လေးက
အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ မပျောက်သေးဘဲ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ
ပါဝင်လာခဲ့တာကိုတော့ ပျိုးသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ် တိတ်တဆိတ်
ကျိတ်၍ အံ့ဩရသေးလေသည်။

၃၂ ← ၃၂

ပျိုးသည် သူ ပေးခဲ့သော ပီကောတောင့်လေးကို
စားလည်းမစားရက်ခဲ့ပါ။ ပီကောတောင့်လေးကို အရိပ်တကြည့်
ကြည့်ဖြင့်သာ ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်လက်စတည်းမှာပဲ မဲ့ ပြောဖူးသော
ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကကျွေးရင် အဲဒီ ချိုချဉ်ခွံလေးတောင် အမှတ်တရ
သိမ်းထားချင်တယ် ဟူသော စကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိလျှင်
ပျိုးရော အဲဒီလိုများ ဖြစ်နေပြီလားဟု တွေးမိသွားသည်။ အား ...
ဒါဆိုရင် ပျိုးက သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် ရင်ခုန်နေမိတာပေါ့။
ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒီလို တွေးမိတိုင်း ပျိုးရဲ့ပါးပြင်တွေ
သည် တရှိန်းရှိန်းဖြင့် ပူနွေးတက်လာလေ့ရှိသည်။

ကျောင်းရောက်သောအခါ အတန်းမတက်သေးခင်
ပျိုးနဲ့ မဲ့တို့နှစ်ယောက် ရေတမာပင်လေးအောက်က ခုံတန်းလေး
မှာ ထိုင်နေတုန်း သူက ပျိုးရဲ့ Paper three စာအုပ်ကို လာပြန်

www.burmeseclassic.com

... ငါတို့က နားထောင်သွားဖို့ လိုက်ခဲ့ပါလားဟု မိတ်ခေါ်
 သော်လည်း ပျိုးတို့က အိမ်က စားလာပြီးသားဖြစ်၍ မလိုက်ဖြစ်
 ကြတော့။ သူ ထွက်သွားလျှင် မုံက ပျိုးကို ပြီးစိစိကြည့်ကာ ...
 “စာအုပ်ကိုလည်း သေချာလှန်လှောစစ်ဦး၊ အထဲမှာ ရည်း
 စားစာတွေ ဘာတွေ ပါလာဦးမယ်”

“အာ ... မုံကလည်း။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
 ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဟုသာ ဆိုရသော်
 လည်း ပျိုးသည် မုံ့ရှေ့မှာ အဲဒီစာအုပ်ကို မဖွင့်ရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။
 အထဲမှာ တစ်စုံစုံများ ပါလာမလားဟု ကြောင့်ကြမှုကလည်း
 ရှိနေသေးသည်။

မုံကလည်း ပျိုး မျက်နှာကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်
 ဖြစ်ကာ သူ့နဲ့တွဲနောက်ချင်သော အနေအထားမှာ ရှိသည်။

“သူက ပျိုးရဲ့စာအုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ငှားရတာလဲ။ ဧကန္တ
 တော့ ... ဧကန္တပဲနော် ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး မုံကလည်း။ သူတို့ Paper three
 ပျက်ထားတာတွေရှိလို့ ငှားတာပါ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ
 လည်း အတန်းတွေ ပျက်ထားကြလို့တဲ့”

“ဪ ... သူကတော့ အဲလိုပဲ ပြောမှာပေါ့။ မုန်မုန်ပြော
 စမ်း ကျုပ် မရှိတုန်း ရှင်တို့ ဘာတွေပြောကြသေးလဲ”

“မပြောပါဘူး”

“ဪ ... မပြောဘဲနဲ့ ကြောင်ကြောင်ကြီးတော့ ထိုင်နေ
 မလား။ မဟုတ်ပါဘူး ပျိုးရဲ့၊ မုံက စပီစုချင်တဲ့စိတ်နဲ့
 လျှောက်မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပျိုးအတွက်ပါ။ ပျိုးက
 ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ အတွေ့အကြုံ မရှိဘူး မဟုတ်လား ...

ဒီတော့ ပျိုးမှာ ခံစားချက်တစ်ခုခု ရှိတယ်ဆိုရင်
 ပျိုးကို ကူညီပေးရအောင်လိုပါ။ ပျိုးဘက်ကနေပြီး ပျိုးရဲ့
 ခံစားချက်တွေကို မျှဝေပေးမယ်။ နားထောင်ပေးမယ်လေ။
 အဲဒီလိုသဘောနဲ့ ပြောတာပါ ...

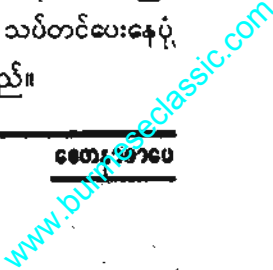
ဟို ... ပျိုးရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို စပီစုချင်စိတ်နဲ့
 လျှောက်မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲလို ထင်ရင်တော့
 Sorry ပဲ”

“အို ... ပျိုးက အဲဒီလိုသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။
 ဟို ... ဘယ်လိုပြောမလဲ ပျိုးတို့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး
 မပြောဖြစ်ကြပါဘူး။ ဒီလိုပဲ စာအုပ်ငှားရင်း ထွေရာလေးပါး
 လျှောက်ပြောကြတာ နည်းနည်းပါ”

“အင်း ... Class တုတ်ဖို့ ပြန်လာတော့ရော၊ အတူတူ
 ပြန်လာကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟယ် ... မုံက ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဟင်”

ပျိုးရဲ့အပြောကို မုံက တဟက်ဟက် ရယ်မောသည်။
 ပြီးတော့ ပျိုးရဲ့ဆံနွယ်လေးတွေကို အသာအယာ သပ်တင်ပေးနေပုံ
 မှာ ပျိုးရဲ့အစ်မကြီးတစ်ဦးသဖွယ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“မုံက ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ ခြေလှမ်းကို သိတာပေါ့ ပျိုးရဲ့”

“သိတယ် ! ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ ... အဲဒါကြောင့် ပျိုးကို မေးနေရာ။ သူ ပျိုးကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်နဲ့ ဟူတယ်”

အဲဒီအပြောကြောင့် ပျိုးရဲ့ရင်ထဲတွင် ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း လူကို ပြီးရှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်သော သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းတောက်တောက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေဟာ တောက်ပရုံတင်မကဘဲ စိုစိုလက်လက်ရှိကာ ရိုနေကြသည်။ အတူယှဉ်တွဲလျှောက်ကြစဉ်က သူ့အနားမှာရသော ဖျော့တော့သင်းပျံ့သည့် မွှေးရနံ့လေးကိုတောင် ခုချိန်မှာ ပြန်ရလိုက်သလိုလိုပင်။ သူ့နဲ့ပတ်သက်သည့် ရင်ခုန်ခြင်းကိုရော ပျိုး၊ မုံ့ကို အသိပေးသင့်ပါသလား။ မုံ့ကိုတော့ ပျိုး အပြည့်အဝ ယုံကြည်ပါသည်။

“မုံက ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ”

“ဪ ... သူ့ပုံစံတွေကို ကြည့်ပြီး ပြောတာပေါ့။ ဒီမှာပျိုး။ ပျိုးကို တစ်ခုပြောပြမယ်။ ပျိုး မသိသေးတဲ့ မုံ့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ...

အဲဒါကတော့ တကယ်ချစ်ကြသူတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပေါင်းဖက်နိုင်အောင် အောင်သွယ် လုပ်ပေးတာပဲ”

“ဟယ် ... မုံက အောင်သွယ်”

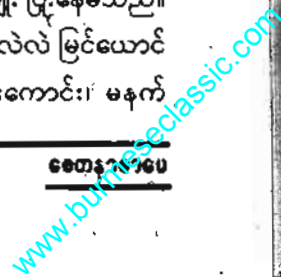
“အင်းပေါ့ ... အောင်သွယ် ဆိုတာကကွာ အတင်းကြီးလိုက်ပြီး စပ်ဟပ်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်နစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကြည်ဖြူလိုလားကြတယ်ဆိုရင် ဖြစ်သင့်တာ မြန်မြန်ဖြစ်သွားအောင် ကြားဝင်ပေးလိုက်တဲ့သဘောပဲ။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများကိစ္စကို လိုက်လုပ်တာပေါ့”

“အင် ... ကြည့်စမ်း၊ မုံက အဲလိုလည်း လုပ်တတ်တယ်ပေါ့”

“လုပ်တတ်တယ်။ ဘာလို့လဲ မသိဘူး၊ မုံ့ကြောင့် အဲဒီလို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားရတဲ့ အတွဲလေးတွေကိုမြင်ရင် သိပ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ။ အဲလိုလို ကိုယ်ပါ ကြည့်နူးနေတယ် ...

ကမ္ဘာကြီးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ခင်စုံမက်ပြီး သစ္စာရှိတဲ့လူတွေများတာ ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းပါတယ် ပျိုးရယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ကြတာ မင်္ဂလာပါ။ အဲဒီတော့ ပျိုးလည်း ရင်ထဲမှာ အချစ်တစ်ခုခံစားနေရပြီဆိုရင် ဘာမှ အောင့်အည်းမထားနဲ့။ ချစ်သာချစ်ပစ်လိုက် ... ဟား ဟား”

မုံက သူ့စကားသူ ပြန်သဘောကျကာ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောနေသလို ပျိုးကလည်း ပျိုးအထာနဲ့ပျိုး ပြုံးနေမိသည်။ ပျိုး မျက်လုံးထဲတွင် သူ့ပုံရိပ်တွေကိုသာ ထပ်တလဲလဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ညဘက် စာကျက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မနက်

ဘယ် အိပ်ရာအထမှာသော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေမိလျှင်လည်း ခါတိုင်းထက် လှချင်ပချင်နေတာသော်လည်းကောင်း၊ ဒါတွေဟာ ဘာဖြစ်မလဲ။

“ပျိုကရော ... သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသလားဟင်”
မုံက ပျို အနားနားသို့ကပ်ကာ တိုးတိုးလေးမေးသည်။

“အာ ... မုံကလည်း”
“ပြောပါ ပျိုရဲ့။ မရှက်ပါနဲ့ ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ။ ပျို ရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစားနေရသလဲဆိုတာ မုံကိုပြောပြမှ မုံက ကူညီလို့ ရမှာပေါ့ ...

မုံရဲ့အမြင်ကို ပြောရရင် သူက ပျိုကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိတယ် မဟုတ်လား။ သူက မင်းသားလေး။ အီးကင်းဆိုတော့ ပဲလေး ဘာလေးလဲ နည်းနည်းများချင် များမှာပေါ့ ...

သူက ပဲများပုံမျိုး၊ ပျိုက ရှက်နေ ကြောက်နေတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့သာဆိုရင်တော့ ကျောင်းသာပြီးသွားတယ်။ ရည်းစားတောင် ဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ... မုံကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”
ပျိုက ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပဲ တအားရှက်သွားတာမို့ ထအော်မိသည်။ မုံက နားလည်စွာဖြင့် ပျိုရဲ့လက်ကလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“တကယ်ပြောနေတာ၊ မုံက အဲဒါမျိုးဆို ကြားထဲက သိပ်အသည်းယားတာ ပျိုရဲ့။ ပျို ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ ပျိုကသာ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုရင် သူ ပျိုကို လှုပ်ရှားလာဖို့က မုံ့တာဝန်ထား ... ဒါမျိုးတွေ မုံက ဖြစ်လာတာ”

“မုံရယ် ... အဲ ... အဲဒီလိုတွေက ကောင်းပါ့မလား”

ပျိုက အနည်းငယ် စိုးရိမ်နေသော မျက်နှာထားလေးဖြင့်ပြောလျှင် မုံသည် ဒီကလေးမရဲ့အထာကို သိစွာနှင့် လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသည်။ သူမလေးလည်းပဲ ရှစ်မိုင်ကင်ရေးဝန်ကို ရင်ခန့်နေပြီဆိုတာကို မုံ သိတာပေါ့။ မလှုပ်တလှုပ် ခပ်ရှက်ရှက် ကောင်မလေးနှင့် ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောသော မုတ်သုန်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ လိုက်ဖက်ညီသည်ဟု မုံကတော့ ထင်သည်။ မုတ်သုန်ကလည်း နွယ်ပျိုပင် ဆိုသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ခပ်ချောချော ကောင်မလေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲနေမည် မဟုတ်ပါ။

မုတ်သုန်ကို စိတ်ဝင်စားသော၊ ရေလာဖို့ မြောင်းပေးကြသော ကောင်မလေးတွေ ရှိပင်ရှိငြား မုတ်သုန်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားတာကို မုံလည်း ကြားရသည်။ အခုလောလောဆယ်မှာ မုတ်သုန်နဲ့ ပတ်သက်တာဆိုလို့ ပျိုသာလျှင် ရှိလေသည်။ မုတ်သုန်ဘက်ကို အနီးကပ် မလေ့လာရသေးပေမယ့် ပျိုဘက်ကို လေ့လာကြည့်ရသလောက်တော့ ပျိုရဲ့ရင်ခန့်သံတွေ မငြိမ်သက်

www.burmeseclassic.com

ဆိုတာကို မှ ရိပ်မိနေရသည်။ မုတ်သုန်နဲ့တွေ့လျှင် ပြီးတတ်သော ပျိုးရဲ့အပြုံးလေးများမှာ ခါတိုင်းထက် အသက်ဝင်တောက်ပနေလေ့ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ဖက်ညီလှသော အတွဲလေးအဖြစ် မြင်ချင်ရသည်မှာ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ရွေးသွပ်နေရသော မုံ့ရဲ့ဝင့်ကြွေးတစ်ခုသာပဲ ဖြစ်ပါမည်။

“ပျိုး ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ ဒီကိစ္စမှာ ပျိုးက ဘာမှ ဝင်ပါစရာ မလိုဘူး။ ပျိုးဘာသာပျိုး အလိုက်သင့်လေး နေရုံပဲ ...

မုံ့တာဝန်ထား။ အားလုံးကို မုံ့ တာဝန်ယူတယ်”

“ဟင်း ... ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ မုံ့ရယ်”

“ရင်တွေမတုန်နဲ့။ ရင်တွေက ခုန်ဖို့ပဲထား။ နောက်ဒီထက် ပိုခုန်ရဦးမှာ။ ကဲ ... ဧပြား၊ သူ့အပြုအမူလေးတွေထဲမှာ ပျိုးကို ဘာတွေဂရုစိုက်တာရှိလဲ၊ အင်း ... ဂရုစိုက်တာကတော့ သူက စတွေ့တည်းက ဂရုစိုက်ခဲ့တာပါ။ ဘယ်အချိန်တည်းက ပျိုးကို ကြွနေခဲ့မှန်းမှ မသိတာ။ ဒါကြောင့် ပျိုး အခက်အခဲတွေ့တော့ ချက်ချင်းပဲ ကူညီနိုင်တာပေါ့ ...

ပျိုးနော် ... ရှင် ကျုပ်ကို ဘာတွေလျှို့ထားသေးလဲ”

ပျိုးက အသာပြုံးကာ အိတ်ထဲမှ ခထိ မစားရသေး

သော ပိဏေတောင့်လေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ မုံ့က ဘာလဲဟူသော အထာဖြင့် ငဲ့ကာ မေးဆတ်ပြသည်။

“စာအုပ်ငှားတဲ့နေ့တုန်းက ခေါက်ဆွဲသုပ်စားရင်း ပျိုးက စပ်တယ် ဆိုတာနဲ့ သူက ထုတ်ပေးတာ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါကို ရှင်က မစားရက် မသောက်ရက်နဲ့ သိမ်းထားတယ်ပေါ့ ...

ကျုပ်ကို တစ်ခုကျွေးလေ”

မုံ့က သွေးတိုးစမ်းကာ မေးလိုက်လျှင် ပျိုးက အဲဒါနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ဖြစ်သွားသော အဲဒီပုံစံကို မုံ့က တဟားဟားပဲ ရယ်မိလေသည်။ ပြီးတော့ ပျိုးရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို ညင်သာစွာ သပ်ဖွပေးလျက် ...

“နောက်တာပါ ပျိုးရယ်။ မုံ့နားလည်ပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာ သိပ်နူးညံ့ပြီး ဆန်းကြယ်တယ် ပျိုးရဲ့။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီခံစားမှုက ဘာနဲ့မှ မတူဘူး။ သူ့မျက်နှာကို နောက်ဆုံး မြင်ယောင်ပြီးမှ အိပ်စက်ခြင်းကို ရောက်သလို သူ့မျက်နှာကို အရင်ဆုံး သတိရပြီးမှ နိုးထတဲ့အဖြစ်ဟာ အချစ်မှာပဲရှိတယ်”

ပျိုးသည် မှန်လိုက်လေဟု တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ပြီး ထောက်ခံမိသည်။ မုံ့က အချစ်အကြောင်းတွေ ဒီလောက်သိပြီး ချစ်သူ မရှိသေးတာကတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မုံ့ကတော့ ပျိုး မျက်နှာကို ပြုံးစိစိကြည့်ကာ လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြရင်း ပြောခဲ့သည်။

“ထဲ ... ခုချိန်ကစပြီး ပျိုးအတွက် မဲ့ Cupid လုပ်တော့
မယ်နော်”

ပျိုးသည် ရှက်ပြီးတစ်ခုဖြင့် အသာတိတ်ဆိတ်နေခဲ့
တာကိုက လက်ခံခြင်းသင်္ကေတ တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၇၁ ⇨ ၇၂

“ဟ

“ဟေး ... ယူ၊ ကားကို ဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲ”

မုံက ကားတံခါးကနေပြီး ခေါင်းပြုထွက်ကာ
အော်လိုက်လျှင် ပါကင်သွင်းဖို့ ကြိုးစားနေသော မုတ်သုန်က
သက်တစ်ဖက်ထုတ်ကာ ခဏဟူသော သဘောဖြင့် လက်ပြသည်။
ပြီးတော့မှ သူက ပါကင်ဝင်လို့ ရသွားသည်။ သူ ပါကင်ဝင်ပြီး
တော့မှ မုံက ကားကို ရှေ့ဆက်မောင်း၍ရသည်။ မုံကတော့ တစ်
ခက်မှာ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ပါကင်ထိုး၍ ပြီးသွားသည်။ ကားတံခါး
ဒိတ်၍ ထွက်လာသောအခါ သူက ထွက်ခွာမသွားသေးပါ။
လက်ထဲမှသော့ကို အပေါ်မြှောက်ကာ ဆော့ရင်းမှ မုံကို ခပ်ပြုံးပြုံး
ဤဆိုနေ၏။ မုံသည် သူ့ကို ပျိုး၏အသည်းကျော်လေးဟူသော
အသိဖြင့် ခါတိုင်းထက် သေချာစွာ အကဲခတ်မိသည်။

မင်းသားသည် အညိုရောင်၊ ဆင်စွယ်ရောင်၊ အနက်
ရောင်များပါဝင်သည့် Alter Shirt လက်တို အကွက်ကျွဲကျွဲကို
ခဲခိုးရောင်ဂျင်း(နံ)ဖြင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်။

နားတစ်ဖက်မှာ မဟူရာနားကပ်က စပါးစေ့လောက်လေးဖြင့် မယဉ်မရိုင်း။ အနက်ရောင်ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ထားကာ ပီကေကို တလှုပ်လှုပ်ဝါးရင်း မထိတထိ ပြုံးကြည့်တတ်သော မုတ်သုန်သည် ပင်ကိုရုပ်ရည်က ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောရုံမျှမက ဝတ်တာစားတာအပြင် စတိုင်(လ်)တစ်ခုလည်း ရှိသောကြောင့် ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးစာရင်းဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူနဲ့တွဲချင်သော ကောင်မလေးတွေမှာ ဒုနဲ့ဒေး။ သို့သော် သူက သူ့ဟာသူ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တာကို တော့ မုံက အမှတ်ပေးရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ပျိုးနဲ့သဘော တူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူက မုံ လျှောက်လာတာကို ပြုံးပြီးကြည့်ရင်းမှ ...
“ဆောရီးကွာ၊ ပါကင်က နည်းနည်းကျပ်နေလို့ပါ”

“နဲဗားမိုင်း ... နောက်လိုက်တာပါ”

“ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာတယ်နော်”

သူက မုံ့ဘေးမှ လျှောက်ရင်းမှ စကားဆိုသည်။ မုံက သူ့ကို ပြုံးပြီးလေး လှည့်ကြည့်ပြီး “အဲဒီတော့” ဟုထောက်လိုက်လျှင် သူက ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဟူသော အထာဖြင့် ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ရှင် အတန်းသွားတက်တော့မှာလား”

“နီး ... ကန်တင်း သွားမလို့”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်မလည်း ကန်တင်းသွားမလို့ဘဲ”

“ဪ ... ဘာမှ မစားခဲ့ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကန်တင်းက မုန့်ဟင်းခါးက ကောင်းတယ်ပြောလို့။ အဲဒါ စားကြည့်မလို့လေ”

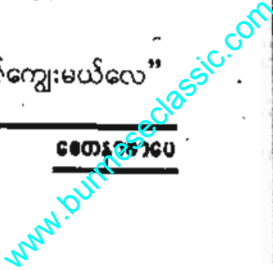
အမှန်တော့ မုံက အိမ်မှာ စားလာပြီးသားဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ခင်မင်ဖို့၊ သူ့ဆီက ပျိုးအကြောင်း ခံစားချက်လေးတွေ အစ်ထုတ်ဖို့က သူနဲ့ စကားများများ ပြောကြည့်မှဖြစ်မည်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းရောက်လျှင် အတန်းတက်ဖို့ နောက်ထား၊ ကန်တင်းက ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရမှ အာသာပြေတတ်သော ယောက်ျားလေးတို့ ထုံးစံကို သိစွာဖြင့် ကန်တင်းကို လမ်းကြောင်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်း ... မင်းက အခုမှ စားကြည့်မှာလား။ ကိုယ်ကဖြင့် တစ်ပတ်ကို ငါးရက်လောက် အဲဒီမုန့်ဟင်းခါးကို စားရမှ။ ကျန်တဲ့နှစ်ရက်က ကျောင် ...”

မုန့်ဟင်းခါးအပြင် ဘဲသွေးနဲ့ နို့စိမ်းခေါက်ဆွဲလည်း ကောင်းကယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မုန့်ဟင်းခါး မ ... ဖရိုတ်။ မုန့်ဟင်းခါးကောင်းကောင်းတစ်ပွဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကျစ်မိ တစ်ခွက် သောက်ပြီးမှ နဂိုယုံနံနက်ခင်းက ပြည့်စုံတယ်”

“ဟုတ်လား ... အဲဒါဆို ကန်တင်းက မုန့်ဟင်းခါးက တော်တော်ကောင်းတယ်နဲ့တူတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မင်းကို ကိုယ် ဝမ်းကျွေးမယ်လေ”

“အယ် _ အားနာစရာကြီး”

မုံရဲ့အပြောကို သူက တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ ဘေးတစ်စောင်း မြင်နေရသော သူ့ရဲ့ အရယ်မျက်နှာနှင့် လှစ်ခနဲ ပေါ်သွားသော သွားတက်သည် မိန်းကလေးတွေကို ဆွဲဆောင်စေတာပဲဟု မုံက တွေးနေမိသည်။ သူ့နဲ့ မုံသည် ကန်တင်းသို့ အတူတွဲလျှောက်လာကြရင်းမှ စကားပြောလာကြသည်။

“ရှင့် သူငယ်ချင်းတွေရော”

“သူတို့လား၊ သူတို့ အခ,စားဝင်နေတယ်နဲ့တူတယ်။ ပြီးမှ လာကြလိမ့်မယ်။ မင်းက ကိုယ့်ကိုကျတော့ မေးနေတယ်။ မင်းကျတော့ရော”

မုံက ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိသော်လည်း ခဏတော့ ရူးချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည်။

“ဘာကိုပြောတာလဲ။ နားမလည်”

“နားမလည်ဘူးလား၊ နားမလည်ရင် နားကိုဆွဲလှည့်ပေးမယ်”

သူက လက်ကိုဆွဲလှည့်သည့်သဏ္ဍာန် လုပ်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ပြောသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ မုံကို နောက်လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ အဲဒီလို ရယ်မောနောက်ပြောင်လိုက်သော ပုံစံဟာ တကယ်ပဲ ကြည့်ကောင်းတာကိုတော့ မငြင်းနိုင်။ သို့သော် မုံက သူ့အပေါ်မှာ ရိုးသားပါသည်။ မုံ ခင်မင်ချစ်ခင်

ရသော သူငယ်ချင်းမလေးနှင့် အင်မတန် လိုက်ဖက်ညီမညီ အတွဲတစ်တွဲဟု မျှော်လင့်ရသည်။ အဲဒီလို ချိတ်ဆက်ပေးနိုင်ဖို့ အတွက်လည်း သူ့နဲ့ မုံကြားတွင် ရင်းနှီးခင်မင်မှုတစ်ခုခုအောင် တည်ဆောက်ရပေလိမ့်ဦးမည်။

“မင်းဘော်ဒါ နွယ်ပျိုးပင်ကို မေးတာ”

“ဪ ... ပျိုးလား။ မလာသေးဘူး နေမှာပေါ့။ သိဘူးလေ။ ဘာလဲ ... ရှင်က ပျိုးကို တွေ့ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ ကြည့်ရတာ မင်းကို တော်တော်ခင်ပဲ့ပဲနော်။ ခင်ရုံတင်မကဘူး ဘယ်လိုပြောမလဲ အားကိုးတကြီး ပုံစံမျိုးနဲ့ ...

ဒါပေမဲ့ တွေ့ခါစကလောက်တော့ မဆိုးတော့ပါဘူး။ တွေ့ခါစကတော့ လူကြောက်တတ်တဲ့ ပုံစံလေးနဲ့။ လေတိုက်တိုင်း ကြောက်နေတော့တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း လက်ရံဇက်ရံကောင်တွေရဲ့ ပစ်မှတ်စစ်သွားတာပေါ့။ ခုတော့ တော်တော်ဟုတ်နေပါပြီ၊ မင်း ပုစံသွင်းပေးလိုက်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ပုစံသွင်းပေးတာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို နေတတ်ထိုင်တတ်အောင် ပြောပြပေးတဲ့ သဘောပါ။ သူ့ဘဝက သနားဖို့ ကောင်းပါတယ် ...

ငယ်ငယ်လေးတည်းက အမေကမရှိတော့ဘူးလေ။ သူ တစ်တန်းလောက်တည်းက ဆုံးသွားတယ်ဆိုလား။

အဲဒီတော့ သူ့မှာ ကြီးတော်ကြီး လက်ထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ် ...

အုပ်ချုပ်ပုံက ရှေးရိုးစွဲတယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် confidence မရှိတော့ဘဲ အဲဒီလိုပုံစံမျိုး ပေါက်သွားတာ”

သူက အင်း ... အင်း ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင့်စေပြီး ပြုံးကာခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မုံသည် ဒီနေရာမှာ ပျိုးအကြောင်းတွေ ထည့်နိုင်သမျှ ထည့်ရဦးမည်ဟု သဘောပေါက်သဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပျိုးအကြောင်းကို ထပ်ဆက်တုန်းပဲဖြစ်သည်။

“သူက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်လည်း စကားတောင် လေလုံးကွဲအောင် ပြောဖူးတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလေ။ ယောက်ျားလေး အသိမိတ်ဆွေ မရှိတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူနေစေချင်တဲ့ ကြီးတော်ကြီး လက်ထဲမှာ ပုံစံသွင်းခံလာရတော့ တကယ်တမ်း ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ကြုံရတော့ မဖြေရှင်းတတ်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...

ဒါကြောင့် ကျွန်မက သူ့ကို ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းလည်းထားဖို့ တိုက်တွန်းတာ။ ထားရင်လည်း ကချော်ကချွတ် ဂဂျိုးဂဂျောင်ဆိုလည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ရှင်တို့ကိုတော့ သူငယ်ချင်း တော်တော်လို့... သူ့အတွက် ရှေးမရှိဘူးဆိုတာ သိလို့လေ”

“မုန့်ဟင်းခါးက ကိုယ်ကျွေးမှာပါ”

သူက ပြုံးစိစိဖြင့် နောက်သည်။ ဒီလောက်တော့ မုံကလည်း မဲပေါ့။

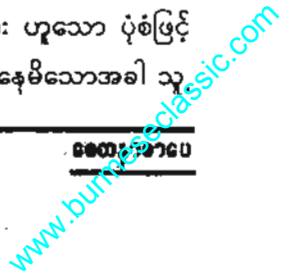
“ဟင့်အင်း ... လက်ဖက်ရည်ပါတိုက်မှ။ ရှင်တော့မသိဘူး ကျွန်မက မုန့်တစ်ခုခုနဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ တွဲစားရမှ perfect ဖြစ်တယ်လို့ ထင်တာ။ ဟိုဘက်ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ပါ မှာလိုက်မယ်နော်”

သူက မုံ့အပြောကို မျက်နှုံးပင့်ကာ ခေါင်းယမ်းပြီး အသာရယ်နေလေသည်။ အဟုတ်ကိုပဲ မုံက စားပွဲထိုးလေးကို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာခိုင်းလိုက်သေးလေသည်။ အိမ်က စားလာပြီးသား ဖြစ်သော်လည်း မုန့်ဟင်းခါးက တကယ်ပဲ ကောင်းလွန်းတာမို့ ဗိုက်ထဲသို့ ရှေးရှေးရှု့ပြပဲ ဝင်သည်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ကော်ဖီကတော့ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လာထားပဲမို့ ပြုသနာမရှိ။

မုံက မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ထဲမှ ကြက်သွန်နီဥတစ်ဖတ်ကို ပါးစပ်ထဲ မြို့ထားရင်း ...

“မုန့်ဟင်းခါးက တကယ်ကောင်းတယ်နော်၊ အပြင်ကဆိုင်တွေထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်”

သူက ကြိုက်နေပြီ မဟုတ်လား ဟူသော ပုံစံဖြင့် ပြုံးကြည့်သည်။ မုံက အဲဒီအပြုံးကို ဝေးကြည့်နေမိသောအခါ သူ

ဇနီးလုံးထဲတွင် အရိပ်တစ်မျိုး ပြတ်ပြေးသွားသည်။ အဲဒီအရိပ်ကြောင့် ဖုံက စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲလိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ စတွေ့တုန်းက ပစ္စည်းလာယူဖို့ ချိန်းတာ ခဏ ခဏ ပျက်ကွက်လို့ ရှင် ကျွန်မကို တင်းတယ်နဲ့တူ တယ်နော်”

“အင်း ... တင်းတယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးပေါ့။ ခဏ ခဏ ချိန်းပြီး ပျက်နေတော့ ဘယ်လို ကြီးလဲပေါ့။ မလေးစားတဲ့ အထာလားပေါ့ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

အဲဒီအပြောကိုတော့ ဖုံက မျက်စောင်း အသာထိုးမိသည်။ သူကလည်း အသာရယ်မော်ပါသည်။

“မလေးစားတဲ့အထာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ...”

“သိပါတယ်၊ မင်း သူများကိစ္စတွေ လိုက်ကူညီနေလို့ မဟုတ်လား၊ ပျိုးက အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြပြီးသားပါ”

ပျိုး ... တဲ့။ ဖုံသည် စိတ်ထဲမှ အသာကျိတ်ဖြိုးမိသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို အရသာခံသောက်ရင်း ...

“ကျွန်မက နောက်ဆုံးပေါ်သွေးလေး၊ နောက်ဆုံးပေါ်သွေးရဲ့ ဗီဇက အဲဒီလိုပဲ”

“ဘာနောက်ဆုံးပေါ်သွေးလဲ။ နောက်ဆုံးပေါ်ရောဂါပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ အဲဒါကို ပြောတာလား။”

“နောက်တယ်ပေါ့။ မဟုတ်ပါဘူး တကယ်ပြောနေတာ။ အံ့မယ် ... အခုခရီးရောက်ကို ရှင်က နောက်ဆုံးပေါ်ရောဂါလို့ သတ်မှတ်ထားတာလား။ ဒါဆို ရှင်က ပြားတဲ့ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ နေတဲ့သူ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟား ... ပြားတဲ့ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ။ တော်လိက်တွေကတော့ လိုက်ကို မမိတော့ဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်။ မင်းပဲ ပြားတဲ့ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ နေပါ။ ကိုယ်ကတော့ လုံးလုံးလေးပဲ ကြိုက်တယ် ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟွန်း ... တော်ပြီ။ အကောင်းပြောမို့ဟာ ပြောတော့ဘူး”

“ဪ ... အဲလိုတော့ သွေးမကြီးပါနဲ့။ တကယ် မသိလို့ ပါကွာ ... ပြောပါ။ ဟိုဟာ ကမ္ဘာပြားတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ နားလည်ပါတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ကမ္ဘာကြီးက လုံးတယ်၊ ခုတော့ IT ခေတ်မှာ အစစအရာရာ မြန်ဆန်လို့ ပြားပြီလို့ တင်စားပြောတာကို သိပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်သွေး ဆိုတာကိုတော့ တကယ်ပဲ နားမလည်ဘူး”

“အင်း ... အဲဒါက တကယ်ပါ။ သွေးအုပ်စုကိုတော့ ရှင် ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ သွေးအုပ်စုတွေနဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ သဘာဝ၊ ဗီဇလေးတွေနဲ့က ဆက်စပ်နေတယ်ရှင်။ ကျွန်မလည်း စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာပါ ...

www.burmeseclassic.com

သွေးက လေးမျိုးပဲရှိတယ်။ အေ၊ ဘီ၊ အိုနဲ့ အေဘီ
သွေး။ ဒါတွေပဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးရဲ့ ၄၅ % သော သွေးက
အိုသွေး။ အေက ကမ္ဘာရဲ့ ၄၀ % ။ ဘီက ၁၁ % နဲ့
အေဘီကတော့ ၄ % ပဲ ရှိတယ် ...

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ပထမဆုံး စပေါ်တာ အိုသွေး။ သူက
အရင်ကျက်ဆုံးသွေးပေါ့။ အိုသွေးက Hunter တွေ၊ တိုက်
ခိုက်မယ်၊ အမဲလိုက်မယ်၊ ဖိုက်မယ်၊ အငြိမ်မနေဘူး၊ လှုပ်
ရှားနေမယ်၊ ဒါက အိုသွေးသမားတွေရဲ့ ဗီစီ။ ကျောက်
ခေတ်တုန်းက သွေးပေါ့”

မုံက စကားစကို ခဏနားပြီး မုန့်ဟင်းခါး ဆက်
စားလျှင် သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ထောက်ပေးသည်။

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသားပဲ”

“အို ပြီးတော့ အေ လာမယ်။ အေကကျတော့ သူက
အငြိမ်နေမယ်။ သမိုင်းဦးပုံပြင်လို လယ်တွေစိုက်မယ်၊
ယဉ်ကျေးမှုတွေ ထူထောင်မယ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးတွေလုပ်မယ်၊
အဲဒါ အေသွေးပေါ့ ...

ဘီသွေးကျတော့ သမိုင်းဦးခေတ်ကို ကျော်ပြီး ကုန်
သွယ်ရေးရာခေတ်ကို ရောက်တယ်၊ စီးပွားရှာမယ်၊ ကုန်
သွယ်မယ်၊ အလုပ် လုပ်မယ်။ အေဘီကတော့ နောက်ဆုံး
ပေါ်သွေး။ New Age တွေ၊ ဒီကွန်ပျူတာတွေ အီလက်
ထရွန်းနစ် တီထွင်တာတွေ၊ မော်ဒန် Art တွေ၊ လမ်းသစ်

ကိုထွင်တာ အေဘီတွေပေါ့။ ကျွန်မပြောတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်
သွေးဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ ...

ဂျပန်မှာဆို အလုပ်ခန့်ရင် သွေးအုပ်စုကိုကြည့်တာ
များတယ်။ အလုပ်လျှောက်ရင် အေဆို ဘယ်ကိုပို့လိုက်၊
ဘီကို ဘယ်ပို့လိုက်၊ အဲလိုမျိုးတွေ ကျွန်မ စာအုပ်ထဲမှာ
ဖတ်ဖူးတယ်”

“အင်း ... ကြားရတာ ဗဟုသုတ ရပါပေတယ်။ မုန့်ဟင်း
ခါးကျွေးရကျိုးနပ်ပါတယ်”

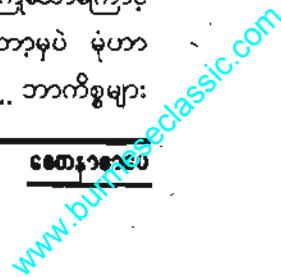
“ဟဲ ဟဲ ... အလကား မစားပါဘူးနော်။ ပျိုးက အေသွေး
လေ၊ ရှင်ရော”

“ကိုယ်က အိုပေါ့။ မင်း ပြောတာတွေနဲ့ နီးစပ်ပါတယ်။
Fighter ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ တော်တော်များများကို Research
လုပ်ကြည့်တာ အဲဒီလို ဆက်စပ်နေတာ တွေ့ရတယ်”

“အင်း ... မင်းကတော့ ခုံပါပေတယ်”

သူ့ရဲ့မှတ်ချက်စကားကို မုံက ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်
သည်။ ပျိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆီက ဘာနှိုက်ရင်ကောင်းဦးမလဲ။
မုံက လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံ ငုံ့ငှင်းမှ သူ့ကို မသိမသာ အကဲ
ခတ်လိုက်လျှင် သူကလည်း မုံကို ကြားလို့လာတာနှင့် ကြုံသောကြောင့်
ဥပျာကယာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။ လွှဲပြီးတော့မှပဲ မုံဟာ
ဘယ်အခါကလေးကိုယ် ပိတ်ထုချင်သွားသည်။ ကျွတ် ... ဘာကိစ္စများ

ချွတ်နှာလွှဲမိပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ကိုယ်က မရိုးသားတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ကို ရဲရဲကြည့်ရဲရဲမှာပေါ့။ မုံသည် နောက်တစ်ခါ ဒီလို မဖြစ်စေရန် တေးထားလိုက်သည်။

“ရှင် ဂစ်တာ တီးတတ်လားဟင်”

“ဂစ်တာ ! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက ပြုံးစိစိဖြင့် ပြန်မေးသည်။ သူ့မို့ တစ်ဖက် သားကို ပြုံးစိုက်ပြီး ကြည့်မေးလျှင် အတော်ကြည့်ကောင်းကြောင်း တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ မုံ လက်ခံရပြီဖြစ်သည်။

“ဪ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မေးကြည့်တာပေါ့၊ တီးတတ်လားလို့”

“ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

သူက မချို့မချည်ဖြင့် ပြုံးစိစိ ပြန်မေးနေလျှင် မုံသည် ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်တော့သည်။ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်လောက် ကြည့်တော့မှပဲ ကိုယ်တော်ချောက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“ဆရာအဆင့်”ဟု ဖြေသည်။ ပြီးတော့ မုံ့ကို

အဓိပ္ပာယ်ပါစွာဖြင့် ပြုံးစိုက်ကြည့်လျက် ...

“ဘာလဲ ... မင်းက ကိုယ့်လက်ရာကို နားထောင်ချင်လို့လား”

“အင်း ... တီးပြမယ် ဆိုရင်တော့ နားထောင်ချင်တာပေါ့”

“ကိုယ်က ကောင်မလေးတိုင်းကို တီးမပြတတ်ဘူးကွ”

“ကျုပ်က ကောင်မလေးတိုင်းမှ မဟုတ်တာ”

မုံရဲ့အပြောကို သူက မျက်လုံးပြူးပြဲသည်။ ပြီးတော့ မုံ့ကို နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖက်များ ကော့တက်အောင် ပြုံးပြသည်။ အဲဒီအပြုံးမှာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းပါသည်။ မုံ့ကို ကြည့်လာသော အကြည့်များထဲတွင် ရင်းနှီးရိပ်တွေ ယှက်သိုင်းနေသည်။

“ဟုတ်လား ... မင်းက ဘယ်လို ကောင်မလေးလဲ”

“လေးမျက်မုံလေ”

“လေးမျက်မုံ ဆိုတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ... လေးမျက်မုံ ဆိုမှတော့ လေးမျက်မုံပေါ့။ လေးမျက်မုံ ဆိုကတည်းက ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကြုံတော့ တီးပြတာပေါ့။ မင်းရော တီးတတ်လား”

“ဂစ်တာတော့ မတီးတတ်ဘူး။ ဝါးလက်ခုပ်နဲ့ လင်ကွင်းတော့ တီးတတ်တယ်”

“ဟား ဟား ... မင်းက နောက်တတ်သားပဲ။ သင်ထားလေ ... မင်းကြည့်ရတာ ဂစ်တာတီးတာကို စိတ်ဝင်စားမယ့်ပုံပါ”

“စိတ်တော့ ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်အညောင်းခံပြီး မသင်နေတော့ပါဘူး။ ဘီးပြမယ့်သူတွေ ရှိတာပဲဟာ။ သူတို့တီးတာတွေကိုပဲ နားထောင်မှာပေါ့။ အဟိ ... မကောင်းလား”

www.burmeseclassic.com

သူက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ကာ ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညီတံပြသည်။ အဲဒီပုံစံကို မုံက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောမိ သည်။ မုန့်ဟင်းခါးလည်း စားလို့ကောင်းလို့ ကုန်ပြီ။ ကုန်ရုံတင် မက ဘူးသီးကြော်နဲ့ ဟင်းရည်တောင် ထပ်တောင်းသောက်ပြီး ပြီ။ လက်ဖက်ရည်ကလည်း ဖင်ကပ်တောင် မကျန်တော့။ အတန်း တက်ဖို့ အချိန်ကလည်း နီးလာပြီ။ ဒီကြားထဲ ပျိုးကလည်း မုံ့ကို မတွေ့သဖြင့် ဖုန်းဆက်ခေါ်နေပြီဖြစ်သည်။

“မုံ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်။ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူး လား”

“တက်မှာ ... တက်မှာ ... လာပြီ။ ခဏလေးနော်”

မုံက ဖုန်းပိတ်ပြီးနောက် သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည့် အပြုံးဖြင့်ကြည့်ကာ မတ်တတ်ထရပ်သည်။

“ကဲ ... ကျွေးမွေးဒါနပြုစုခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။ နောက် တွေ့ကြတာပေါ့၊ ခုတော့ အတန်းသွားတက်လိုက် ဦးမယ်”

“အိုကေ ... ဆီးယူပါ လေး”

သူက လက်တစ်ဖက်ပြရင်းမှ အထာကျစွာ နှုတ် ဆက်သည်။ မုံသည် လှည့်ထွက်ရန် ပြင်ပြီးတော့မှ သူ ခေါ်လိုက် သော နာမည်တစ်ခုကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ မေးမိသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“No five ... four လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ လေးလို့ ခေါ်ရတာလဲ”

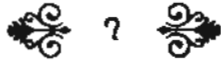
“သိဘူး ... မင်းကို အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ချင်စိတ်ရှိလာလို့။ လေး မျက်မုံလို့လည်း မခေါ်ချင်ဘူး။ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်သွားပြီ ဆိုတော့ တစ်ခုခု ရင်းရင်းနီးနီး ခေါ်ချင်တယ်။ မုံလို့လည်း မခေါ်ချင်ပါဘူး။ somethings ပေါ့ ...

ဒီတော့ လေးလို့ ရိုးရိုးလေးပဲ ခေါ်လိုက်တယ်၊ မကောင်းလား”

သူက မုံ မေးလေ့မေးထရှိသော မကောင်းဘူးလား ဆိုသည့် မေးခွန်းကို ပုံစံပြောင်းထားသည့် “မကောင်းလား” ဟု သော စကားအတိုင်း ပြန်မေးသည်။ မုံသည် မကောင်းဘူးလား ကောင်းလား ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ သူ့ကို တာ့တာပြလျက် ကန်တင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မုံ့ ခေါင်းထဲ တွင်တော့ သူ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် အရေးမကြီး၊ သူနဲ့စကားပြော ပြီးသောအခါ ပျိုးနဲ့ သူနဲ့ကို ဒီထက် နီးကပ်သွားအောင် ဘယ်လို ကြံဆောင်ရမလဲ ဆိုတာကိုသာ စိတ်ကူးကြံရွယ်လျက် ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

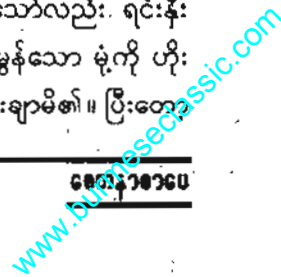
“ပျိုးလေး ... သမီး သူငယ်ချင်း ရောက်နေပြီ”
“ဪ ... ဟုတ် ... လာပြီ ဒေါလေးစော”

ပျိုးသည် မုန်ရှေ့မှ ထပြီးနောက် ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုယ် မုန်ထဲမှာ တစ်ချက်စစ်လိုက်သည်။ ဒေါလေးစောက ပျိုးကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ အသာလှည့်ထွက်သွားသည်။ ပျိုးက ဆံပင်ကို ခေါင်းဘီးနဲ့ တစ်ချက် နှစ်ချက် ထပ်သပ်ရင်း မှ ဘာမှမလိုတော့ပါဘူးလေဟု သုံးသပ်မိသည်။ မုန်ထဲမှာ ပေါ်နေသော ပုံရိပ်သည် အဖြူရောင် ရယ်ဒီဇိုက်အင်္ကျီလှလှကို အနက်ရောင် စင်္ကာရည်တစ်ထည်ဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် မှဲ့နဲ့ အတူတူတွဲ၍ အပြင်ထွက်မှာမို့ ဒီလောက် ခေတ်မီအောင် ဝတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းကတော့ မြန်မာဝတ်စုံပုံဆန်းလေးများကိုသာ စတိုင်လ် တစ်ခုအနေနဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဝတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ နည်းနည်းလေး သွက်ခဲပါဟု မုံက ဘိုက်တွန်းသဖြင့် ပျိုးက ဒီလောက်ထုတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အရင်ကတော့ ဒီလိုမျိုး သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေဖြင့် ပျိုးက သွက်လေ့ထွက်ထ မရှိပါ။ အခုတော့ မုံက တိုက်တွန်းတာရော၊ ပျိုးက စိတ်ပါလာရောကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ သွားဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။ ဒေါလေးစောကတော့ သိပ်မလွတ်ချင်။ သို့သော် အရင်ကထက်စာလျှင် မျက်စိပွင့် နားပွင့်ကာ ခြောက်ရဲဆီရဲ ရှိလာသော ပျိုးက မုံအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြထားသဖြင့် ဒေါလေးစောလည်း ခွင့်မပြုပေးလို့ မရတော့။

ဖေဖေကတော့ ခေတ်ပညာတတ်ပြီး နားလည်မှုရှိသော လူကြီးပီပီ သူ့အစ်မရဲ့ ရှေးရိုးစွဲ အုပ်ချုပ်ပုံတွေကိုလည်း သိသဖြင့် ပျိုးဘက်ကလိုက်ကာ စည်းကမ်းတွေကို လျှော့သင့်သလောက် လျှော့ပေးသည်။ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်မှာမုန့်လုပ်စားစဉ်က မုံ့ကို နှစ်ခါ သုံးခါ တွေ့ဖူးထားပြီး မုံ့ရဲ့စတိုင်လ်ကိုလည်း သဘောကျတာမို့ မုံ့နဲ့ ခင်မင်စွာ ပေါင်းသင်းတာကို ဘာမှမကန့်ကွက်။ ပျိုးကတော့ မုံ့နဲ့ အတွေ့နောက်ကျသည်ဟု တောင် ထင်မိလေသည်။

မုံသည် ပျိုးအတွက် တကယ့်ကို သူငယ်ချင်းကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မဟုတ်ခဲ့သော်လည်း ရင်းနှီးဖော်ရွေပွင့်လင်းကာ စိတ်နှလုံးသား ကောင်းမွန်သော မုံ့ကို ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်မင်လာခဲ့ရသူလိုပဲ ရင်းချာမိ၏။ ပြီးတော့

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မုံသည် ပျိုးရဲ့နှလုံးသာကို နားလည်ပေးနိုင်သောသူလည်း ဖြစ်သေးသည်။ တိတ်တဆိတ် ရင်ခုန်သံပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ပျိုးရဲ့နှလုံးသာအတွက် တိုးတိုးဖော်၊ တိုင်ပင်ဖော်လည်း ဖြစ်သေးသည်။ ဒီလိုစိတ်ထားကောင်းသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ဆုံစည်းခွင့်ရခဲ့သည့်အတွက် ပျိုးကိုယ်ပျိုး ကံကောင်းသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ပျိုးသည် လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့် မုံက မတ်တတ်ထရပ်သည်။ မုံကတော့ ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့် သွက်လက်တက်ကြွကာ ခေတ်မီသော စတိုင်လ်ကို ယူထားသည်။ အနီရဲရဲ ဘလောက်စံတစ်ထည်က ကန်စွန်းပွင့်သဏ္ဍာန် လက်ဖောင်းဖြင့် ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းဖြစ်ကာ အပြာနရောင် Skinnery ကျပ်ကျပ်တစ်ထည်ကို အနီနှင့်ဂျင်း(နီ) လိုက်ဖက်ညီအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခါးပတ်က ကျစ်ဆံမြီးသဏ္ဍာန် ရွှေရောင်ခါးပတ်ဖြစ်ကာ မုံရဲ့ပုံစံသည် အင်မတန်ဘဲ ဖက်ရှင်နေးဘဲလ် ဖြစ်ပါသည်။

“ရယ်ဒီနော် ... ရွှေ့ကြမယ်မလား?”
“အင်း ... သွားမယ်လေ။ ဒေါ်လေးစော ... ပျိုးတို့ သွားတော့မယ်နော်”
“အေး ... အေး ... မုံရေ ကားကို ဂရုစိုက်ပေးပေးနော်”
“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ အန်တီ၊ ပျိုးကို ဘေးမသိ ရန်မခံ ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

မုံက ပျိုးကို မေးတစ်ချက် ဆတ်ပြကာ တက်ဟူသော သဘောဖြင့် ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပျိုးတို့ အိမ်ထဲမှ ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ပျိုးသည် မုံ ကားမောင်းတော့ကို ရေးကြည့်ကာ အားကျလာသည်။ မျက်မှန်ဘပ်ကာ စင်တီရာတိုင်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကိုင်တွယ်ရင်း မုံ ကားမောင်းနေသောပုံစံမှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ မုံသည် CD ထဲမှ လွင့်နေသော ကောင်းမြတ်ရဲ့ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ဝိုက်ဆိုနေသည်။

“ဘယ်ဆီမှာ မင်းရောက်နေလဲ xx ပျော်စရာ သတင်းပေးပါဦး ... အိုး ...”
“မုံ ... ပျိုးတို့ ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”
“ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”

မုံက ပျိုးကို ပြုံးပြုံးလေး လှည့်မေးသည်။ မုံရဲ့ပုံစံသည် ကလေးတစ်ယောက်ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်နေသည့် သူယသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ အဲဒီအလှလည်း ပျိုးမှာ မုံနဲ့နေရတာကို နွေးထွေးစိတ်ချမ်းသာလှပါသည်။

“မုံတို့ ရန်ကင်းကြေးအိုး သွားသောက်မယ်လေ”
“ကြေးအိုးသောက်မယ် !”
“အင်းပေါ့၊ ဒီရာသီဥတုကလည်း ကြေးအိုးသောက်သင့်တဲ့ ရာသီဥတု မဟုတ်လား။ အချိန်ကလည်း ကြေးအိုးသောက်ချိန်လေ”

“ခစ် ခစ် ... ကြေးအိုးသောက်ချိန်လို ရှိလို့လား မုံကလည်း”
 “ဪ ... ရှိတာပေါ့။ သိဘူး မုံကတော့ ကြေးအိုးကို နေလယ်ခင်းနဲ့ ညနေခင်းတွေမှာပဲ သောက်တတ်တယ်။ အခုဟာက သုံးနာရီလောက်ဆိုတော့ တစ်ခုခု စားသင့်တဲ့ အချိန်ပေါ့။ ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက်ပါတယ် ဆိုတော့ ကြေးအိုးသောက်ဖို့ပဲ အာသီသ ရှိနေတယ် ...

ကြေးအိုးသောက်ပြီးရင် ရန်ကင်းစင်တာကို တစ်ချက်လောက် ဝင်ပတ်တာပေါ့။ City mart ထဲဝင်ပြီး ဟိုငေး ဒီငေး၊ ဟိုဟာကောက်ထည့် ဒီဟာကောက်ထည့် လုပ်ကြမယ်။ အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒီထက်ကောင်းတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

ပျိုးက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် မေးမိသည်။ မုံက ပါးပါးလေးပြီးရင်းမှ ကားကို မီးပါနေသဖြင့် အရှိန်လျှောထားလိုက်သည်။ မီးနီသွားချိန်မှာတော့ ကားကို ဘရိတ်မှေးကာ ...

“အဲဒီကြေးအိုးကို မုတ်သုန်နဲ့ အတူတူ သောက်ရမယ်လေ”

“ဟင် ... တကယ်လား။ သူက ဘယ်လိုလုပ် လာမှာလဲ”

“ကျွန်ကြောင်းလို လေထဲကနေ ပျံလာမှာပေါ့ ... ဟားဟား”

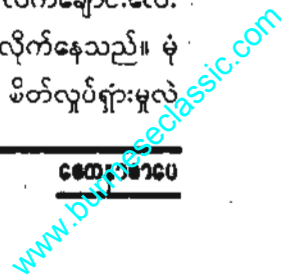
“ဟာ ... အဲဒီ မုံကလည်း။ လျှောက်နောက်မနေပါနဲ့။ အကောင်းမေးတာပါ”

“အကောင်းပြောနေတာပဲ။ သူ လာမှာပေါ့။ သူ့အိမ်က ဒီနားမှာပဲဟာ။ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်မှာလေ၊ အဲလို”
“ကောင်းပါ့မလား”

“ဪ ... ဘာမကောင်းစရာရှိလဲ၊ ဘော်ဒါတွေပဲဟာ။ အကယ်၍ သူ အိမ်မှာရှိတော့လည်း ထွက်လာခဲ့ပေါ့။ မရှိတော့လည်း မလာခဲ့နဲ့ပေါ့။ အဲဒီလောက်ကြီး လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့ ပျိုးရယ်။ ဒီခေတ်ထဲမှာ အဲဒါမျိုးတွေက မရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံးက ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး အေးဆေးတွေချည်းပါပဲ ...

ပြီးတော့ ... ပျိုးက ဖုန်းဆက်ခေါ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ မုံ ခေါ်မှာပဲလေ။ ပျိုးက အေးဆေးလေး နေရုံပဲ။ သူ လာရင်သာ စကားလေး ဘာလေး ျှာပေး။ ရင်းနှီးအောင် နေပေါ့။ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး လုပ်မနေနဲ့ပေါ့လို့”
“အင်းပါ”

ပျိုးက အင်းပါဟုသာ ဆိုလိုက်ရသော်လည်း သူနဲ့ တွေ့ရတော့မည် ဆိုသဖြင့် ရင်တွေ ဘာတွေတောင် ခုန်လာသည်။ မုံကတော့ စင်တီရာတိုင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော လက်ချောင်းလေးများက တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် သီချင်းကို စည်းချက်လိုက်နေသည်။ မုံကြည့်ရ ှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဖြစ်သည်။ ဘာမှ မိတ်လှုပ်ရှားမှုလဲ

ဦးမေ။ ပျိုးသည် သူ့လို ခံစားချက်မျိုးကို အားကျပါသည်။ မုံသည် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွေ့လျှင်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဖြစ်သည်။ သူ တကယ် စိတ်လှုပ်ရှားရမည်သူမျိုးနဲ့ မတွေ့သေးလို့လားတော့ မပြောတတ်။

ရန်ကင်းကြေးအိုးဆိုင်သို့ ရောက်လျှင် မုံက ဦးဆောင်ကာ ကြေးအိုးနှစ်ပွဲမှာသည်။ ပြီးတော့ ကြေးအိုးမလာခင်စပ်ကြားမှာ မုံက သူမရဲ့ဖုန်းကို ထောင်ပြသည်။

“မုံ ဆက်တော့မယ်နော်၊ ပျိုး ဘာမှာဦးမလဲ”

“ဟင် ... ဘာမှာရမှာလဲ”

“အိုကေ ... ဒါဆို ဆက်တော့မယ်”

မုံက ဆလိုက်ဖုန်းလေးကို တွန်းဖွင့်ကာ နံပါတ်တချို့ကို နှိပ်ခေါ်နေသည်။ ပျိုးသည် မုံ နှိပ်နေသော လက်ချောင်းလေးများကို ငေးကြည့်ကာ အားကျလာသည်။ ပျိုးကတော့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ဖိနပ်ပြန်ပေးဖို့ ဆက်တုနားက တစ်ခါလားပဲ နှိပ်ခေါ်ဖူးသည်။ နောက်ထပ် ခေါ်ချင်လှသော်လည်း အခွင့်မသာခဲ။ မိန်းကလေးတို့ လူနေသည် ပျိုးကို ခိုးငေးကြည့်ရုံသာ ခွင့်ပေးထားသည်။ ဒါတောင် သူနဲ့က စာသင်ရသည့် အခန်းချင်း မတူသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မြင်ချင်တိုင်း မမြင်ရ။

မုံက ဖန်တီးပေးမှသာ ပျိုးက တွေ့ခွင့်ရသည်။ အခုလည်း မုံက သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်နေပြန်ပြီ။ ပျိုးသည် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ စကားပြောရတာလည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ဘေးနားကနေ

ဘာနဲ့ကို ရင်တွေ ခုန်လာသည်။ ဒါဟာ ပျိုး ဖတ်နေသော၊ ပျိုးကြည့်နေသော ဇာတ်လမ်းတွေထဲက အတိုင်းဆိုလျှင် “အချစ်”ဟု ဆက်ချက်ချရာမှာဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို ... မုတ်သုန်၊ Nice to see u”

တစ်ဖက်သို့ ဖုန်းဝင်သွားသဖြင့် မုံက ရွှင်လန်းစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ ငေးကြည့်နေမိသော ပျိုးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်တောင် မရှူမိဟု ထင်ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူက ထက်နေကြည့် သိချင်းကို တီးရင်းကနေပြီး ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဆင်ပေါက်ရဲ့ “အကြည့်တစ်ချက်” ကို ပြောင်း တီးလိုက်သောအခါ ဘေးက လိုက်တီးနေသော နေမင်းက “ဟေ့ ကောင်” ဟု ထအော်သည်။ သူက နေမင်း ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို ကြည့်ရင်းမှ တဟားဟား အော်ရယ်မိရင်း ဂစ်တာကို အောက်သို့ ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေရင်းထိုင်ရင်းက”

“ဪ ... ဒီလိုပါပဲကွာ။ အကြည့်တစ်ချက်ကို သတိရ မိသွားတော့ နောက်ဆုတ်ဖို့ မကြိုးစားချင်တော့ဘူးပေါ့”

သူ့အပြောကို အထာပေါက်စွာဖြင့် ထက်မြက်က အံမယ် ... အံမယ်ဟု ထအော်သည်။ သူက ဂစ်တာကို တဒေါင် ဒေါင် ခေါက်ပစ်ရင်းမှ မျက်လုံးထဲတွင် ပါးချိုင့်နက်နက်လေးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ထပ်၍မြင်ယောင်လာ ပြန်သည်။

ဒီအချိန်မှာ အဲဒီကောင်မလေး ဘာလုပ်နေမလဲ။

ဒီနေ့ဟာ ကျောင်းပိတ်သည့် စနေနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

“နေပါဦး ... မင်း သတိရသွားတဲ့ အကြည့်တစ်ချက်က ဘယ်သူလဲ ... လေးမျက်မုံလား၊ နွယ်ပျိုးပင်လား”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ...”

“နွယ်ပျိုးပင်”

“နောက်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ရှေ့ဆက်တိုးနေမိ ... မေ့ ပစ်ဖို့ အားထုတ်မှ ပိုမိုကာ သတိရမိ”

မှတ်သန်သည် ထက်နေကြည့်၏ နောက်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သိချင်းကို ခံစားချက်ပါပါဖြင့် သိဆိုရင်းမှ ကိုယ့်ကို ဂစ်တာတီးတတ်လားဟု မေးသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသည်။ ရွန်းလက်တောက်ပသည့် အကြည့်၊ လွတ်လပ်သန့်စင်သော အမြီးတို့ဖြင့် ခေတ်မီကာ လန်းဆန်းတက် ကြွသော ကောင်မလေးသည် သူ့ကို နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်တတ်တာကို သူက ခုတလောမှာ ခဏ ခဏ သတိရနေလေ့ရှိသည်။ သူ့နဲ့ဆုံပြီး စကားပြောလေတိုင်း သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ မျက်ဝန်းညိုလေးတွေက တောက်ပသွားတတ်သော ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်သွားအောင် ပြုံး တတ်သောပုံစံသည် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဆွဲဆောင်ညှို့ယူနေ သည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မျက်ဝန်းလေးနဲ့ ညှို့ယူလိုက်တယ် ... မင်း ဘယ်သူလဲ”

သူက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သော်လည်း နေမင်းက နွယ်ပျိုးပင် ဆိုသော နာမည်ကို ထအော်သည်။

သူက နေမင်းကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်လျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနာမည်ကို ထည့်သုံးရတာလဲ”

“ငါ ထင်တာ ပြောတာလေ။ မင်းနဲ့ သူနဲ့က အဆက်အစပ် ရှိတော့ မင်းနှလုံးသားက သူများလားလို့”

သူက နေမင်းရဲ့စကားကို သဘောတကျဖြင့် ပြီး

ကာ ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“ငါနှလုံးသားက သူ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဟား ... ဒါဆိုရင် လေးမျက်မဲ့ပေါ့။ အေး ... မင်းကတော့ မသိဘူး။ သူကတော့ မင်းကို တော်တော် favour ပေးတယ်နော်။ သူ မင်းကို ပြောဆိုဆက်ဆံနေတဲ့ ပုံစံတွေက ငြိစဉ်တွေပဲကွ ... ဟေ့ကောင် ...

သူမို့ မင်းကို စကားပြောရင် ငါ ကြည့်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေက တောက်ပပြီး နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးနေတာပဲ။ ကျောင်းမှာ သူ့ကို လိုက်တဲ့ကောင်တွေ များပေမယ့် ဘယ်ကောင်ကိုမှ မင်းလောက် favour မပေးဘူးကွ ...

ကြည့်ရတာ ... မင်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စားပုံ ပေါ်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ကကွာ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ အဲဒီလိုကြီး မပြောပါနဲ့၊ မကောင်းပါဘူး”

သူ့ Style လည်း မင်းတို့ သိသားပဲဟာ။ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖော်ဖော်ရွေရွေပဲ မဟုတ်လား”

“အေးပါ ... အဲဒီ ပွင့်လင်းဖော်ရွေတာနဲ့ နေရာပေးခြင်း တစ်ခုနဲ့ကို မင်းလည်း ခွဲတတ်မှာပါကွာ။ ငါ ပြောတာက သူက မင်းကို ကြိုက်နေတယ်။ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတယ်လို့ ငါတို့ကပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ သူများနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့ကွာ။ ကံပါ ... အကြင်နာပိုသူလေးရယ်ပေါ့။ အဲလိုပြောတာ”

“အင်း ... ထားပါတော့”

ထားပါတော့သာ ဆိုလိုက်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲတွင် သူ့ကို ရွန်းလဲ့တောက်ပစွာ စိုက်ကြည့်တတ်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ပြန်လည်မြင်လာသည်။ လူတစ်ယောက်နဲ့ မျက်ဝန်းချင်း ကြာကြာဆုံမိသောအခါ ရင်ခုန်ခြင်းဆိုတာ ဖြစ်တတ်ပါလား။ သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သူ ရင်မခုန်သေးပါ။ သို့သော် သူမနဲ့ တွေ့ရလေတိုင်း နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ခံစားချက်တစ်ခုကို အမြဲပဲ ခံစားရပါသည်။

ခုချိန်မှာ သူ့မများ ဘာလုပ်နေမလဲ။ ရုတ်တရက်ပဲ သူ့စိတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာက စေ့ဆော်မှု ပေးလာသည်။ အဲဒါကတော့ သတိရစိတ်က သူ့ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါ ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူက ပြောလည်းပြော၊ လက်ကလည်း ဟန်းဒီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်လျှင် အံ့ဩစရာကောင်းစွာပဲ သူ့ဟန်းဒီဖုန်းက မြည်လာသည်။ ဒီထက် အံ့ဩဖို့ကောင်းတာကတော့ Display ပေါ်မှာ ပေါ်လာသည့် နာမည်သည် “Lay” ဟူသော သူမရဲ့နာမည်အတိုကောက်လေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထူးဆန်းလေစွ။ သူမဆီဖုန်းဆက်ဖို့ ကြံရွယ်နေတုန်းမှာပဲ သူမထံက ဖုန်းဝင်လာတာ။ ဒါဆို အခုနက သူ သတိရနေချိန်မှာ သူမလည်းပဲ သူ့ကို သတိရနေခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီအတွေးသည် သူ့ရင်ကို နည်းနည်းတော့ လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။

သူသည် နည်းနည်း တွေးမိသွားသောကြောင့် ဖုန်းကို ဖွင့်ကိုင်တာ နောက်ကျသွားသည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... မုတ်သုန်။ Nice to see you”

သူမထံမှ ရည်မှန်သာယာသော ဘိုဆန်ဆန် နှုတ်ဆက်သံလေးကို ကြားလျှင် သူသည် အဲဒီအသံကြောမှာ ခေတ္တတော့ နစ်မျောသွားရပြန်သည်။ သူမရဲ့ အင်္ဂလိပ်လို လေယူလေ သိမ်းကလည်း အင်မတန် ကောင်းပါသည်။

“Hey ! Do u know me ? ”

သူက ငြိမ်နေသဖြင့် သူမထံမှ မင်း ငါ့ကိုသိလားဟူသော အမေးသံလေးက မြူးမြူးကြွကြွ ထပ်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူက အသာအယာ ရယ်မောကာ သူ့နှလုံးသားကလည်း စည်းချက်နဲ့ညီညီ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလာပါသည်။

“သိတာပေါ့၊ ကိုယ့်ဆီ မဆက်စဖူး ဆက်တော့ အံ့ဩနေတာ”

“အံ့ဩမယ် ... ဒါလောက်လည်း အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အခု ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာပဲ၊ ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာပါ ပြောပြရဦးမလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“ကိုယ် ဂစ်တာတီးနေတာ၊ အခု ကိုယ့်အနားမှာ ဂစ်တာ ရှိတယ်။ မင်း နားထောင်ချင်တယ် ဆိုရင် ကိုယ် တီးပြမယ်”

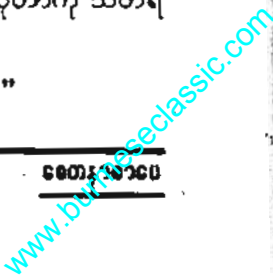
“အင်း ... နားတော့ ထောင်ချင်တယ်။ အခုတော့ တီးမပြနဲ့ဦး။ အခု ရှင် ကျွန်မရှိတဲ့နေရာကို လာနိုင်မလား”

သူမရဲ့အပြောကြောင့် သူက မျက်ခုံးပင့်သွားရကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိသွားသည်။

“မင်းက ဘယ်မှာလဲ။ တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့လား”

“အိုး... အတွေးကြီးကလည်း။ လွဲလိုက်တာ၊ ကျွန်မက ရှင်တို့အိမ်နားက ရန်ကင်းကြေးအိုးဆိုင်မှာ၊ ကြေးအိုးလာ ဆွဲနေတာ၊ အဲဒါ ဒီနားမှာ ရှင်နေတယ်ဆိုတာကို သတိရသွားတာနဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်တာ ...

ကြေးအိုးသောက်ဖို့ ကြွပါရင့်ပေါ့”

“ဒီလိုလား ... ဒါဆိုရင်တော့ လာရမှာပေါ့။ ကိုယ် အခု လာခဲ့မယ်လေ”

“အခုဆို အခုပဲနော်။ ရူပါတွေ သိပ်ဖွင့်မနေနဲ့တော့။ လှပြီးသားပါ”

“အင်း ... ကိုယ်လှတယ်ဆိုတာ မင်း မပြောလည်း သိပါ တယ်။ စိတ်ချ ! ရူပါကို လုံးဝမောင်းမတင်တော့ဘူး။ ပကတိအလှလေးနဲ့ပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်”

“အိုကေ ... အိုကေ ... စောင့်နေပါမယ် ... ဆီးယူ”

သူမက ရွှင်လန်းစွာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းလေးအား လှုပ်ယမ်းပြရင်း တာ့တာ ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ထ ရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ကမှန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မှန်ကြည့်လိုက်သေး သည်။ သူတို့အုပ်စုသည် ဝရန်တာမှာ ဂစ်တာတီးနေကြခြင်းဖြစ် ပါသည် အခုတော့ သူက ချက်ချင်းပဲ အပြင်သွားတော့မည်။ သူမကို ပြောလိုက်သလိုပင် အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေလဲစို့ စိတ်မကူးတော့ပါ။ သို့သော် ရေမွှေးတော့ ထပ်ဆွတ်သွားရမည်။ သူက ရေမွှေး Crazy တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ အပြင်ခံစာ သွားလိုက်ဦးမယ် ဘယ်လိုလဲ ... ဒီဒီခိုင်းက လန်းတယ် မဟုတ်နား”

သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြကာ တစ်ကိုယ်လုံး ကို ကော့ပြလိုက်သည်။ နေမင်းနဲ့ ထက်မြက်က တဟားဟား

ရယ်ကြသည်။ သူသည် နို့နှစ်ရောင်တိရုပ်အကျပ်ကို စစ်စိမ်း ဆိုင် ဘက်ဂီဘောင်းဘီ ခါးလျှောလျှောဖြင့် ချက်ပြုတ်ပဲ ခပ်မိုက် ကာ ဝတ်ဆင်ထားတာ ဖြစ်သည်။

“လန်းပြီးသား ... လန်းပြီးသား။ ဘယ်လဲ ဟေ့ကောင်။ ငါတို့ကို ဒီလိုတော့ ပစ်မထားနဲ့နဲ့လေ။ ငါတို့လည်းလိုက် မှာပေါ့။ ဘယ်သူ လှမ်းခေါ်တာလဲ၊ ဘောလီးဂုဒ်စတား လေး မဟုတ်လား။ ဟား ... အသက်ရှည်ဦးမှာပဲကွာ”

“အသာနေခဲ့စမ်းပါကွ။ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ဆိုတာ မင်းတို့က အားကျရုံပဲ တတ်နိုင်တဲ့ ကောင်တွေပါ”

“အောင်မာ ... ရူးသွားဦးမယ်”

သူက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ပြောနေသော သူငယ်ချင်းများကို လက်ပြကာ သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်လျက် ရေမွှေး ဆွတ်သည်။ ဆံပင်ကို ဂျယ်လ်ဖြင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် ထောင်ကာ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ဖုန်းနဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထည့်သည်။ ဘားသော့ကို ယူပြီးသောအခါ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာလျက် သူ့ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ရန်ကင်းကြေးအိုး ဆိုင်နှင့် သူတို့အိမ် နီးတယ်ဆိုသော်လည်း ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ဆာ့ မောင်းရပါသည်။ သူသည် မျက်လုံးထဲမှာ သူမရဲ့ပုံစံကို ငြိတင်မြင်ယောင်ကြည့်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိလာရသည်။ နှင့်ထားသော သီချင်းသည်ပင်လျှင်-ခါတိုင်းထက် နားထောင်လို့ ကောင်းသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူမ ချိန်းထားသော ကြေးအိုး ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာလည်း သူမရဲ့ကားကို ရပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။ သူမနဲ့အတူတူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြေးအိုးသောက်ခွင့် ရတော့မယ်ပေါ့။ ဘာကြောင့်များ သူမက သူ့ကို တကူးတက ဖိတ်သလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူ့သားဆို လျှင်ရော သူမကို အဲဒီလို ဖိတ်ရဲပါ့မလား။ သူသည် ဆက်၍ စဉ်းစားချိန် မရတော့။ အကြောင်းမှာ ဆိုင်ထဲဝင်လာသော သူ့ကို သူမက ထိုင်ရာမှထကာ လက်ပြလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူကလည်း လက်တစ်ချက် ပြန်ပြလိုက်သည်။ အနီးနားကိုရောက် သွားတော့မှ သူမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ နွယ်ပျိုးပင်ပါ ပါနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နွယ်ပျိုးပင် ဆိုသော ကလေးမသည် သူ့ကို နူးညံ့ သော အပြုံးတစ်ခုဖြင့် နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ သူကလည်း အပြုံး တစ်ခုဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သွက် လက်သော နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုလိုက်ပါသည်။

- “နှစ်ယောက်တည်းလား”
- “ဟင့်အင်း သုံးယောက်”
- “ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်က ဘယ်မှာလဲ”
- “ဒီမှာလေ”

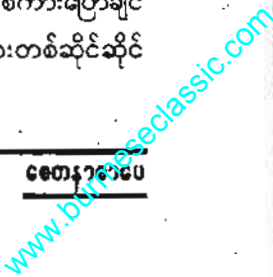
လေးမျက်မှုံက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူသည် အဲဒီပုံစံကြောင့် သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း မျက်နှာကို တစ်

နူးလွဲကာ ဟားခနဲ ရယ်မိသည်။ ဒါကို သူမက ရွန်းလဲ့စွာ ခြောက်ကြည့်နေပါသည်။ အဲဒီအကြည့်တွေပဲ သူ သဘောကျရတာ၊ အဲဒီအကြည့်တွေကိုပဲ ဖြစ်သည်။ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ခြောက်တစ်ခုလုံး ပုံထားပြီး ကြည့်တတ်သော အကြည့်မျိုးကို သူမ အယ်လိုများ ကျင့်ထားပါလိမ့်။ မျက်ဝန်းလှရဲတင်မက အဲဒီလိုပါ “မိတ်” တစ်ခုထည့်ပြီး ကြည့်တတ်သောကြောင့် ကြာရင် ရူးသွား ခဲ့စိးရသည်။

- “ကဲ ... စားဖို့ ခေါ်တာဆိုတော့ တစ်ခုခုမှာလေ။ ဘာစား မှာလဲ”
- “ကိုယ်က ကြေးအိုးဆီချက် ပိုကြိုက်တယ်”
- “အိုကေ ... ကြိုက်ရာကိုသာ သုံးဆောင်တော်မူ”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် ဝိတ်တာကို ကြေးအိုးဆီချက်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။ သူမတို့ကတော့ အရင် ဆောက်နှင့်သူတွေမို့ စားသောက်နေရင်းတန်းလန်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် တူနှစ်ချောင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်၍ လွတ်လပ် စွာ စားသောက်နေသော သူမကို တစ်ချက်မျှ ငေးစိုက်မိသွား သည်။

သူမက ဘာကြောင့် ရူး၊ ရူး၊ ရဲရဲ စားသောက်ရသော အဲဒီစားအသောက်မျိုးကို စားသောက်ရင်းကနေ သူနဲ့စကားပြောချင် တာပါလိမ့်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဆိုင် ကသာ စကားပြောဖို့ ကောင်းလိမ့်မည်။

ဒါကို ကြည့်ချင်းအားဖြင့် သူမတို့ဟာ တကယ် အစားအသောက်ကောင်းကောင်းစားတုန်း သူ့ကို သတိရအောင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်ရုံသာ သက်နဲ့တော့ ခေါ်တာမဖြစ်နိုင်ပါ။ တချို့မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဆိုလိုက်သည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ ဟမ်ဘာဂါမစားတာမျိုး၊ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ စားသောက်ရသည့် အစားအသောက်မျိုး မစားရတာမျိုး ရှိတတ်ကြသည်။ အခုလည်း သူမကသာ တူမချောင်းဖြင့် ရှုလွတ် ရှုလွတ် အားရပါးရ ဆွဲနေသော်လည်း တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ရှေ့မှာ စားရတာ ရှက်နေသည့်ပုံပင် သူသည် သဘောကျစွာဖြင့် အသာအယာ ပြုံးမိပါသည်။

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ချိန်းပြီး ဝါးတီးဖွင့်ကြတာပေါ့ သူ့မေးခွန်းက နှစ်ဦးစလုံးကို ဆိုလိုသော်လည်း ဒီတစ်ခါလည်း သူမကပဲ ဖြေသည်။

“အင်း ... ပျိုးက ရန်ကုန်သာ ရောက်နေပေမယ့် ဘယ် သိပ်ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ရဲ့ အထင်ကရ နေရာလေးတွေကို လိုက်ဖို့ပေးနေတာ ဒါပေမဲ့ ကြာရင်တော့ သူ ဖက်တီးပုပ်ကြီး ဖြစ်မှာသေတယ်။ မဲ့ ခေါ်သွားတဲ့ နေရာတွေက စားတဲ့ သောက်တဲ့ နေရာတွေချည်းပဲ ... ဟား ဟား”

“ဟုတ်လား ... လေးက အစားအသောက် ဝါသနာပါတာပေါ့”

“ပါတာပေါ့။ အအိပ်နဲ့အစား အငှားလိုက်တယ် ဆိုတာ အိုင်ပေါ့တော်”

သူမရဲ့ သွက်လက်သော အပြောကို သူ့ရော ပျိုးရော ဝါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိကြသည်။ သူ့အတွက် မှာထားသော အကြားအိုးဆီချက်က ရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူက မွေ့ရင်းမှ စကားဆက်လေသည်။

“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုရင်တော့ ကြာရင် ဖက်တီးပုပ်ဖြစ်မှာပေါ့”

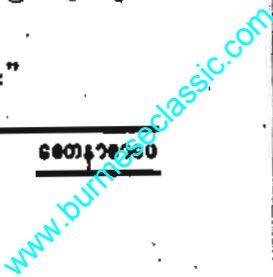
“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကြက်တောင်ရိုက်တယ်လေ။ သထုံကွင်းမှာ။ ဒီတော့ စားသာစား ဝိတ်တက်မှာတော့ ပူစရာ မလိုတဲ့သူပေါ့ရှင်”

“ဪ ... ဪ ... အားကစားတစ်ခုခု လိုက်စားတာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ကတော့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ရေကူးတာ ဝါသနာပါတယ်။ ကိုယ့်ဖေဖေက တက္ကသိုလ် ရေကူးချန်ပီယံလေ ...

ပျိုးရော ဘာအားကစားလုပ်တာ ဝါသနာပါလဲ။ ဘာလုပ်လဲ”

သူက ငြိမ်နေသော ကောင်မလေးကို စကားစ၊ ပေးလိုက်လျှင် သူမက ရှက်ပြုံးလေးစွက်သော အပြုံးဖြင့် ချစ်စဖွယ် နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဟင့်အင်း ... ပျိုး ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်လား ... ရေကူးမလား ပျိုး။ ကိုယ် သင်ပေးမယ်
လေ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

သူ့ရဲ့နောက်ပြောင်သောစကားကို သူမက ရှက်ရွံ့စွာ
ရယ်မောရင်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ မုံက ဝင်ပြောပါသည်။

“ပျိုးက အေသွေးလေ မုတ်သုန်”

သူက သူမ တစ်ခါပြောပြဖူးထားသော သွေးအုပ်
နှင့် မျိုးရိုးဗီဇတွေအကြောင်းကို သွားသတိရမိကာ ခြောက်
ဟုတ်လား ဟု ဆိုမိသည်။ သူ့ကို လေးမျက်မုံက ပြုစီစဉ်ကြည့်
ကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ မုံလည်း ပျိုးကို Exercise တစ်ခုခုလောက်
လုပ်စေချင်နေတာ။ သူ့ပုံကို သိပ်အားမရဘူးလေ။ မုတ်သုန်
က ပျိုးကို ရေကူးတကယ်ပဲ သင်ပေးမလား။ မုတ်သုန်က
ဘယ်မှာကူးတာလဲ”

“ကိုယ်က Sedona မှာ Member ဝင်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား ... အမြဲတမ်း ကူးဖြစ်တယ်ပေါ့”

“အင်း ... မနက်တိုင်း တစ်ခါတလေတော့လည်း ညနေ
ဘက်ပေါ့။ အိမ်နဲ့လည်း နီးတော့ နေ့တိုင်းလိုလို သွားကူး
ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဖော်ရှိရင်တော့ ပျိုးကို ကူးစေချင်တယ်။
အဲ ... သင်စေချင်တယ်ပေါ့။ မုံက ရေကူးတတ်ပေမယ့်

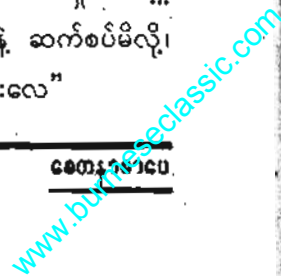
သိပ်ဝါသနာမပါဘူးလေ။ ပျိုးကတော့ ရေကူးချင်တယ်လို့
တော့ ပြောသား ...

နှစ်ယောက်သား ညှိမရတာ ခက်တာ။ မုံကတော့
ကြက်တောင်မှ ကြက်တောင်။ ချွေးထွက်တာကို ကြိုက်တာ။
ဘယ်လိုလဲ မုတ်သုန်။ ပျိုးကို တကယ်ပဲ ရေကူးသင်ပေး
မှာလားဟင်”

သူက ဒီတစ်ခါတော့ စားလက်စ ကြေးအိုးဆီချက်
တောင် နှင်ထွက်မလို ဖြစ်သွားသည်။ အမြန်မျိုးချကာ ရေတစ်ခွက်
ပါ မော့ရင်းမှ ပျိုးကို အကဲခတ်ရသည်။ ဟိုကသေးမကသာ
သူ့ဘော်ဒါကို ဖြစ်စေချင်သောစောဖြင့် စွတ်တင်နေပေမယ့် ဟို
တစ်ယောက်ကတော့ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်သေး။ သူက တစ်သျှူး
ဘစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ရင်းမှ လေးမျက်မုံကိုပြောညွှန်ကာ ...

“လေးကသာ ပြောနေတယ်။ ပျိုးကဖြင့် အသံတောင်မထွက်
ဘူး။ သူများ ဆန္ဒရှိမှန်း မသိမှန်း သိမှန်းနဲ့ကွာ”

“ဪ ... ရှိပါတယ်၊ မုတ်သုန်ကလည်း။ ပျိုးက စကား
နည်းပြီး အေးလိုပေါ့။ သူလည်း ရေမကူးတတ်သေးဘူးလေ။
သူနဲ့ အစောကြီးတည်းက အဲဒီအကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြီး
သားပါ။ အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ် ...
အခုဟာက မုတ်သုန်ရဲ့ စကားနဲ့ ဆက်စပ်မိလို့၊
ဟုတ်သားပဲ ပျိုးကလည်း ပြောလိုက်ဦးလေ”

ပျိုက သူ့ကို အားနာသော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ပျိုကလည်း သင်ဖို့စိတ်ကူးရှိပြီးသားပါ။ ဟို ... မုတ်သုန်ကို အားနာလို့ပါ”

“အားမနာပါနဲ့၊ Sedona မှာ ရေကူးဖို့ စိတ်ဝင်စားလို့လား။ ကူးနိုင်ရင်တော့ ကောင်းပါတယ်။ အားကစားတစ်ခုခုလုပ် တဲ့သူက မလုပ်တဲ့သူနဲ့စာရင်တော့ ရေရှည်မှာ ကွာသွားတာပဲ လေ”

ပျိုက သူ့ကို တစ်ချက်မျှ ငေးကြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် မုတ်သုန်က ကူညီနိုင်တယ်ပေါ့နော်။ ကူညီပြီး သင်ပေးလိုက်ပါ မုတ်သုန်ရယ်။ မုတ်သုန်က ဘယ်အချိန်တွေ သွားကူးတတ်လဲဟင်၊ ပျိုလည်း အဲဒီအချိန် တွေပဲ ကူးရအောင်လို့ပါ။ ပျိုနဲ့ Sedona နဲ့လည်း လမ်း သင့်ပြီး နီးပါတယ်”

“ခုတလောတော့ ကိုယ် မနက်စောစော ကူးဖြစ်နေပါတယ်။ ညနေဘက်က သင်ဘန်းလေးတစ်ခုတက်နေတာနဲ့ မအား လို့”

“ဇေဩာန် ... မနက်စောစောလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုတောင် အဆင်ပြေသေးတယ်။ ပျိုက မနက်ဆိုရင် အစောကြီးထနေ ကြ၊ မုံကတောင် စောစောမထနိုင်ဘူး၊ ကျောင်းသွားခါနီးကျ

မှ ကသောကများ ထပြေးရတာ၊ ညဘက်လည်း အိပ်တာ နောက်ကျလို့”

သူက ကာယကံရှင်ကိုယ်စား တက်ကြွစွာပြောနေ သော မုံ့ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်မိသည်။ နွယ် ပျိုးပင်နဲ့ လေးမျက်မုံ့ကို နည်းနည်းလောက်ရှောကျိုလိုက်လျှင် ကောင်းမည်ထင်ပါသည်။ သူက နွယ်ပျိုးပင်ကို ဦးတည်ကြည့် ကာ ...

“ကိုယ် တစ်ခုမေးမယ်၊ ပျိုးအနေနဲ့ တဇာယ်ရော ရေကူး ချင်တဲ့စိတ် ရှိရဲ့လား”

ပျိုးက လေးမျက်မုံ့ကို ငဲ့ကြည့်ပြန်သည်။

လေးမျက်မုံ့က ပြုံးစိစိဖြင့် ပခုံးတွန့်၍ သူ့ကို ခပ် နက်နက်ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ပျိုးရေ ... ရှင် လုပ်နေတာနဲ့ မုတ်သုန်က ကျုပ်ကို အထင်လွဲနေပြီနော်၊ ကျုပ်ကပဲ ရှင်ကို မဟားဒယား ဆန္ဒ မပါတဲ ဇွတ်အတင်းတိုက်တွန်းနေတဲ့ပုံ။ ဟုတ်တယ်မှလား မုတ်သုန်၊ ရှင် အဲလို ထင်နေတယ်မှလား”

လေးမျက်မုံ့ကို သူ သဘောကျတာ အဲဒါတွေပဲဖြစ် သည်။ သူမသည် တစ်ခုခုကို ပါးရည်နပ်ရည်ရှိကာ လျင်လျင်မြန် မြန်ပဲ သိနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတောက်တောက် များသည် တစ်စုံတစ်ရာပေါ်မှာ အာရုံစူးစိုက်မှု အပြည့်ရှိလျက် ဘာဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း သဘောပေါက်နိုင်သူဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ် အဲဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့က မဖြစ်
မနေလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုကြောင့်သာ စဉ်းစားကြတာ
လေ။ တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်က သိပ်မပါဘူး ...

ကိုယ်တို့ကျတော့ ဝါသနာလည်းပါတယ်။ ကျန်းမာ
ရေးအတွက်လည်း လုပ်သင့်တယ် ကောင်းတယ်ထင်လို့
လုပ်တာလေ”

သူ့စကားကို မုံက ဘာမှ မပြော။ အပြုံးတစ်ခုနဲ့သာ
အေးအေးဆေးဆေးကြည့်နေသည်။ သူမ မပြောတော့ဘူးဟူသည့်
သဘော။ နွယ်ပျိုးပင်သည် အနေရခက်သောပုံစံဖြင့် ...

“ဟို ... ပျိုးလည်း သင်တော့သင်ချင်ပါတယ်။ စိတ်လည်း
ဝင်စားတယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း ပျိုးကို ရေကူးဖို့ တိုက်
တွန်းထားတယ်လေ ...

အဲဒါ မုံ့ကိုတောင်ပြောနေတာ၊ မုံကလည်း မအား
တာနဲ့ပျိုးကလည်း တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာကြောင့်
မသင့်ဖြစ်တာပေါ့”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ အဖော်ကိုတော့ သိပ်မမင်ပါနဲ့
ပျိုးရယ်။ အဖော်ရှိမှ တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်ဖြစ်
မှာကိုမဟုတ်ဘူး။ ကံပါ ... ပျိုး စိတ်ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်လည်း
ပြီးတာပါပဲ။ အဲဒါဆိုရင် ပျိုး အဆင်ပြေတဲ့ရက်ကို မနက်
ခင်းခြောက်နာရီခွဲလောက် လာခဲ့လေ ...

ကိုယ် Swimming Pool နားမှာရှိတယ်။ ကိုယ့်ကို
ဖုန်းတော့ကြိုဆက်ပေါ့။ လိုအပ်တာတွေ ကိုယ် လုပ်ပေးပါ
မယ်။ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဟုတ် ဖြစ်ပါတယ်”

“အိုကေ ... ကဲ ... ဒေါ်လေးမျက်မုံ ကျေနပ်တယ်နော်”
“အစတည်းက မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ မရှိခဲ့တဲ့အတွက်
ကျေနပ်ခြင်းဆိုတာလည်း မရှိဘူးပေါ့”

“ဟား ... တော်လိပ်ကီတွေကတော့ လန်းတယ်ကွာ၊ မင်း
ရော တစ်ရက်လောက်လာခဲ့လေ။ သူငယ်ချင်းအားရှိအောင်
တစ်ရက်လောက်တော့ လိုက်ပြီး အားပေးဦးမှပေါ့။ ကူးတတ်
တယ်မဟုတ်လား။ ဝင်ကူးသွားပေါ့ ...

ကိုယ့် Merber Card က မိတ်ဆွေတွေကို ကူးခိုင်းလို့
ရပါတယ်”

“အင်းပါ လာခဲ့ပါမယ်။ အိုကေ ... အဲဒါဆိုရင် မမျှော်လင့်
ဘဲနဲ့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့။ ကြေးအိုးဆိုင်ရောက်
တုန်း ဪ ... ဒီနားမှာ မုတ်သုန်နေတာလေဆိုတဲ့ သတိ
ရစိတ်လေးတစ်ခုကြောင့် လှမ်းခေါ်လိုက်ရာကနေ ခုတော့
ပျိုးအတွက် အဆင်ပြေဖို့ ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ သင့်ခံယူနော်
မုတ်သုန်”

သူက သူမရဲ့စကားကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော
ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ဒီနားရောက်တုန်းမှာ ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

သတိရစိတ်တဲ့။ မင်းက ကိုယ့်ကို သတိရတယ်တဲ့လား လေးရယ်။ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ဂစ်တာတီးနေရင်းကနေ သတိရတယ်ဆိုရင် ရော။ သတိရစိတ်နှစ်ခုဟာ တိုက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုရင် ရှေ့ဆက် ဖြစ်လာမယ့် အကြောင်းအရာတွေဟာ ဘာတွေများ ဆက်ဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်သလဲဟင်။

သူသည် အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ ရင်ထဲမှာပဲ တိတ်တ ဆိတ် မေးမိပါသည်။ အဲဒီနေ့က ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲလို့ လာခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူ့ရင်ထဲတွင် “သတိ ရတဲ့စိတ်” ဆိုသော စကားလုံးလေးက ကြီးစိုးမင်းမူလို့လာခဲ့သည်။ အဲဒီစကားလေးဟာ ဘာမှ မဟုတ်သော်လည်း သူမရဲ့ ရွန်းလဲ့ တောက်ပသည့်မျက်ဝန်း၊ အမိပွယ်ရှိသော အပြုံးတစ်ခုနှင့် ပေါင်း စပ်လိုက်သောအခါ သူ့အတွက်တော့ မျှော်လင့်ချင်စရာ အိပ်မက် တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား မုံရယ်။ ပျိုတော့ စိတ်ညစ်တာပါပဲ။ ပြီးတော့ ရှက်လည်းရှက်တယ် ဒုက္ခပါပဲ။ မသင်လို့မဖြစ်ဘူး လားဟင်”

မုံသည် တကယ့်ကို စိုးရိမ်ရှက်ရွံ့စွာပြောနေသော ပျိုကို ကြည့်ကာ နည်းနည်းတော့ သနားသွားသည်။ သို့သော် ရေကူးမည့်ကိစ္စဟာ ဒီလောက်ကြီးလည်း ရှက်စရာမကောင်းတော့ ပါ။ သူ့သူငှာငှာ လူတိုင်းကူးနေကြသောကိစ္စဖြစ်သည်။ ခက်တာက နွယ်ပျိုးပင်ဆိုသော ကလေးမမှာ စကတ်အတိုတောင် ဝတ်လေ့ ဝတ်ထမရှိသောသူဖြစ်ရာ အနည်းဆုံး ပေါင်လယ်လောက်အထိ ရှိမည့် လုံခြုံသော ရေကူးဝတ်စုံဖြစ်စေဦးတော့ သူမက ရှက်မည် သာပင်။ ပြီးတော့ ရေကူးသင်ပေးမည့်သူကလည်း သူမ တစ်ဖက် သတ်ရင်ခုန်နေရသည့် မုတ်သုန်ဖြစ်နေလေရာ အတော်တော့ ရင်ခုန်သံတွေ ပရမ်းပတာဖြစ်မည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီအခြင်းအရာတွေသည် “အချစ်” ဟူသော စကားလုံးလေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်လျှင် ပမွှားဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် နူးနူးညှည့်လေးပြုံးကာ ပျိုရဲ့ပခုံးလေးကို ကိုင်လျက် အားပေးရသည်။

“လူတစ်ယောက်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက စိတ်ပဲ ပျိုရဲ့။ စိတ်က ရှက်တဲ့စိတ်ကို အရမ်းကြီးမွှေးထားရင် လူက ဘာမှ အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူး ...

အဲဒီနေ့ကပဲကြည့်ကွာ၊ မုံကတော့ ပျိုအတွက် သူနဲ့တွေ့ခွင့်ရအောင် တမင်ဖန်တီးပေးထားရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျိုက ဘာစကားမှ ဝင်မပြောတော့၊ အခြေအနေက ထင်သလောက်မဟုတ်ဘူးလေ။ မုံလည်း သူနဲ့ ပြောရင်းကနေ အဲဒီ ရေကူးတဲ့ကိစ္စတွေ ဘာတွေ ပါကုန်တာ၊ ဒါက တစ်ထိုင်တည်း ချလိုက်ရတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လေ ...

ဖျတ်ခနဲပေါ် ဆတ်ခနဲလုပ်တဲ့ ပျိုရဲ့ အဲဒီလို လျှပ်တစ်ပြက်ထွက်လာတဲ့ Idea တွေက အဖိုးတန်တတ်တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ပျိုနဲ့ သူနဲ့လည်း ရင်းနှီးမှု မြန်မြန်ပိုရသွားတာပေါ့။ တော်ကြာ မုံပါနေရင်တောင် ဇာတ်လမ်းက တက်သင့်သလောက်မတက်ဘဲ ရှုပ်နေဦးမှာ၊ ဒီလောက်ကတော့ Romance ဖြစ်ပါတယ် ပျိုရယ်၊ ရှက်မနေပါနဲ့။ “ဟင် ... ရှက်တာပေါ့ မုံကလည်း၊ မုံလည်း လိုက်ကူးပေါ့လို့”

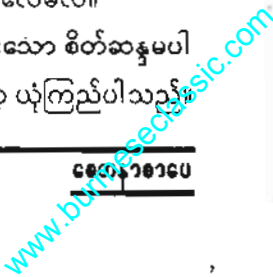
“ဪ ... မုံက အစတည်းက ရေကူးတာကို ဝါသနာမှ မပါတာ၊ တတ်အောင်သာသင်ထားတာပဲရှိတယ်။ ပြီးတော့ မုံပါဆိုရင် ပျိုတို့ရဲ့ စခန်းက ဒီလိုပဲ သွားနေမှာပဲ၊ မုံနဲ့သာ ပိုရင်းနှီးလာတာပဲရှိမယ် ...

မုံမရှိတော့ ပျိုက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ဒီထက် အဆင်ချောမှာ။ ဘာလဲ ပျိုက တကယ်ပဲ မသင်ချင်ဘူးလား၊ အင်းလေ ... မုံကသာ ပျိုအတွက် ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဇောနဲ့ ဇွတ်တိုက်တွန်းနေတာ၊ ပျိုအတွက် အရမ်းကို ခက်ခဲနေတယ်ဆိုရင်လည်း ပျို သဘောပါပဲ ...

သေချာတော့ စဉ်းစားပေါ့၊ မုံကတော့ Do or Die ပဲကွာ၊ မလုပ်ရင်လည်းမလုပ်ဘူး။ လုပ်ရင်လည်း ပီပီပြင်ပြင်ပေါ့ အဲလိုပဲ”

မုံက ပြတ်ပြတ်သားသားပြောလိုက်လျှင် ထိုကလေးမမှာ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားရှာသည်။ မုတ်သုန်နဲ့ တွေ့လည်းတွေ့ချင်၊ မုတ်သုန်နဲ့ အတူတူရေကူးသင်ရမှာ ကျတော့လည်းရှက် စသဖြင့် နှလုံးသားက အချစ်နဲ့ အရှက်တရားကြားမှာ လွန်ဆွဲနေလျက်ရှိတာကို မုံက ထပ်၍ မတိုက်တွန်းတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဘယ်အရာကများ ဘယ်အရာကို အလဲထိုး အနိုင်ယူသွားလေမလဲ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ညွတ်ပျောင်းသော စိတ်ဆန္ဒမပါဘဲ ဘယ်အရာမှ မအောင်မြင်နိုင်ဟု မုံကတော့ ယုံကြည်ပါသည်။

“အင်း ... ပျိုးလည်း သင်တော့သင်ချင်ပါတယ်။ ခက်တာက ရှက်နေတာပဲ။ ပျိုး ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ရမှာ ရှက်တယ် မုံရယ်”

“ဪ ... ရေကူးဝတ်စုံဆိုတာလည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ် ပျိုးရဲ့၊ ပျိုး ခြင်ဖူးတဲ့ နိုင်ငံခြားက မော်ဒယ်တွေ ဝတ်တဲ့ဟာ မျိုးတွေလည်းရှိသလို တော်တန်ရုံ လုံခြုံတဲ့ ရေကူးဝတ်စုံတွေထဲမှာ အလုံခြုံဆုံးပါ”

သူမက မုံ ပြောတာကို နည်းနည်းလက်ခံသွားပုံဖြင့် တွေးဆသွားသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့် လက်ညှိုးတစ်ချက်ထောင်ကာ ...

“အဲ ... အ ... အခုမှ အရေးကြီးတာကို သတိရတာ။ ပျိုး ပျိုးက ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ရဲတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူကရော ဘယ်လို ရေကူးဝတ်စုံမျိုးကို ဝတ်မှာလဲဟင်”

“ဘာရယ် ... ဟာ ... အဟား ... ဟား ဟား”

မုံသည် ပျိုးရဲ့စကားကို အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဗိုက်ကို နှိပ်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီးပဲ ရယ်မိလေသည်။ ဒီကလေး မတစ်ယောက်နဲ့တော့ မုံလည်း ဓာတ်ပျက်ချင်စိတ်တွေတောင် ပေါက်လာသည်။

“ယောက်ျားလေးတွေမှာ ရေကူးဝတ်စုံလို့ရှိလို့လား ဒေါ်နွယ် ပျိုးပင်ရဲ့၊ ရှင်နဲ့တော့ ကျုပ် ရူးတော့မှာပဲ”

“အဲလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တချို့ဝတ်တာတွေက စက်ဘီးစီးတဲ့ ဘောင်းဘီတွေလို ခူးအတိနဲ့ ကပ်ကပ်လေးတွေ မဟုတ်လား ...

တချို့ကျတော့လည်း ဟို ... အတွင်းခံဘောင်းဘီလို မျိုး အာ ... ပျိုးဘာသာဝတ်ထားတာကို ရှက်တာမရှက် တာထက် သူ ဝတ်ထားရင်ကို ပျိုး ကြည့်ရဲတော့မှာမဟုတ် ဘူး၊ အဲဒါကို ပိုရှက်မှာ၊ ဟား ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ မုံ ရယ်”

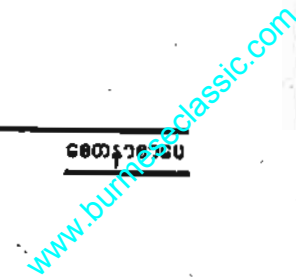
မုံကတော့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေသော ချိုးပုံစံကို ကြည့်ပြီးတော့ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်နေမိလေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတွေကိုသာ ခါယမ်းနေမိတော့သည်။ ရယ်လို့ အားရတော့မှ မျက်ဝန်းထောင့်က မျက်ရည်စလေးများကိုသုတ် ကာ ...

“ကဲ ... ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ၊ မုတ် သုန်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ရှင် ဝတ်မယ့်ဘောင်းဘီက ဘယ်လို ဘောင်းဘီမျိုးလဲ ...

ခူးအထက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် Susperder နဲ့ကူးမှာ လား”

“ဟင် ... တကယ်မေးမလို့လား”

“အေးပေါ့”

နောက်နေတာကို နောက်နေတယ်လို့လည်း မထင်ဘဲ အဟုတ်ထင်နေရှာသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ မုံက ရယ်နိုင်စွမ်းအားတောင် မရှိတော့ပါ။ ရယ်ရလွန်း၍ မောနေပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ဆိတ်တော့လည်း ပျိုးရဲ့ ရိုးသားသော ချစ်ခြင်း တရားနှင့် ဖြူစင်သော စေတနာလေးကို အသိအမှတ်ပြုရပါမည်။ မှတ်သန်ရေ ... ရှင် ပျိုးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို လေးလေးနက်နက် ကြီး ရန်ခုန်လိုက်စမ်းပါ။

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးတွေ ရှားပါး သွားပါပြီ။

“မကောင်းဘူးနဲ့ တူပါတယ် မုံရယ်”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ရှင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်တော့လေ ...

ဇွတ်တော့မတိုက်တွန်းချင်တော့ပါဘူး ပျိုးရယ်။ ရှင့် အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရမယ်ဆိုရင် မကောင်းတော့ဘူးလေ”

ပျိုးက ခဏတော့ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ မုံကလည်း ဘာစကားမှဆက်မပြော။ သီချင်းဖွင့်ထားသဖြင့် သီချင်းစာသားလေးကိုသာ ခပ်အေးအေးလိုက်ညည်းနေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ပျိုးက မုံ့ရဲ့လက်ကို လှာတို့သည်။ မုံက အသာမော့ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“ပျိုး ရေကူးသင်ပါ့မယ်”

မုံသည် သူမစကားကြောင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီးပြုံးမိကာ ပျိုးရဲ့လက်ကလေးတွေကို ပျစ်ညှစ်ရင်း အားပေးစကားဆို ထိတ်လေသည်။

“ဒါမှပေါ့ ပျိုးရဲ့၊ သတ္တိရှိရမယ်နော်၊ အရမ်းကြောက်မနေရဘူး။ အရမ်းရှက်မနေရဘူး၊ ရေကူးတဲ့နေရာမှာမို့ ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ရတာ ဘာမှ ရှက်စရာမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ လူတွေလည်း အရမ်းအများကြီးရှိတဲ့နေရာ မဟုတ်ပါဘူး ...

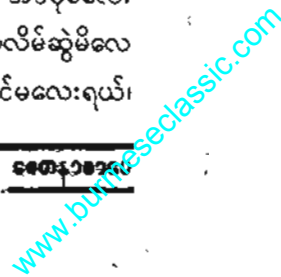
သူကလည်း ပျိုးကို ဂရုစိုက်မှာပါ။ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပဲနေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယုံကြည်မှုရှိ သိလား။ ပျိုး Body က ရေကူးဝတ်စုံဝတ်လည်း လှမှာပဲ၊ အဆီထွက်နေတဲ့ Body မှမဟုတ်တာ ...

အဲဒီလို Attraction လေးတွေကလည်း အချစ်ရဲ့ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေတယ် ပျိုးရဲ့”

“အင်းပါ မုံရယ်၊ ပျိုးကို ခုလို ဂရုစိုက်ရုံတဲအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ပျိုး ... ပျိုးလည်း ကြီးစားပါ့မယ်”

“Fighting !”

ပျိုးကို လက်သီးလေးဆုပ်ပြပြီး အားပေးလိုက်လျှင် မုံက သဘောကျစွာဖြင့် ရှက်ရယ် ရယ်မောသည်။ အဲဒီပုံစံလေးမှာ မုံက ချစ်စနိုးဖြစ်စွာဖြင့် ပျိုးရဲ့ပါးလေးကို အသာလိမ်ဆွဲမိလေသည်။ ဒီလို ဖြူဖြူစင်စင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊

စတိုင်မိုက်မိုက်နဲ့ ယောက်ျားပီသသော ကောင်လေးတစ်ယောက်
ရယ်သာ သိပ်ကိုချစ်ကြသော ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြလျှင် အ
ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်သည် ပိုပြီး အရာတင်ပြည့်စုံသ
မည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ပျို၊ ရယ်ဒီပဲလား”

သူက တဘက်ဝတ်ရုံကို ဆင်မြန်းကာ ပျိုအနားသို့
ညွှက်လာရင်း မေးလိုက်သော်လည်း ပျိုကတော့ မဝံ့မရဲအပြီး
အားဖြင့် မသက်မသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုတော့ဖြင့် သေချာမကြည့်ရဲ။ သို့သော် မျက်
နှုံးထောင့်ကနေပြီးတော့ သူ့ခါးက ကြိုးကိုဖြေနေတာ၊ အဲဒီနောက်
တဘက်ဝတ်ရုံကို ချွတ်ပစ်လိုက်တာ စတာတွေကိုတော့ ရိုးတိုး
နေတေး မြင်နေရသေးသည်။ ပျိုသည် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရေကူး
ဆံ့စုံဝတ်ထားတာကိုလည်း ရှက်ရသည့်အပြင်၊ သူတစ်ယောက်
ကူးဘောင်းဘီတိုလေးဖြင့် အပေါ်ပိုင်းဖလာကျင်းကာ ရေကူး
ဘာမှာကိုလည်း ကြည့်ရမှာ ရှက်သည့်စိတ်က ရှိသေး၏။

ဒုက္ခပါပဲ နေရထိုင်ရ ခက်လိုက်တာ။

“ပျို၊ လာလေ၊ ရေထဲဆင်းကြမယ်”

သူ့ထံမှ စကားသံထွက်ပေါ်လို့လာလျှင် ပျိုးသည် မထ၊ လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။ သူ့မရဲတာရဲကြည့်မိသော်လည်း သူကတော့ ပျိုးကို အေးအေးဆေးဆေး ပြုံးပြသည်။ ပျိုးကို မဝံ့မရဲကြည့်တာမျိုး၊ အားတုံအားနာဖြစ်နေတာမျိုး တစ်ခုမှမရှိပါ။ သူ့ပုံစံက မှ ပြောသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြစ်သည်။ အေးပေါ့ပေ သူကတော့ ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးတွေကို ဖြေရတာ ရိုးနေပြီ နေမှာပေါ့။

ပျိုးကတော့ သူ့ကို ရဲရဲမကြည့်ရပါ။ မကြည့်ကြည့်ရုံ ကြားကကို ကြည့်မိရင်း မြင်သွားရသည့် သူ့ပုံစံဟာ တကယ့်ကို ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံ အပြည့်အဝရှိသည်။ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသော သူ့ရင်အုံများမှာ ယောက်ျားပီသသော ကြွက်သားများဖြင့် ကျစ်လစ်သော စွမ်းနေကြသည်။ ရင်အုပ်ကြွက်သား၊ လက်မောင်းကြွက်သား စတာတွေဟာ မောင်ဗမာတွေလို ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီး မဟုတ်ဘဲ ကြည့်ကောင်းရုံ၊ အဆင်ပြေရုံ အနေအထားမှာရှိသည်။ ချစ်ရပ်နေသော ဝမ်းမိုက်ပြင်နှင့် ရေကူးဘောင်းဘီ ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ပုံစံသည် ပျိုးရဲ့ရင်ခွင်သံတွေကို မြန်လာစေလေသည်။

“ပျိုး ဘာမှကြောက်မနေနဲ့နော်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း တောင့်မထားဘဲနဲ့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းပါထား ...”

ရေထဲမှာ အရင်ဆုံး ခြေထောက်ခတ်ကြည့်ရမယ်။ ဟုတ်လား”
“အင်း”

ပျိုးက ရေထဲကို လှေကားတစ်များမှတစ်ဆင့် ဆင်းသည်။ သူကတော့ ရေကူးတတ်သူမို့ ကန်ပေါင်ပေါ်ကနေပြီးတော့ ခုပဲ ရေထဲသို့ ဗွမ်းခနဲ ဒိုင်ဗင်ပစ်ချသည်။ ရုတ်တရက် ဒိုင်ဗင် ဝစ်ချလိုက်သော အရှိန်နှင့် ပျိုးကို လာစင်သော ရေစက်ရေမှုန် ဓမ္မာများကြောင့် ပျိုးသည် လန့်ဖျပ်ကာ (နဂိုတည်းကလည်း ရင်တုန် ပန်းတုန် ဖြစ်နေသောကြောင့်) လှေကားထစ်များမှ ချော်ကာ ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ထို့နောက် ပျိုးရဲ့ ဦးခေါင်းမှာ ရေကူးကန်ထဲမှ လှေကားတစ်ထစ်နှင့် ဆောင့်မိလျက် မူးနောက်ရီဝေကာ အောက်ထဲသို့ နစ်သွားတော့သည်။ နှာခေါင်းထဲသို့ ရေဝင်သွားတာကိုသာ နောက်ဆုံး သိလိုက်လျက် ကျန်တာ ဘာမှ မသိတော့။

ပျိုး သတိရချိန်တွင် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဘေးနားမှာ ပျိုးကို စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ကြည့်နေသော မုံရဲ့မျက်နှာကို အားတက်စဖွယ် မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ပျိုး သတိရပြီလား၊ ခေါင်းက ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်။ သက်သာတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... သက်သာပါတယ်။ မုံ ... မုံက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ဪ ... မုတ်သုန်က ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုပေါ့ ပျိုးရယ်။
ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ ဘယ်လိုများဖြစ်ပြီး ချော်လဲသွားရတာ
တဲ့လဲ”

“ကိုယ့်အမှားပါကွာ။ ကိုယ်ကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်
အရင်လိုပဲ ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ပစ်ချလိုက်တာ ...

အဲဒါ သူ့ကို ရေတွေက သွားစဉ်ပြီး သူလည်း
ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ချော်လဲသွားတာပေါ့။
ချော်လဲတော့ လှေကားထစ်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်မိသွားတယ်
တူပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ ခေါင်းတွေ ဘာတွေ ကွဲ
မကုန်တာ။ နောက် အထဲမှာ ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောတွေ
ဘာတွေ ထိမှာလဲ ခိုးရိမ်ရတယ်”

“အင်း ... ခုတော့ သက်သာပါတယ်”

ပျိုးရဲ့နှုတ်လျှော့ပြောသော အပြောကို မုံက စာနာ
စွာ ငေးကြည့်ရင်းမှ အားမရှိစွာ ပြုံးပြသည်။ ပြီးတော့ ပျိုးရဲ့လက်
ကလေးများကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“ပျိုး စိတ်ညစ်သွားပြီလားဟင်။ ရေကူးရမှာ ကြောက်သွား
ပြီနဲ့တူတယ်”

“ကြောက်သွားမှာပေါ့။ ပထမဦးဆုံးနေ့မှာတင်ပဲ စ၊ဖြစ်
တာဆိုတော့ တော်တော်တော့ လန့်သွားမှာပဲ။ ဟိုတယ်က
ဆရာဝန်က ဆေးထိုးပေးထားတယ် ပျိုး။ ဒဏ်ရာကြီးကြီး
မားမားတော့ မရပါဘူး ...

အနားယူလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

သူက ပျိုးကို ခုတင်ဘေးမှာ လာရပ်ကြည့်လျက်
စိတ်မကောင်းသော ပုံစံဖြင့် ဆိုသည်။ တကယ်တော့ သူ့အမှား
လည်း မဟုတ်ပါ။ ပျိုးကိုက အခြေမခိုင်နိုင် ယိုင်တိုင်တိုင် နှလုံး
သားဖြင့် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေသောကြောင့် နမောင့်နမဲ့ ချော်
ကျသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်
စိတ်ပျက်ကာ ရှက်ရွံ့ရပါသည်။ ပျိုးအတွက်ကြောင့် အလကား
နေရင်း မုံရော၊ သူရောပါ ဒုက္ခများရပြီဖြစ်သည်။

“ဆောရီးနော် ... ပျိုး အတွက်ကြောင့် မုတ်သုန်ရော၊ မုံ
ရောပါ ကိစ္စများရပြီ”

“ကိုယ့်က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ပျိုးကိုပဲ အားနာနေတာပါ။
ဘယ်လိုလဲ ပျိုး၊ ရေကူးဖို့တော့ တော်တော်ကြောက်သွား
ပြီနဲ့ တူတယ်နော်”

ပျိုးသည် သူပြောတာထက်ကို ဆယ်ဆလောက် ပို
ကြောက်သွားသဖြင့် မကြောက်ပါဘူးဟု ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်
လေးတောင် မငြင်းနိုင်ပါ။ အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေရ
သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ရေကူးသင်ဖို့ဆိုတာ ပျိုး စိတ်လည်းမ
ဝင်စား။ စဉ်းတောင့်မစဉ်းစားမိသောအရာ ဖြစ်သည်။ မုံရဲ့တစ်ထိုင်
တည်း ချလိုက်သော စိတ်ကူးကြောင့်သာ ဒီလိုသင်ဖြစ်ရသော်
လည်း တကယ်တမ်းမှာ ပျိုးအတွက် မလွယ်ကူဘူးဆိုတာကို
အခြေအနေတွေက သက်သေပြလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မှတ်သန်သည်လည်းပဲ အဲဒီလို တွေးမိဟန်တူပါသည်။ သူက ပျိုးရော မုံရောကို တစ်ချက်စီကြည့်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ စကားပြောလာသည်။

“ဒီစကားကို ပြောရတာ ကိုယ့်ကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့။ ကိုယ် စေတနာမရှိလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ ပျိုးက ရေကူးသင်မယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးဆရာနဲ့ပဲ သင်သင့်တယ်။ အဲဒါမှ ပျိုးအတွက် ဖလက်ဆီဗယ်ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ် ...

အခုတော့ ပျိုး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ် လွတ်လပ်မှု ရှိမလဲ။ ဟုတ်တယ်မှလား။ ကိုယ် ပြောတာကို လက်ခံလား လေး။”

သူက မုံ့ကို လေးလို့ ခေါ်လိုက်တာကို ပျိုးက သတိထားမိလိုက်သည်။ မုံ့ကတော့ အဲဒါကို အရေးစိုက်ဟန် မတူပါ။ သူ့ကိုသာ ပြန်စိုက်ကြည့်လျက် ...

“အင်း ... လက်ခံပါတယ်လေး။ လက်ခံရတော့မှာပေါ့။ ဒေါ်ရွှေပျိုးရဲ့အနားမှာ ကျုပ် မရှိလို့ကို မဖြစ်တာပေါ့။ ဟုတ်လား ပျိုး။”

မုံ့က ပျိုးကို ပြုံးပြုံးလေးပဲ ဖေးဆတ်ဖေးသည်။

“ပျိုး မုံ့ကို အားနာပါတယ် မုံ့ရယ်။ မှတ်သန်ကိုလည်း အားနာပါတယ်”

“အားနာမနေပါနဲ့။ ကဲ ... ပျိုး သက်သာတယ်ဆိုရင် ပျိုးကို မုံ့ပဲ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ မှတ်သန်လည်း အလုပ်တွေ ချုပ်ရောပေါ့ ...

တော်သေးတယ်။ ဒီနေ့က ကျောင်းပိတ်ရက်မို့။ ကဲ ... မှတ်သန်၊ စိတ်ချလက်ချနဲ့သာ ပြန်ပေးတော့။ ပျိုးကို မုံ့ လိုက်ပို့လိုက်မယ်”

မှတ်သန်က အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ မှတ်သန် ပြန်သွားတော့မှပင် ပျိုးကို မုံ့က မျက်လုံးပြူးဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ပျိုးရယ် ... ရှင်ဟာကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကျုပ် သေချာမှာလိုက်တယ်လေ။ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲထား ...

လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ဆိုပြီးတော့။ ဘာလဲ ... ရှင် သူ့ Body ကိုဖြင့်ပြီး ရင်ခုန် ရင်တုန် ပန်းတုန် ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား။”

ပျိုးသည် မှန်လွန်းသော မုံ့စကားကြောင့် ရှက်သွားရသည်။

“မုံ့ကလည်း ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟုတ်တာ ပြောတာလေ။ အေးဟယ် ... ရှင်နဲ့လည်း ကျုပ် စိတ်ညစ်ပါတယ်။ ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးက သူ

လည်းရင်ခုန်၊ ရှင်လည်း ရင်ခုန်ပြီး သာယာကြည်နူးဖို့ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေလေးနဲ့ ရှင်တို့ကို ဒီထက် Close ဖြစ်သွားစေချင်လို့ဟဲ့ ...

ခုတော့ ရှင်က ရင်ခုန်ရုံတင် မကဘူး။ ခြေတွေလက် တွေပါ တုန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်တော့ သွားပြီ ပေါ့။ နေဦး ရှင် ရေနစ်တော့ သူက ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်း တွေ ဘာတွေနဲ့ လုပ်ပေးသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... မသိဘူးလေ မုံရဲ့။ ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွတ် ... ဆေးလိုက်တဲ့ ကလေးမ။ ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်း ထဲမှာ ရှင် အသက်မရှူတော့ရင် ရှင်ကို ထမ်းပြီးပြေး၊ ပြီးတော့ ရှင်နှုတ်ခမ်းကနေ လေမှုတ်သွင်းပြီး အသက်ရှူ အောင် လုပ်ပေးရတာ ...

အဲဒါကို ပြောတာ ...”

မုံ့ အပြောကြောင့် ပျိုက အခုမှပင် မျက်လုံးပြူး တော့ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားလျက် ကိုယ့်နှုတ်ခမ်း ကိုယ် လက်နဲ့အုပ်မိတော့သည်။ ဘုရားရေ ... အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ့ကို ပျိုး ဘယ်လိုများ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတော့မှာပါလိမ့်။

“အဲ ... အဲလို လုပ်တာလားဟင်။ ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ”

“မသိဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ရှင်ကို မေးနေတာ။ ကျုပ် လည်း သူ့ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်မှ ကမန်းကတန်း ရောက်လာ ရတာ ...

ဒီရောက်တော့ ရှင်က ခုတင်ပေါ် ရောက်နေပြီလေ။ အဲဒါကြောင့် ရှင်ကို မှတ်မိလားလို့ မေးနေတာ”

“ဟင့်အင်း ... မမှတ်မိပါဘူး မုံရယ်။ ဒုက္ခပါပဲ။ အဲလိုသာ တကယ် ဆိုရင်တော့ ပျိုးတော့ သူ့ရှေ့ကို ဘယ်လိုလုပ် မျက်နှာပြုရတော့မှာလဲ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ အစတည်းက စိတ်ကို တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး အဆင်ပြေအောင် နေပါလို့။ ခုတော့ ဝှမ်း ကုန်ပြီ ...

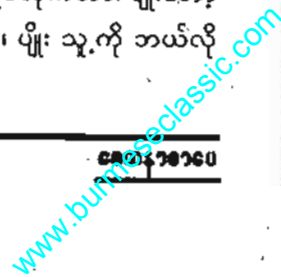
ကဲပါ ... အဲလိုကယ်တင်လိုက်တော့လည်း တစ်မျိုး ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာ ... ဘာကောင်းတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါဆို သူလည်း ရင်တွေ ဘာတွေခုန် ပြီး သူ့ရင်ခုန်သံတွေသူ ပြန်ဆန်းစစ်လို့ ရတာပေါ့ ...

ဒီပုံစံအတိုင်းဆို ရှင်တို့ Close ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဟာကွာ ... အဲဒီ မုံကလည်း၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေ တာလဲ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ ပျိုးတော့ သိပ်ရှက်တာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ပျိုး သူ့ကို ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲဟင်”

မုံက ပျိုးကို ပြုံးပြုံးလေးပဲ လက်ဖိုက်ကြည့်သည်။
“ဒါက မသေချာပါဘူး။ မုံဘာသာ ရမ်းပြီးလျှောက်ပြော
တာပါ။ အဲဒီလောက်လည်း ရှက်ဖို့မလိုပါဘူး ပျိုးရယ်။
မင်းက မလိုအပ်ဘဲ သိပ်ရှက်တတ်တာပဲ။ အဲဒါကို နည်း
နည်းလျှော့ ...

ကိုယ်က သူ့ကို ချစ်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့
ကိုယ့်နုလုံးသား အထာကို သူ သိအောင် ဖွင့်ဟပြုရမှာပဲလေ”

“အို ... အဲဒီလိုကြီး လုပ်ရမှာလား၊ မုံကလည်း”

“ဟိုလိုကြီး လုပ်ရမှာကို မဆိုလိုဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်
ယောက်ကို ခံစားချက်ပါတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်တတ်
ရမယ် ပျိုးရဲ့”

“ခံစားချက်ပါတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ”

“အင်းပေါ့ ... မုတ်သုန်လို လူမျိုးက အဲဒီလို ကြည့်ပေးရုံ
နဲ့တင် လုံလောက်နေပါပြီ”

“ပျိုးမှ မကြည့်တတ်တာ”

“ဝေါ ... ခက်ပြီ။ ကျွတ် ... ပျိုးကလည်းကွာ။ ရှင်က
ခေတ်မိန်းကလေး မဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ။ ရှင် ဝတ္ထုတွေ
ဖတ်တယ် မဟုတ်လား ...

အဲဒီထဲမှာ မင်းသမီးက မင်းသားကို ချစ်နေပြီဆို
ရင် ဘယ်လိုကြည့်လဲ။ သေချာရေးဖွဲ့ထားတာတွေရှိတယ်။
နောက် ကိုရီးယားကားတွေ ကြည့်ကွာ ...

အဲဒီမှာ ဆော်တွေက ဘဲတွေကို ဘယ်လိုကြည့်လဲ ...
အဲဒါတွေကို အတုယူပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... သူ့ ရှေ့ရောက်ရင် ပျိုး သူ့ကို ကြည့်လို့ကို
မရတော့ဘူး။ ခေါင်းပဲ ငုံ့မိနေတော့တာ”

“ကောင်းရော ... အဲဒါဆိုလည်း ဘယ်လိုသွားလုပ်တော့
မှာလဲ ပျိုးရယ်။ ရှင့်ဟာက အတုရေကူးဖို့ ကြံရွယ်တော့
လည်း မဖြစ်မြောက် ...

အကြည့်ချင်းလေးတွေ ဆုံပေးပါဆိုတော့လည်း
မကြည့်ရဲဘူးတဲ့။ ပြဿနာပဲ”

“မုံရယ် ... ပျိုး အဲဒီလိုတွေ မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။ သူ့
ဟာသူလေးပဲ ဒီအတိုင်း ထားချင်ပါတော့တယ် ...

မုံလည်း ကြားထဲက ပျိုးအတွက် ပင်ပန်းပါတယ်။
ပျိုး ... ပျိုးလေ ဒီအတိုင်းလေးပဲ သူ့ကို ခိုးငေးနေရရင်ပဲ
ကျေနပ်ပါပြီ”

မုံက ပျိုးကို စာနာသနားသွားသော မျက်လုံးများ
ဖြင့် တစ်ခဏတာ ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခုခုကို
ဆုံးဖြတ်သွားသော မျက်လုံးများက လက်ခနဲ တောက်ပသွားကာ ...

“အို ... မုံကတော့ ဒီအတိုင်း လက်မလျှော့နိုင်ပါဘူး။ သူ
လည်း ပျိုးကို သံယောဇဉ်ရှိနေတာပဲ။ ပျိုးတို့နှစ်ယောက်
က အလိုက်ဖက်ဆုံးပဲ ...

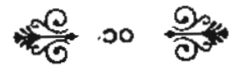
နေပါဦး ... ပျိုး အသာနေပါ။ ဒီကိစ္စကို မှုံ ဆက်
try ပါမယ်။ ပျိုးသာ ဒီထက် သွက်နိုင်အောင် တြိုးစား
ထားပါ။ ဟုတ်ပြီလား ...

စိတ်ဓာတ်တွေကို နှိမ်မတွေးပါနဲ့ ပျိုးရယ်။ ကိုယ့်
ဆန္ဒတွေဆိုတာ ပြည့်ဝတတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ချက် ထား
ရမယ်။ ဟုတ်လား။”

ပျိုးသည် တက်ကြွစွာ ပြောနေသော မုံ့ကိုငေးကာ
မတတ်သာသည် အဆုံး၌ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရတော့သည်။
စိတ်ထဲကတော့ တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်တွေးနေမိသည်မှာ မုံ့ ဆို
သော ကလေးမသည် ဘာကြောင့်များ အောင်သွယ်တော် မြားနတ်
မောင်အလုပ်ကို ဝါသနာပါနေပါလိမ့် ဆိုတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။
အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ပျိုး သိတာသည် မုံ့ ပြောသလိုပဲ
မှတ်သန်က ပျိုးကို ပြုစုကူညီပေးခဲ့ရပါသလား။ ဒါမျိုးက သွား
မေးလို့ရတဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်။

ပျိုးသည် အခုမှပဲ ပြန်လည်မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း
ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းပဲ ခုန်လာရတော့လေသည်။

၃၈ ◀ ▶ ၃၈

မှတ်သန်သည် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ
အရသုတ်ရင်းနဲ့မှ သူ့အကြည့်တို့က စာပျို့ပေါ်မှာ တင်ထားသည့်
ဖုန်းထံ ရောက်သွားသည်။ ဖုန်းထဲမှာ Missed Call ဝင်နေကြောင်း
ပြတာမို့ သူက ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်လျှင် Lay ဟူသော စာလုံး
လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်လက်စတည်းမှာပင် မျက်ဝန်း
ထဲမှာ သူက လေးဟု ခေါ်ရသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့
ပုံစံကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိသည်။ ဒီကောင်မလေး ဆက်ထား
ဘာပဲ။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်နေတာမို့ ဖုန်းလာတာကို မကြားမိဘဲ
ဖုန်းမကိုင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက အသွားပြိုးကာ ဖုန်းကိုချထား
ပြီးတော့ အိမ်နေရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိသည့်
အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဖုန်းကိုယူကာ ဝရန်တာသို့ထွက်
လာခဲ့သည်။ သူမဆီသို့ သူ ဖုန်းပြန်ခေါ်ရပါမည်။ သူသည် ဝရန်

တာကိုမှီကာ သူမရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ပထမတော့ Network Busy တွေ ဘာတွေ အကြောင်းပြပြီးမှ ဖုန်းက ဝင်သွားသည်။ Ring Tone မြည်သံ သုံးချက်အပြီးမှာ သူမက ဖုန်းဖွင့်နိုင်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“အင်း ... ကိုယ်ပါ လေးရဲ့။ မင်း အခုနက ခေါ်တုန်းက ကိုယ် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်နေလို့ ... ဆောရီး”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ အကြောင်းအထွေအထူးတော့ မရှိပါဘူး ...

ဒီလိုပါပဲ ... ဟင်း ... ဟင်း”

သူမက ချီလွင်သော ရယ်သံလေးဖြင့် ရယ်မောသည်။

သူသည် မျက်နှုံးပင့်သွားမိကာ အသာပြုံးမိသည်။ သူမကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးမိပါသည်။

“ဘာလဲ ... ကိုယ့်ကို သတိရလို့ ဆက်တာလား”

“အင်းပေါ့ ... စိတ်ထဲမှာ ဒီလူတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားတဲ့အခါကျရင် ဘာရယ်မဟုတ် ဖုန်းလေး ဘာလေး ဆက်မိတာပေါ့”

သူမက အဲဒီစကားကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြောသည်။

သူကတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် လှုပ်ရှားပြီး လာလေသည်။

သူမဟာ သူ့ကို သတိရလို့ပါဆိုတဲ့ စကားကို ဒါပါနဲ့ဆိုလျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးခဲ့ပြီဆိုတာ သူ မှတ်မှတ်ရရ သတိထားမိပြီဖြစ်သည်။

သတိရတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးဟာ လူမ်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားလောက် မလေးနက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းချင်းဖလှယ်သူတွေ အတွက်တော့ “သတိရတယ်”ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကတင် ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းကောင်းလုံလောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူသည် ကျားပေါက်ရဲ့ “သတိရရဲ့လား” ဟူသော သီချင်းကိုတောင် သတိရသွားခဲ့သည်။

“သတိရမိလို့ ဖုန်းဆက်တဲ့အခါ ဖုန်းလေးမချပါနဲ့ပေါ့”

သူက Example အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ ဆေးကိုတောင် ညည်းပြလိုက်လျှင် သူမက ချီလွင်စွာ ရယ်မောသည်။ ပြီးတော့ စကားပြောကောင်းသူ ပီသစွာ သူ့စကားကိုနင်းလျက် ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြောပါသည်။

“ရှင်က သတိရလို့ အဲဒီလို ဖုန်းဆက်ရင် ဖုန်းချပစ်တတ်တဲ့ သူမျိုးလား”

“အာ ... ဒီရုပ်ဒီရည်ကို ထင်စရာလား”

“ပြောတတ်ဘူးလေ၊ သိရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ ... ကိုယ်က ရုပ်ချောပေမယ့် အဲဒီလိုမျိုးတော့ မာနမကြီးတတ်ပါဘူး”

“ဟယ် ... ခေါ်တင်ကြီး ပြောတယ်တော့။ စိတ်ညစ်စရာ !”

“ဟား ဟား ... အမှန်တရားကို လက်ခံလေ ကောင်မလေးရဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ ... လက်ခံပါတယ်။ စားပြီးပြီလား”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်ပြီးဦးမလဲ။ ခုနကမှ ရေချိုးပြီးတာ၊ ကိုယ်တို့အိမ်က ညခုနစ်နာရီကျမှ ငိုသားစုအားလုံးဆုံပြီး ထမင်းစားကြတာ လေ ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ နွယ်ပျိုးပင်ရော၊ ရေကူးသင်ဖြစ် သေးလား၊ အဆင်ပြေလား။”

“အင်း ... ပျိုးလား။ သူက နဂိုတည်းကမှ ကြောက်တတ် တော့ ခု ပိုဆိုးနေတာပေါ့၊ သင်တော့ သင်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်နေတယ် ...

ကိုယ် တစ်ခုပြောရင် မင်း စိတ်ဆိုးမှာလား။”

“အမယ် ... စကားက အရင်ကြိုခံလို့၊ ပြောပါ စိတ်မဆိုး ပါဘူး။”

“ပျိုး ကြည့်ရတာ ရေကူး သိပ်သင်ချင်ပုံ မရဘူး။ မင်းက ဇွတ်သင်ခိုင်းလို့ သင်ရတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေတယ်။”

“အဲမာ ... အဲလို မဟုတ်ပါဘူးနော်။ သူက သင်ချင်ပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် သင်ပေးမှာကိုတော့ ရှက်နေတဲ့ပုံစံ ပေါ့၊ အဲလိုမျိုး။”

“ဒါများ ဘာလို့ ကိုယ်နဲ့ သင်ခိုင်းလဲ လေးရယ်၊ မင်း သူငယ်ချင်းကို သက်သက်ဒုက္ခရောက်အောင် ...

ကိုယ့်လူအကြောင်းလည်း ကိုယ် မသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။”

“ဪ ... သိလွန်းလို့ပေါ့။”

“ဘာသိတာလဲ”

“သိတာဟာ သိတာပဲပေါ့။ ကဲပါ ... အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောချင်ပါဘူး။”

“ကဲ ... ပြော၊ ဘာအကြောင်း ပြောချင်တာလဲ”

သူက ထောက်ပေးလိုက်လျှင် သူမက တဟင်းဟင်း ငယ်သည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ တွေ့လိုက်လျှင် အရယ်မျက်လုံးနဲ့ ဆပြုံးမျက်နှာ ဆိုသော အစားထဲကဖြစ်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ကလည်း ဖက်ရှင်မယ်တစ်ယောက်လို စမတ်ကျနေကာ အဲဒီပေါ် နာ ပဲများတာမျိုးလည်းမရှိ။ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ခေတ်မီမီ ကောင်မလေးမျိုးမို့ ဒီကောင်မလေးရဲ့စတိုင်လ်ကို သူက အရမ်း သဘောကျပါသည်။

နွယ်ပျိုးပင်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့ကာ အရှက်အကြောက် ကြီးလွန်းသော ပုံစံမျိုးကျတော့လည်း သိပ်မကြိုက်။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်ကစဖြစ်သလဲ။ လူတစ်ယောက် ကို နှစ်သက်သဘောကျရာကနေ အချစ်ဖြစ်သွားသလားတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။ နောက်ကျမှပဲ သူဟာ အဲဒီအကြောင်းအရာ ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆန်းစစ်ကြည့်ရပါဦးမည်။ သို့သော် သူမ က သူ့ရင်ထဲကို မြင်နေသည့်အလား နိမိတ်ပြမေးခွန်းထုတ်သည်။

“ဘာကြောင်း ပြောချင်တာလဲ ဆိုတော့ ဒီလိုမျိုး ...”

“အင်း ... ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ပြောပါဦး။”

“ဒီလိုလေ”

“ပြောလေ”

“ရှင် ... လူကို လှောင်ပြောင်နေတာလား?”

“မလှောင်ပြောင်ပါဘူး။ ကဲ ... ပြောပါ။ မနောက်တော့ဘူး ပြော”

“လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွေးပြီး၊ အဖြေအတွေးမရတဲ့ ပုစ္ဆာတွေလည်း ရှိကြမှာပဲလေ။ အဲဒီလို ပုစ္ဆာမျိုးရှိခဲ့ရင် ကျွန်မကိုမေး။ ကျွန်မ ဖြေပေးမယ်”

“အလဲ ... တယ်ဟုတ်ပါလား?”

သူက သူမရဲ့အတွေးအိုက်ဒီယာကို သဘောကျသွားသည်။ သူ စကားပြောချင်တာလည်း အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ကချည်း ဦးဆောင်ပြောကာ အင်းတစ်လုံး အဲတစ်လုံးဖြင့် ရှက်ပြီးမပွင့်တပွင့် ဆင်မြန်းထားသော မိန်းကလေး မျိုးကို သူ သဘောမကျပါ။

“ဟုတ်ရမယ်လေ ... I'm Laymyatom ခုနစ်ရက်သား သမီးတွေရဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ လောကကြီးထဲကို ရောက်လာတာ”

“ဟား ... ဒါဆို မင်းက မယ်တော်လား?”

“နိုးပါ။ မယ်တော်ထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ မော်ဒယ်လ် ... ဟား ဟား ... ကဲပါ ... ရှင်နဲ့ နောက်နေရတာနဲ့-စကား အကောင်းက ပြောလို့မရတော့ဘူး။ ကဲ ... ပြော၊ ရှင်မှာ

ဖြေရှင်းမရတဲ့ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျေနပ်လောက်အောင် အဖြေမထုတ်နိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေရှိရင် ကျွန်မကိုပြော ... ကျွန်မ ဖြေပေးမယ်”

“တကယ်လား။ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ မင်းက ဘယ်လိုမေးခွန်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြေပေးနိုင်တယ်ပေါ့”

“ဖြေပေးနိုင်တာပေါ့”

“ဟား ... အဆန်းတကြယ်ပါပဲလား။ အဲဒီလို ဖြေနိုင်ဖို့ မင်း ဘယ်လောက်တောင်များ ကြိုးစားထားရသလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းတွေ မေးဖို့က စောပါသေးတယ်။ ရှင်ဖြင့် ဘာမှတောင်မမေးရသေးဘဲနဲ့ စွတ်ပြီး အထင်ကြီးမနေနဲ့လေ”

“အဟက် ... ဟက်၊ အေးပါ ... အေးပါ။ ကဲ ... အဲဒါဆို မေးမယ်။ မြွေတွေဟာ နားကြားရသလား?”

“ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲ၊ ကန်မ ပြောတာက စိတ်ထဲမှာ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတဲ့ အပူပုစ္ဆာလို့ ပြောတာလေ။ ရှင့်ဟာက သုတစုံလင် ရွှေဉာဏ်ရှင် အစီအစဉ် ငြိမ်နေပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါက ဝဏာမအပျိုး မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းပါ။ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေနိုင်မှ ကိုယ် တကယ်မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းကို မေးမှာ”

“အဲမယ်လေး ... ဆရာနဲ့ တွေ့နေပြန်ပြီ။ ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ရှင်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်မ ဖြေနိုင်ပါတယ်။ မြွေတွေဟာ နားမကြားနိုင်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... မှန်တယ်။ ကဲ ... အဲဒါဆိုရင် ကိုယ် တကယ် မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းကို မေးတော့မယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ချက်ချင်းချစ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှေ့က အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ခံပြီးမှ ချစ်တာလား ...

ဥပမာ ... အထင်ကြီးခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းခြင်း စသဖြင့်ပေါ့”

“ရှင် မေးတာကို ကျွန်မ သဘောပေါက်တယ်၊ လူတစ် ယောက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုန်းခနဲ စတွေ့တာနဲ့ ချစ် တယ်ဆိုတာ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကို ကျွန်မကတော့ သိပ်လက်မခံဘူး။ ပထမဦးဆုံးမှာ normal ရှိရင်လည်းရှိ မယ်။ ပြီးတော့မှ ခင်မင်သွားပြီး တဖြည်းဖြည်း သဘောကျ နှစ်လိုစိတ် ဝင်လာတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ...

သူ့ရဲ့အပြုအမူ အပြောအဆို စိတ်ဓာတ် လုပ်ရည် ကိုင်ရည် စသဖြင့်ပေါ့။ အဓိက၊ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဆယ်ကျော်သက်တွေမှာတောင် ကြိုက်တဲ့စိတ်က အရင်လာ တာပါ။ ကောင်မလေးကို ကြိုက်တယ်ပေါ့ ...

ကြိုက်လို့ လိုက်တာ၊ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ...

နည်းနည်း Stable ဖြစ်တဲ့ အရွယ်မှာဆိုလည်း အဲသလိုပါပဲ။ သိပ်တော့မကွာဘူး။ သဘောကျတယ်၊ နှစ် သက်တယ်ပေါ့။ ပြီးတော့မှ အချစ်တစ်ခုက လာတာ။

အဲဒီတော့ ရှင် ပြောသလို ချစ်ခြင်းရဲ့ရှေ့မှာ တစ်ခုခုခံတယ် ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ် ...

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း တချို့က ပထမဦးဆုံး အကြိမ်မှာတင် စွဲလမ်းသွားတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ချစ် တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ so crazy ပေါ့။ ဒါကျတော့လည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပေါ့။ ဒီကိစ္စက နည်းနည်းတော့ကျယ် တယ်။ စိတ်ခံစားမှုတွေနဲ့ သက်ဆိုင်နေတာကိုး”

“အင်း ... မင်း ပြောသွားတာ မဆိုးပါဘူး”

“ဟား ဟား ... ဒါတောင် အပျိုးပဲ ရှိသေးတယ်။ အင်း ... ရှင်ကို ကျွန်မ တစ်ခုပြောမယ်၊ မှန်နေရင် ဝန်ခံမှာလား”

“ဟား ... စိတ်တောင် ဝင်စားလာပြီကွာ။ ကဲ ... ပြော”

“ကျွန်မမေးတာ ရှင် မဖြေသေးဘူးလေ။ မှန်နေရင် ဝန်ခံ မှာလား”

“အင်း ... ဒါကတော့ နည်းနည်းစဉ်းစားစရာပဲ၊ ကိုယ့် Personal ကို အရမ်းမထိခိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ ဝန်ခံသင့်ရင် လည်း ဝန်ခံရမှာပေါ့”

“အိုကေ ... ရှင့် personal ကို အရမ်းကြီး မထိခိုက်စေ ရပါဘူး။ ကျွန်မက ရှင့်ကို တစ်ခုလေးပဲ ပြောပြမှာ။ အခု လောလောဆယ်မှာ ရှင် .. ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

ကြည့်စမ်း ... သူမ ဒီလိုမေးလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ ထင်မထားခဲ့ပါ။ ဒါဟာ ဘာစကားလဲ။ ရေလာဖို့ မြောင်းပေးသော စကားဟုတော့ သူ အထင်သေးစွာ မတွေးရက်ခဲ့ပါ။ လေးသည် အဲဒီလို မထင်ရက်လောက်အောင်ပင် ပွင့်လင်းဖော်ရွေကာ ချစ်ဖို့ကောင်းသော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ ပြောရလျှင် သူ့ထက် တောင် ပွင့်လင်းသော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ပွင့်လင်းဖော်ရွေမှုကို သူ တန်ဖိုးထားပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နားလည်မှု ရှိသော ချစ်သူစုံတွဲတိုင်းကို သူ အားကျသည်။

တချို့စုံတွဲများတွင် ရည်းစားစကားပြောကာ အဖြေတောင်းခြင်းနှင့် အဖြေပြန်ပေးခြင်းတို့ မပါဝင်ဘဲ နားလည်မှုနှင့် ချစ်သွားကြကာ ချစ်သူဖြစ်သွားကြတာကိုလည်း သူက တွေ့ဖူးသေးသည်။

အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးကို သူ အင်မတန် ရင်ခုန်ပါသည်။

“ဟေ့ ... ရှင် ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ။ ကျွန်မ ပြောတာကို ရှင် လက်ခံလား။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးပဲ ဖြေရုံပါပဲ။ အဲဒီကောင်မလေးဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပါဆိုပြီး အတိအကျ ဝန်ခံဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အင်းပါ။ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်”

“Woo ! ကြည့်စမ်း။ ရှင်က အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံသားပဲ”

“ဝန်ခံပါတယ်။ မင်းလည်း ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ဘယ်အကြောင်းအချက်ကိုကြည့်ပြီး ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ”

“ရှင့်မေးခွန်းကိုလေ”

သူ ရုတ်တရက် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သွားရသည်။ သူမဟာ သူ ထင်ထားတာထက် ပိုတော်ပြီး ပါးနပ်မှုရှိပါသည်။ လေးရယ် ... မင်းကို ငါ ချစ်မိတော့မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီမေးခွန်းလေးကို မင်း ထပ်ပြီးဖြေပေးပါဦး ...

“ဒါဆို မင်းကို တစ်ခု ထပ်မေးလို့ ရမလား”

“ရပါတယ်”

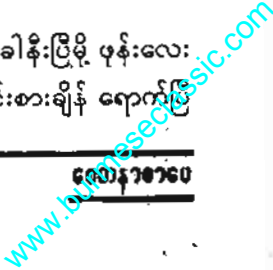
“အိုကေ ... လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတော့မယ်လို့ ထင်ထားတာကရော၊ အချစ်တစ်ခု တကယ်ဖြစ်သွားနိုင်လား”

“ချစ်မိတော့မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်နေတာကိုက တကယ်တမ်းမှာ အဲဒါ ချစ်နေပြီပဲ”

“ဘာရယ် !”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် သေချာဆန်းစစ်ကြည့်ပေါ့။ ကဲ ... နောက်ထပ် ဘာတွေမေးစရာရှိလဲ စဉ်းစားထား။ ဆက်ဖြေပေးဦးမယ် ...

ခုတော့ ... ကိုရီးယားကား လာခါနီးပြီမို့ ဖုန်းလေး ချပါရစေ၊ ရှင်လည်း မိသားစုနဲ့ ထမင်းစားချိန် ရောက်ပြီ

မဟုတ်လား။ ခုနစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်လေ၊ သွားစားတော့
ကောင်းသောညပါ မုတ်သုန်”
“အိုကေ ... ဆီးယူပါ လေး”

သူမက ဖုန်းချသွားသည်။ ဖုန်းချသွားသော်လည်း
သူမ ပြောခဲ့သော စကားများက သူ့နားထဲတွင် ပိတ်မိပြီး ကျန်
ရစ်ခဲ့သည်။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်က မင်းကို ချစ်နေပြီပေါ့။ ရင်ခုန်ခြင်း
ဆိုတာ ချစ်ခြင်းရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဆိုလျှင် သူသည် သူမကို
ချစ်မိနေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူက
ဟုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်လာသော ချစ်ခြင်းစေ့ဆော်မှုတစ်ခုကို တောင့်တ
နေခဲ့သေးသည်။

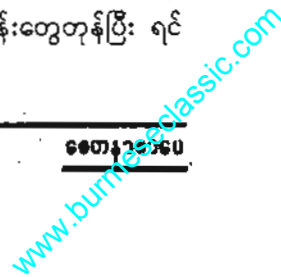
၃၈ ၀၃ ၃၈

“ဟုတ်တယ် ? ။ သူက အဲဒီလိုတွေ ပြောတယ်ပေါ့၊
ဟုတ်လား မုံ”

ပျိုက နန်းကြီးသုပ်ကိုတောင် ကောင်းကောင်းမစား
နိုင်တော့ဘဲ မနေ့ညက မုံနဲ့ မုတ်သုန် ဖုန်းပြောခဲ့သည့် အကြောင်း
များကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် အံ့ဩတကြီး မေးမြန်းနေသည်။
သူမ စားမဝင်ပေမယ့် မုံကတော့ စားဝင်သည်။ ဒါကြောင့် နန်း
ကြီးသုပ်ကို စားလိုက်၊ ကြက်ရိုးဟင်းခိုးကို သောက်လိုက်ဖြင့်
ကောားကို ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်။ ကိုယ့်ကို မျှော်လင့်တကြီး
ဗွက်ဝန်းများဖြင့် ငေးမောနေသော ပျိုပုံစံကို သနားသွားသော
ကြောင့်သာ ရေခွေးကြမ်းကို ငုံရင်း အာရှင်းလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုမှကွာ။ ကျုပ် ထင်တာတော့ ရေကူး
တုန်းက သူလည်း ရှင်လိုပဲ ရင်တွေပန်းတွေတုန်ပြီး ရင်
ခုန်သွားတာ နေမှာပေါ့”

“ဟယ် ... မုံကလည်း”

ပျိုက ရှက်ရဲသော မျက်နှာဖြင့် ဆိုသည်။ မုံက သူမ ရှက်သွားချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ နန်းကြီးသုပ်တစ်ခွန်းကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဝါးလိုကုန်ခါနီးကျမှ စကားဆက်သည်။

“သူက ဧဝေဝေတော့ ဖြစ်နေတဲ့ပုံပဲ။ အဲဒါကြောင့် ရှေ့ကို ပီပီပြင်ပြင် တိုးမလာသေးတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ပျိုက သူ့ကို ရင်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုး ပြပေးရမယ်”

“ဟင် ... အဲဒီလို လုပ်ရမှာလား”

“အဲဒီလို လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာမှခက်တာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံးနဲ့တင်ကို ပြီးတယ် ပျို။ ရှင်က မျက်လုံးနဲ့တောင် မကြည့်တတ်တော့ ခက်နေတော့တာပေါ့ ...

အဲဒီတော့ တခြားနည်းလမ်းလေးတွေ စဉ်းစားကြည့်ရမယ်”

“တော်ပါပြီ မုံရယ်။ ပျိုကတော့ အဲဒီလိုတွေ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ သူ့ကို ခိုးငေးနေရတာနဲ့တင် ကျေနပ်နေပါပြီ”

“ဟင် ... မယ်အားလျှောက် တစ်မျိုး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှင် ရှိပါတယ် ပျိုရဲ့။ ဒါကို ရှင် သိထားစမ်းပါ ...

ဟော ... ပြောရင်း ဆိုရင်း ဟိုမှာ သူတို့အုပ်စုလာနေပြီ။ ကျုပ်တို့ကို မြင်သွားပြီ။ ဘာဆက်လုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်နေ”

မုံက နန်းကြီးသုပ်စားရင်းမှ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူတို့အုပ်စုမှာ မုံတို့ဝိုင်းရှိရာသို့ လှမ်းလာတာကို ခြေရလေသည်။ အနားရောက်သောအခါ ထက်မြက်ဆိုသော ဆင်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဆက်သံကို အရင်စကြားရသည်။

“ဟား ... နှစ်ယောက်သား ကျိတ်တွယ်နေလိုက်ကြတာ။ အားကျစရာကြီး၊ ဟဲ ဟဲ ... စားတောင် စားချင်လာပြီ။ ကျွေးမှာလားဟင်”

မုံက မော်ကြည့်လိုက်လျှင် မုံတို့ကို ပြုံးပြုံးကြည့်နေသည့် မုတ်သုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မုံက တွေ့လားဟူသော အခါဖြင့် ပျိုရဲ့ ခြေထောက်ကို မသိမသာ လှမ်းတို့လိုက်သည်။

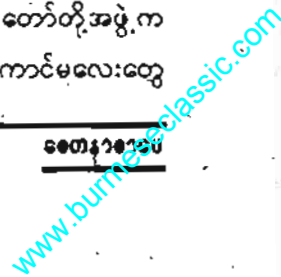
“ဘာလဲ ... ဘိုင်ပြတ်လာလို့လား၊ ပိုက်ဆံလိုရင်တော့ ချေးမယ်လေ”

“ဟား ... စေတနာကတော့ ရေစီးကမ်းပြိုနေပြီ၊ ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ သိရတာပေါ့”

“ကဲပါ ... ထိုင်ကြပါ။ မိုးတိုးမတ်တတ်တွေနဲ့ အလှူခံတွေ ကျနေတာပဲ”

သူတို့သုံးယောက်က မုံတို့ စားပွဲဝိုင်းမှာပဲ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ နေမင်း ဆိုသူ တစ်ယောက်က ...

“အလှူခံတော့ အလှူခံ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ပိုက်ဆံတော့ အလှူခံတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးတွေ

ရဲ့ နှလုံးသားကို လိုက်ပြီး အလှူခံတာ၊ ဟဲ ဟဲ ... လေး မျက်မှုံတို့ရော လှူချင်သေးလား”

နေမင်းရဲ့ စကားကို မှဲက တစ်ချက်မဲ့မိသည်။ အဲဒီ အခိုက်မှာ စားပွဲထိုးလေးက အနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ အုပ်စုက စားချင်တာတွေကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် မှာကြားကြသည်။ ပြီးသွားလျှင် သူက ပျိုးကို ဦးတည်ထားပြီးပြောသည်။

“ပျိုး စားစရာတွေမှာနို့ စားမဝင်ဘဲ မနေနဲ့နော်၊ ဒီဝိုင်းက ကိုယ်ရှင်းမှာပါ”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး။ စားပါ ရပါတယ်၊ ပျိုး ကျွေးစို့မယ်”

“ပျိုးက စေတနာရှိပေမယ့် စေတနာမရှိတဲ့သူတွေက ရှိတယ်လေ”

သူက မှဲကို စောင်းပြောတာဖြစ်သည်။ သို့သော် မှဲက တမင်ပဲ မနာချင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ မှန်တာ ပြောတာကို လက်ခံရမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် ပျိုးက စေတနာ သဒ္ဒါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူတွေ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းလို အဖိုးတန် အမျိုးမှန်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဒီခေတ်ထဲမှာ သိပ်ရှားသွားပြီ ...

ဒါကြောင့် ...”

“အို ... မှဲကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ပျိုးက ဟန်လိုက်သောကြောင့် မှဲ ဆက်ပြောမည် ကောင်းများသည် ဆက်မပြောသာတော့။

“လေးမျက်မှုံက ကြော်ငြာထိုးနေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အံ့သြဖို့ ကောင်းတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိုးဘဲ သူများကိုထိုးနေတာပဲ၊ ဘာလဲ ကိုယ်တိုင်က ဂဏန်းငြိမ်ပြီးသားမို့လို့လား”

ထက်မြက် ဆိုသော တစ်ယောက်က မျက်မှန်လေး ဘဝင့်ဝင့်ဖြင့် ဝင်မေးသည်။ မှဲက တစ်ခုခုပြောဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်လျှင် မှဲကို ပြုံးငေးနေသော မုတ်သုန်ရဲ့ မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းများကြောင့် မှဲ ပြောမည်စကားများမှာ လေထဲ၌ ဆစ်အသွားသည်။ တစ်ခုခုပြောဖို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ သူတို့မှာ သားသော အစားအသောက်တွေက ရောက်လာသဖြင့် စကားမပြော ဖြစ်တော့။ သူက မြီးရှည်ပန်းကန်ကို မှန်ညှင်းချည်ထည့်ကာ မွေ နှပ်ပြန်သည်။ မွေရင်းမှနေ၍ ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောမှန်း သိသော စကားတို့ကို ပြောသည်။

“မန္တလေးသွားတုန်းက စားခဲ့ရတဲ့ မန္တလေးမြီးရှည်ကို သတိရတယ်”

“ဟုတ်လား ... မုတ်သုန်က မန္တလေးမြီးရှည်ကို ကြိုက်လားဟင်”

အဲဒီစကားကို မေးလိုက်တာ မှဲ မဟုတ်ချေ။ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ် ထောင်တန်သည်ဟု ယူဆထားသည့် နွယ်ပျိုးပင်သာဖြစ်သည်။ မုတ်သုန်က မျက်ခုံးကိုတစ်ချက်ပင့်ကာ ...

“ကြိုက်တယ် ... အရမ်းကြိုက်တာပေါ့။ ဒီမှာ အဲဒီလိုနဲ့ ကောင်းတာ မတွေ့သေးဘူး။ ကျွန်တော် တောင်ကြီးလည်း ရောက်ဖူးတယ်။ အဲဒီက ဟင်းထုပ်နဲ့ နှစ်ပြန်ကြော်ကိုလည်း အရမ်းကြိုက်တာ။ တောင်ကြီးကလည်း အစားအသောက် ကောင်းတယ်နော်။ အဲဒီက Sweet Heart ဆိုတဲ့ ကော်ဖီ ဆိုင်လေးကလည်း မိုက်တယ်။ နှစ်ခါလောက် သွားထိုင် ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား ... ရောက်ခဲ့တာ ကြာပြီလား”
“အင်း ... မနှစ်က ကန်ဆောင်တိုင်ကပေါ့”
“ဪ ... အဲဒါဆို ပျိုးတောင် အဲဒီမှာ ရှိတုန်းပဲ”

မုံက ဒီနေရာမှာတော့ အခွင့်ကောင်းယူကာ စကား ပိုပေးလိုက်သည်။

“အင်း ... ရေစက်က အခုမှပဲ ဆုံရတာဆိုတော့ တိုက် ဆိုင်တာပေါ့။ နည်းတဲ့ရေစက်တော့ မဟုတ်ဘူး”

“ရေစက် မဟုတ်ဘူး၊ ဘုံဘိုင် ... ဘုံဘိုင် ... ဟဲ ... ဟဲ”
နေမင်းက ဝင်နောက်သည်။ ပျိုးက ခေါင်းငုံ့သွား

သော်လည်း သူကတော့ ဘယ်နယ်မှ မနေပါ။ မုံသည် ပျိုးကိုကြည့် ကာ အသည်းတွေ ယားလာသည်။ သူက ဒီလောက်လေးနဲ့ ရင်တွေ ပန်းတွေတုန်ကာ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်ပြီ။ အဲဒီလို ငုံ့နေလို့ သူတို့အခြေအနေတွေက ရှေ့မဆက်နိုင်တော့တာဖြစ်သည်။

“ရှင်တို့က ယောက်ျားလေးတွေဆိုတော့ မေးရဦးမယ်”

“ဗျာ ... ဘာမေးမှာလဲဟင်။ ဟို ... မဟုတ်က ဟုတ်က တွေ့တော့ မေးနဲ့နော်။ ဟိုသင်း ... အတွင်းရေးတွေ မေး မယ်ဆိုရင်လည်း ဖုန်းဆက်မေးလို့”

မနော့ကရလျှင် မနေနိုင်သော နေမင်းက ထပ်၍ မျက်ပြန်သည်။ သို့သော် ဒီလောက်ကတော့ မုံတို့က မမူပါ။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ လက်ဖက်ရည်ပုံမှန်ကို မော့သောက်ကာ ...

“ဖုန်းဆက်မေးသင့်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင်လည်း မေးသင့်ရင် မေး ရမှာပေါ့။ ဒီကိစ္စကတော့ ဖုန်းဆက်မေးစရာ မလိုပါဘူး ...

ဒီလိုပါ .. ခုနက ရှင်တို့ပြောလိုက်တဲ့ စကားကိုပဲ ပြန်ပြောမှာ။ ရှင်တို့ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ရေစက်တို့ ကံတို့၊ ဖူးစာတို့ ဆိုတာတွေကို ယုံလား”

မုံက အတည်အတုံ မျက်ဝန်းများဖြင့် မေးလိုက် သည့် အားလုံးမှာ နည်းနည်းတော့ ငြိမ်သွားကြသည်။ ခဏနေတော့ မတ်သုန်က ပြန်မေးသည်။

“လေး ပြောတာကို ကိုယ်မရှင်းဘူး။ ဘယ်လို ဆိုလိုတာ လဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းဖက်ရတာကို ရေစက် ပါတယ်။ ဖူးစာပါတယ် အဲဒါမျိုးကို ပြောချင်တာလား”

“ဟင့်အင်း ... ပေါင်းဖက်ရတဲ့ အနေအထားထိ မဆိုလို သေးဘူး။ အဲဒီအနေအထားနဲ့ ကျွန်မတို့လို ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေနဲ့က နည်းနည်းဝေးသေးတယ် ...

ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပေါ့၊ အဲဒါကို ဆိုလိုတာ”

ဒီစကားကိုလည်း မုတ်သုန်ကပဲ ဝင်ဖြေပေးတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ် ပြောမယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ် ချစ်နေရဲ့သားနဲ့ သူ့ကို ချစ်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားရဲ့သား သူက ကိုယ်ကို ပြန်မချစ်တာကတော့ အဲဒါ သူ့နဲ့ရေစက် မပါဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့။”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲ”

“လူနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်ကြ တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆအရတော့ ရှေးထဲက အကြောင်းကံက ပါလာခဲ့လို့ပေါ့ ...

ယောက်ျားလေးတွေ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိကြတဲ့ အထဲက ဒီတစ်ယောက်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သော ယောက်ျားလေးတို့ ချစ်ကြိုက်သွားတာ ဆိုကတည်းက ဒီနှစ်ယောက်က ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရတော့ ရင်ဘတ်ချင်း နီးတယ်ပေါ့ ...

ရှေးစကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ရေစက်ရှိတယ်ဆိုရေစက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်မှာပဲနော်၊ ဖူးစာပါတယ်လို့ မရောက်ဘူး ...

ဖူးစာဆိုတာကတော့ ပေါင်းဖက်မှု အဆင့်ပဲလို့ ထင်တယ် ...

ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်လေးမျက်မုံ၊ အဲဒါကိုရော လက်ခံလား။”

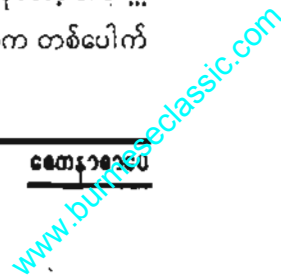
“Right u r right ! ”

မုံက လက်မတစ်ချက် ထောင်ပြကာ မင်း မုန်ပါတယ် ပြောလိုက်လျှင် သူက အသာအယာပြုံးသည်။ ဒီတော့ မုံက အောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခုကို သွေးတိုးစမ်းကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို မုတ်သုန်ကရော ကိုယ်နဲ့ရေစက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ဖူးလား။”

သူက အဲဒီမေးခွန်းကို ကြားလျှင် မျက်ခုံးတွေက ဝင့်တက်သွားသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ပြုံးနေဆဲ။ သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကလည်း သူ ဘာပြန်ဖြေမလဲဆိုတာကို ငုံ့လင့်လို့ နေကြသည်။ သူကဟော့ လူပုံအလယ်မှာ စိတ်ဝင်စားခံရသော မင်းသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ချက်ချင်းမမြေ့သေးဘဲ သက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံကာ သောက်လိုက်သေးသည်။ ပြီးနောက်မှ ...

“ရေစက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ဖူးလားဆိုတော့ အင်း ... ရေစက်နည်းတယ်ပဲ ပြောရမလား။ ရေစက်က တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်ပဲလို့ ပြောရမလား ...

ရေစက်တွေက ပြတ်ပြတ်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က သိပ် feel မလာတာလည်း ပါ မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ရေစက်ရှိတယ်လို့လည်း ပြောလို့မရ တော့ဘူးပေါ့။”

မုံက ဒီလောက်နဲ့တင် မကျေနပ်သေးချေ။ လူရှေ့ သူရှေ့ အားလုံးရှေ့မှာ မျက်နှာစုံညီတုန်း အထူးသဖြင့် ပျိုလည်း ရှိနေသည့် အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာ သူ့ရင်ထဲက စကားတချို့ကို အစ်အောက်ထုတ်ချင်သေးသည်။

“အင်း ... ဒါဖြင့်ရင် ခုချိန်မှာရော ကာယကံရှင် ကိုယ် တိုင်ကိုက လိုလိုလားလား ရေစက်ရှိနေတဲ့ ကောင်မလေး မျိုးရော တွေနေပြီလား။”

မုံမေးခွန်းကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေက ဖျတ်ခနဲ အရောပီလက်သွားသည်။ ပြီးတော့ မုံ မျက်လုံးတွေထဲသို့ တည့် တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီအကြောင်းအရာကို လေးက စိတ်ဝင်စားလို့လား။”

“စိတ်မဝင်စားပဲနဲ့ မေးနေပါ့မလား။”

သူက မုံကို အလာကြီးပဲဟူသော ပုံစံဖြင့် ပန်းတစ် ချက် တွန့်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပြုံးစိစိရုပ်တွေ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ပျိုကတော့ မုံ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်ဖြင့် ရှိနေသည်။

“မဖြောဘဲ နေရင်ရော မရဘူးလား။”

“ဘယ်ရမလဲ။ ရှိရင် ရှိတယ်၊ မရှိရင် မရှိဘူးကတော့ ဖြေ ရမှာပေါ့။ မဖြေချင်တာလား မဖြေချင်တာဆိုရင်တော့ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို ယူဆရလိမ့်မယ်နော်”

“မင်း အဲဒီလိုတော့ မယူဆနဲ့လေ။ ကိုယ် အတည်ပြုပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အိုကေ ... ကဲ ... ကိုယ်ဖြေမယ်။ ကိုယ် ရေ စက်ရှိချင်နေတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရှိနေတယ်”

သူ့စကားသံအဆုံးတွင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေထံမှ ဆါခနဲ အသံတွေညံ့ပြီး ထွက်လာသည်။ မုံ မျက်လုံးတွေက သက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ပျိုကတော့ ခေါင်းငုံ့လို့သွားသည်။ သူကတော့ မုံကို စိုက်မြဲစိုက်ကြည့်လျက်ရှိကာ သူ့မျက်လုံးတွေက ခါးတိုင်းထက်ကို ရွန်းတောက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

“အဲဒီကောင်မလေး ဘယ်သူ ဆိုတာကိုရော သိချင်သေး လား။”

မုံရဲ့မျက်ဝန်းတွေက မှေးစင်းလို့ သွားကြည့်သည်။ စိန်ခေါ်သလိုမေးသော သူ့အမေးကို မုံ မခံနိုင်ပါ။ မုံရဲ့နှုတ်ခမ်း တွေက တလှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ မုံရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ပျိုက လှမ်းတို့ကာ ...

“မုံ ... အတန်းတက်ရတော့မယ်လေ၊ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ သွားရအောင်”

ပျို၊ ဘာလုပ်လိုက်တယ် ဆိုတာကို မှုံ သိသည်။ ဒါကြောင့် စိတ်ကို လျှော့လိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပျိုက မုတ်သုန်တို့အုပ်စုကို အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် ...

“ဟို ... ပျိုတို့ အတန်းတက်ရဦးမှာမို့ ခွင့်ပြုပါဦး။ ဒီဝိုင်းကို ပျို ရှင်းခဲ့မယ်နော်”

သူက ကုလားထိုင်ကို နောက်ကျောမိုလျက် အေးဆေးသက်သာသောဟန်ဖြင့် နေရင်းမှ လက်ဝါးတစ်ချက် ကာပြသည်။

“ရတယ် ပျို၊ သွားလိုက်တော့၊ သွားလိုက်တော့၊ ကိုယ်တို့က ဆက်ထိုင်နေဦးမှာ”

ပျိုက တစ်ခုခု ပြောချင်သေးသည်။ သို့သော် မုံက ဇွတ်ဆွဲခေါ်လာသဖြင့် ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ မုံနောက်သို့ သာ ပါလာခဲ့သည်။ လမ်းသို့ ရောက်တော့မှ မုံက ပျိုကိုလှည့်ကာ မာန်မဲရသည်။

“ပျိုကလည်းကွာ၊ ရှင်က စကားကို ဘာလိုဝင်ဖြတ်ရတာလဲ၊ ဒီနေရာကိုရောက်ဖို့ ကျုပ် အရှိန်တွေ ဘယ်လောက်တောင် တင်ခဲ့ရသလဲ”

“အာ ... မုံကလည်း။ မုံ အဲလိုတွေ ပြောနေတယ် ဆိုကတည်းက ပျိုက ရှက်နေပြီ။ တော်ကြာ သူက ပြောချလိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါနေတဲ့ဟာ ရှက်စရာကြီး”

အဲဒီလို ရှက်စရာကြီးဟု ပြောနေသော ပျိုရဲ့မျက်နှာလေးကိုက ရှက်စိတ်ဖြင့် နီရဲနီရဲနေကြသည်။ မုံသည် ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိရင်းမှ ...

“ကဲ ... ဒေါ်ရွှေပျို၊ သူ့သဘောထားကိုလည်း ရှင် မြင်ပြီနော်၊ ရှင်ကလည်း တုံ့နေနေ လုပ်မနေနဲ့လေ။ သူ့ဆီဖုန်းလေး ဘာလေးဆက် စကားစမြည်လေးပြော၊ ရှင်က ဒီလိုကြီး နှုတ်ပိတ် လုပ်နေမှတော့ သူက ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ဘယ်လိုစဉ်းစားတော့မလဲ”

“အဲ ... အဲလိုကြီးတော့ ပျို မလုပ်ရဲပါဘူး မုံရယ်။ ပျိုက မုံလိုလည်း စကားပြောလည်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဖုန်းစဆက်ပြီး ဘာစကားမှ မပြောတတ်ရင်လည်း ရှက်စရာကြီး ...

ခုတိုင်းလေးပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ခုလိုလေး တွေနေရရင်ကိုပဲ ပျို ကျေနပ်ပါပြီ”

မုံက ဖြစ်ရတယ်ဟူသော ပုံစံဖြင့် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ခံပြလိုက်လျှင် ပျိုက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မောသည်။ ပြီးတော့ ဘစ်ဖုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“မုံ သူက မန္တလေးမြို့ရည် ကြိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒါ ပျို ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တယ် သိလား”

“ဘာလဲ ... အဲဒါ ရှင်က လုပ်ကျွေးဦးမလိုလား”
“အင်းပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ပျိုးက ရှက်ပြီးလေးဖြင့် ဆိုသည်။ မုံက မနိုင်တော့ဘူးဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းခါရင်း ...

“လုပ်ပေါ့၊ ပြီးရင် သူ့အိမ်ကို သွားဖို့လိုက်”

“အင် ... အဲဒီလိုကြီးတော့ မပိုရဲပါဘူး၊ ပျိုး လုပ်ပေးမယ်။

မုံ သွားဖို့ပေးလေ၊ သူ စားတယ်ဆိုရင်ပဲ ပျိုး ကျေနပ်ပါပြီ”

“အမယ်လေး အစ်မတော်ပုရားရယ်။ ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ။

လုပ်တော်မူပါ ကျွန်တော်မျိုးမ သွားဖို့ပေးပါ့မယ်။

ရှင် ပါရမီကို ဦးဆွေးဆံမြည့် ထမ်းရွက်ပေးပါ့မယ် ...

ဟင်း ... ကျုပ်တော့ ကြားထဲက အသည်းယားလာ

ပြီ။ ပေါ်တင်သာ ဖွင့်ပြောပြီး အောင်သွယ်ပစ်ချင်တော့

တယ်”

“အို ... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့နော် မုံ။ ပျိုး ရှက်တာနဲ့

သေလိမ့်မယ်။ ပျိုးက မုံ့ကို ယုံကြည်လွန်းလို့သာ အစ

အရာရာ ရင်ဖွင့်တာ ...

ပျိုး သူ့ကို တိတ်တိတ်လေး ချစ်သွားလို့လည်း

ရတယ်။ ပျိုး ချစ်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ သူ သိသွားလို့

မဖြစ်ဘူး။ ပျိုးက ချစ်နေပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ပျိုးမရှိဘူးဆို

ရင် ပျိုး ရှက်တာနဲ့ သေမှာပဲ ...

အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မုံရယ် ... နော်။ ပျိုး

တောင်းပန်ပါတယ်”

မုံသည် တကယ်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောနေရာသော ပျိုးကိုကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ ကြင်နာသနားစိတ်တို့ ဖြစ်ထွန်းလာလျက် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမကို အားတော့ဆေးလိုက်ပါသေးသည်။

“ပျိုးလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူက ရေစက်မဆုံချင်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ ပျိုးရယ်။ ခုကပဲ သူ့စကားထဲမှာ ပါနေပြီပဲ မဟုတ်လား ...

အဲဒါဟာ ပျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလို့ ပျိုးက ထင်တာလဲ။ ပျိုး မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

မုံ့စကားကိုတော့ ပျိုးက မဖြေနိုင်တော့ချေ။ နှုတ်ဆိတ်သွားသော ပျိုးရဲ့မျက်နှာလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နက်နဲနဲတွေးတောကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ မုံသည်လည်းပဲ စိတ်တူးထဲမှာ အသစ်ထွင်ထားသာ အကြံဉာဏ်တွေက ပြေးလွှားလို့ နေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ” ဟူသော စကားမှာ အခုဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့လေတိုင်း သူ့ကို အမြဲမေးတတ်သော စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ လေးမျက်မှုံဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပွင့်လင်းရိုးသားသော ဆက်ဆံမှုများသည် သူမနဲ့ သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက တစ်မျိုးတစ်မည် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ချင်ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်လိုများလဲ ဟူသော အတွေးဖြင့် သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာကို ဝန်ခံပါသည်။ အဲဒါဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တမင်အကျောကြီး နေတာတော့ မဟုတ်ရ။ သူမက သူ့အပေါ်မှာ အဲဒီလို သဘောထားလို့လည်း သူက ရင်ခွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။

သူမရဲ့ သွက်လက်တက်ကြွကာ Intelligent ဖြစ်သော စတိုင်လ်လေးများကို အရင်တည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂစ်တာတီးဖြစ်တုန်း သူက သူမအိမ်ရှေ့သို့ ဂစ်တာသွားတီးချင်ကြောင်း ဖွင့်ဟခဲ့သေးသည်။ အရင်ကတော့ ဝါသနာပါ၍သာ တီးခဲ့သော်လည်း ဘယ်သူ့ဆီမှ သွားမတီးဖြစ်ခဲ့။ ခုချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တည်စေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် နားဆင်စေဖို့ သီချင်းကလေးတွေ တီးပြချင်လာပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သူ မသိရသေး။ (ရယ်တော့ ရယ်ဖို့ ကောင်းပါသည်) သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူ့ကို မြှောက်ပေးကြသည်။ အေးအေးဆေးဆေး နေသော သူ့အနေအထားကိုလည်း သဘောမကျကြ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက လှုပ်ရှားတော့လေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မိန်းကလေးတွေက ဖွင့်ပြောတာကို စောင့်နေတာလား။”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ အဲလို မပြောပါနဲ့။ တစ်ဖက်မိန်းကလေးကို အားနာစရာ”

“ဟေ့ကောင် ... အားနာစရာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ဒီလောက်တောင် မင်းကို စကားတွေ ကြောင်းနေတဲ့ဟာ။ မင်းကဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဘာလဲ မင်းက ရင်ခွန်ဘူးလား။”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ရင်ခုန်တယ်ပေါ့”

“အင်း ... ရင်ခုန်တယ် ဆိုတာထက် ကျေနပ်တာပေါ့ကွာ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူက ငါ နှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးပုံစံ မျိုးလေ။ ငါက ကောင်မလေးဆိုရင် အရမ်းကြီး လန်ထွက် နေတာမျိုးကျတော့လည်း မကြိုက်ဘူး။ သိတယ်မှလား။ လုံးဝ အပေအတေ ဒီဇိုင်းမျိုးကျတော့လည်း မကြိုက်ဘူး ပေါ့ကွာ ...

ဟို ... နွယ်ပျိုးပင်လို အရမ်းမိန်းမဆန်ပြီး ဣန္ဒြေ ရရ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကျပြန်တော့လည်း တစ်မျိုးပဲကွာ။ သိပ်ခံစားလို့ မရဘူးပေါ့။ ခေတ်မီပြီး သွက်သွက်လက် လက်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိတဲ့ အတွဲ မျိုးကိုပဲ အားကျတယ် ...

ခုဆိုရင်ကွာ ... သူက ငါ့ကို အဲဒီလို သဘောထား တဲ့အတွက် သူ့အဖော်မှာ ငါ အထင်သေးတာ ဘာညာ မရှိပါဘူး။ သူ့ကို နားလည်တယ်။ သူ့ရဲ့အဲဒီလို ပွင့်လင်း တဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျတယ်။ ပြီးတော့ သူက စည်း တစ်ခုအတွင်းမှာပဲ ရှိတယ်။ အရမ်းကြီး ဘောင်မလွတ်ဘူး။ သူ့ခံစားချက်လေးတွေက သူ့မျက်ဝန်းထဲတို့၊ သူ့အပြုံးထဲ တို့၊ နောက် ... သူ့စကားလေးတွေထဲမှာပဲ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်လာတာပဲ ရှိတာ ...

အဲဒါကို ငါ ခံစားလို့ အရဆုံးပဲ။ အား ... ပြောရင်း နဲ့တောင် သတိရလာပြီကွာ။ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦး မယ်”

သူက ပြောရင်း ဆိုရင်းနဲ့ ဟန်းဒ်ဖုန်းကို ကောက် တိုင်လိုက်လျှင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေက မနိုင်တော့ဘူးဟူသော ခံစံဖြင့် ပခုံးတွေ တွန့်ပြကြသည်။ သူက သူမရဲ့ဖုန်းနံပါတ်တွေ တိ နှိပ်ခေါ်လိုက်လျှင် လိုင်းမဝင်သေးဘဲ Busy ဖြစ်နေသည်ဟု အကြောင်းပြန်သည်။ ဒါကြောင့် သူက ခဏနားကာ ပြန်ခေါ်လိုက် ဆော့လည်း Busy ။ သူ နည်းနည်းစိတ်ညစ်သွားသည်။ လူတစ် ယောက်ကို ကိုယ် သတိရတဲ့အချိန်မှာ ဖုန်းဆက်လိုက်တိုင်း ဖုန်း လိုင်းမအားတာလောက် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းသောကိစ္စ မရှိဟု ထင်ပါသည်။

သူက ခဏနေတော့ ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ မှာတော့ လိုင်းက ရှောခနဲပဲ ဝင်သွားသည်။ သူမဘက်ကလည်း ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဖုန်းဖွင့်ကိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူတောင် ဘာမှမပြောရသေးခင် သူမထံမှ အသံသွက်သွက်လေးတစ်ခုက သူ့နားထဲသို့ R & B ဂီတလို စွဲမက်ဖွယ်ရာ စီးဝင်လာသည်။

“ဟေး ... မုတ်သုန်၊ အံ့သြစရာကြီး၊ ရှင့်ဆီကို ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်နေတာ၊ ရှင့်ဖုန်းက Busy ဖြစ်နေတယ်လို့ ဖြေ တယ်။ အံ့သြစရာကြီး၊ ရှင့်ရော ကျွန်မဆီ ဖုန်းခေါ်နေတာ လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ဒါဟာ အံ့ဩစရာကြီး ဟုတ်လို့လား”

“အံ့ဩစရာကြီးပေါ့။ တိုက်ဆိုင်နေတဲ့ဟာပဲ ဟာကို”

သူမက စတိုင်လ်မပျက်စေရဘဲ အရွှန်းဖောက်သည်။ သူက အသာရယ်မောနေတုန်းမှာပဲ သူမက စကားဆက်ပြောမိသည်။

“ရှင် အိမ်မှာလား”

“အင်း ... အိမ်မှာ ! ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိမ်လာလည်မလဲလား”

“အကြားအမြင်တွေ ရနေတယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ! တကယ်လာမလို့”

“တကယ်လာမှာ။ ဒါပေမဲ့ အလကားလာမှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်တို့အိမ်က ပန်းခြံမဟုတ်ပါဘူး။ အလကားဝင်ရပါတယ်။ ပိုက်ဆံပေးစရာ မလိုပါဘူး”

“ဟင့်အင်း ... ပိုက်ဆံထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာကို ဆောင်ဝင်မှာ”

သူမစကားကြောင့် သူ ရင်တစ်ချက် ဆောင့်ခန်းခဲ့သည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သူမကသာ ရင်ခန်းသွားရမှာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမက သူ့ကို ရင်ခန်းအောင် လုပ်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခုလွှဲနေပြီဟု ထင်ပါသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ လာရမှာလား။ ရှင် အိမ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သေချာရင်တော့ ကျွန်မ လာခဲ့ပြီနော်”

“နေပါဦး၊ ခုနက မင်း ပြောတဲ့ ပိုက်ဆံထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ။ တကယ်ယူလာမှာလား”

“ဪ ... တကယ်ပါဆိုမှပဲ၊ ရောက်တော့ ကြည့်လေကွယ်နော်၊ ဒါပဲ ... ခီးယူ ခဏနေရင်”

သူမက ပြောင်စပ်စပ် နောက်ပြောရင်း ဖုန်းချသွားသည်။ သူက အံ့ဩစွာနှင့် ဖုန်းကိုကြည့်ရင်း နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပခုံးတွန့်မိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အနေအထားကို သူ့လာပြီးမှ ...

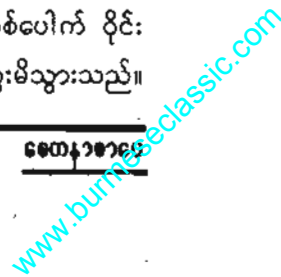
“ဘာတဲ့လဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်းဆီကို လာခဲ့မလို့တဲ့လား”

“အေးကွ ... အိမ်လာမလို့တဲ့”

“ဟာ ... လေးမျက်မုံတို့ကတော့ ခြေလှမ်းတွေ သွက်တယ်ကွာ။ မင်းကတောင် နောက်ကျကျန်ခဲ့တော့မယ်နဲ့ တူပါတယ်။ ဟိ ... ကော်တာပဲ၊ ငါတို့ပါ ပွဲကြည့်ပရိသတ် လုပ်ကြတာပေါ့”

“အေးလေ ... နင်တော့ မထုတ်နဲ့နော်။ မပြန်ဘူး ... ဟဲဟဲ”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းဆက်ကြသော်လည်း သူကတော့ နည်းနည်း တွေးမိသွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ လာတာ ကိစ္စတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်နဲ့ တူတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့စကားထဲမှာ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခု ပါနေတယ်။ ဒီအတိုင်း သက်သက်ကြီးတော့ သူ လာမယ်မထင်ဘူး ...

ဘာလဲ မသိဘူး”

သူက သူမရဲ့စကားကို စိတ်ဝင်စားခြင်းကြီးနဲ့ ဖြစ်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း သူမဟာ တစ်ခုခုကိုတော့ ထူး ဂူးခြားခြား ဆောင်ယူလာလိမ့်မည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ထေ မျက်မှုံသည် သူ့စိတ်တွေကို တကယ်ပဲ လှုပ်ရှားစေအောင် နှစ် ဆောင်စေသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူမ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ နှစ် ရောက်လာလိမ့်မလဲဟု သိချင်စိတ်ဖြင့် သူတို့အုပ်စုမှာ ဝရန်ထဲ မှာတောင် ဆက်မနေတော့ဘဲ ခြံထဲထိ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး နေ့ မင်းသမီးကို အကြိုတော်ထောက်ဖို့ ပြင်ရသည်။ ခြံထဲက ခုံထောင် တွေမှာ သူတို့သုံးယောက် တွေရာလေးပါး ပြောဆိုနေတုန်းမှာ သူမက ရောက်လို့လာသည်။

ကားပေါ်မှ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသော သူမ သည် နီညိုရောင်မျက်မှန်ခပ်ကြီးကြီးကို နဖူးပေါ် ပင့်တင်ပြီး ပြပုံမှာ တကယ်ကို စတိုင်လ်ကျ လှပနေသည်။ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးပဲဆိုဆို ကျောင်းမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့၊ (၂) မြန်မာသော နွယ်ပျိုးပင်ကို ကြိုက်သူတွေ မနည်းမနော ရှိသော်လည်း သူကတော့ လေးလို သွက်သွက်လက်လက်နှင့် Active ဖြစ်

စတိုင်လ်ဝင်လှသော မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ ပိုသဘောကျပါသည်။ အခုလည်းပဲ သူမက ပန်းနုရောင်တိရုပ်အကျပ်လေးကို အောက်က ဝန်းနုရောင်အကွက် ဘောင်းဘီရှည်လေးဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ တော်ဆင်ထားသည်။ သူတို့တင်မက သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ သူမက လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟိုင်း ! ဒီနေ့ လူစုံနေကြတယ်ပေါ့။ အတော်ပဲ ရှင်တို့ပါ ရှိနေမယ်လို့ထင်လို့ ပိုပိုသာသာ ထည့်လာတာ”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင်တော့ စားစရာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

အစားအသောက်မက်သော ထက်မြက်က ထအော် သည်။ သူမက ထက်မြက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ မင်းမှန်တယ်ဟု သော အမူအရာမျိုး လုပ်ပြလျက် ...

“Right! ဒီနေ့ အိမ်မှာ မန္တလေးမြို့ရှည် လုပ်စားလို့လေ၊ အဲဒါ သတိရတာနဲ့ လာပို့တာ”

သူမရဲ့စကားအဆုံးတွင် အားလုံးမှာ ဟေးခနဲ ဖြစ် သွားကြသည်။ သူကတော့ လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ဆိုလျှင် ပိုမှန် ခါမည်။ သူမက နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ ခြင်းတစ် ခြင်းကို ထုတ်ယူကာ သူ့လက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည်။ အဲဒီ အချိန်ထိ သူ့မှာ ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးပါ။ သူမရဲ့ပါးချိုင့် ဘဝဖက်ထဲမှာသာ မျောလျက်ရှိသည်။

“လေးမျက်မှုံတို့ကတော့ သိတတ်တယ်ကွာ။ မုတ်သုန်စိကျ တော့ ပို့တယ် ဟုတ်လား၊ မျက်နှာလိုက်တယ်”

ထက်မြက်ရဲ့ စကားကိုလည်း သူမက ဘယ်လို
နေဟန်မတူပါ။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာတွန်းရင်းမှ ...

“ရှင်တို့အတွက်လည်း ပါတာပဲလေ။ ပြီးတော့ သူ
မန္တလေးမြို့ရှည် ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုလို့ သတိရတာ
လာဖို့ဖြစ်တာပါ”

သတိရတယ်။ အဲဒီစကားကို သူမရဲ့နှုတ်ဖျားမှ
ကြိမ်မြောက် ရွတ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သလို သူသည်လည်း ဒီအချိန်
တော့ သူမဟာ နှလုံးသားထဲသို့ အတိုင်းအဆမရှိ ဝင်သွားခဲ့
ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ရသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဖုန်းခေါ်
တိုင်း တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ခေါ်နေတာမို့ လိုင်း
မအားတာလည်း သူတို့နှလုံးသားချင်းရဲ့ စိတ်ချင်းနီးစပ်မှု
လား။ နှလုံးသားချင်း နီးစပ်တယ်ဟူသော စကားလုံးလေးကို
အင်မတန်ပဲ ရင်ခုန်ပါသည်။

“စားလိုက်ကြတော့လေ၊ ဟင်းရည်လေးလည်း ပူတုန်
အခိုက်အတန့်လေးကို၊ ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကော်ဖီလေးတော့ သောက်သွား
ဦးမှပေါ့။ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး လေးရဲ့”

သူက အခုမှပင် သူမကို ပျာပျာသလဲ ဖိတ်ခေါ်
သတိရသည်။ သူမက အပြုံးလေးနဲ့ပဲ ငြင်းဆန်သည်။

“ရပါတယ်၊ ရှင်တို့ကို စားစေချင်လို့ သက်သက်လာ
တာပါ။ မဝင်တော့ပါဘူး”

“အာ ... အိမ်ထဲ မဝင်ချင်ရင် ခြံထဲမှာတော့ ထိုင်ပါ”

“ဟင့်အင်း ... မထိုင်တော့ဘူး။ သွားစရာကိစ္စလေးတစ်ခု
လည်း ရှိတာနဲ့ တစ်ခါတည်း လှည့်ထွက်လာတာပါ။
နောက်မှပဲ သောက်ပါတော့မယ် ...

နေမင်းနဲ့ ထက်မြက်တို့လည်း တစ်ဝကြီး စားကြ
နော်။ အများကြီးပဲ ထည့်လာတာပါ။ မုတ်သုန်တို့ အိမ်
သားတွေ စားရအောင်ရောပါ ...

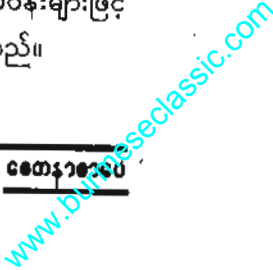
ကဲ ... အားလုံး ကျွန်မကို ခွင့်ပြုကြဦး”

သူမက ကားပေါ်ပြန်တက်ဖို့ ပြင်လျှင် သူက ကား
အထိ လိုက်လံပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်မိသည်။ သူမသည် ကား
အခါကိုဖွင့်ပြီး မတက်မီ သူ့ကို ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်လေး လှည့်
ပြုလာသည်။ အဲဒီအပြုံးလေးသည် ဒီညနေခင်းလေးကို အခါတိုင်း
ဆက် များစွာ အသက်ဝင်သွားစေပါသည်။

“လေး”

သူ့ရဲ့ခေါ်သံကို သူမက နှုတ်ခမ်းမပွင့်ဘဲ မေးဆတ်
ထူးသည်။ သူက ခေါ်သာ ခေါ်လိုက်ရသော်လည်း ဘာပြန်
ပြောရမှန်းမသိ။ သူ့ရင်ထဲမှာရှိသော ခံစားချက်တို့ နှုတ်ဖျားမှ
အကူးလုံးများအဖြစ် ပြန်လည်ထုတ်မချနိုင်ပါ။ သို့သော် သူ
ပြောမချင်း သူမက အရည်ရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းများဖြင့်
ပြည့်နေသောကြောင့် သူက စကားပြောလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက မျက်ခုံးများကို လှပစွာ ပင့်ပြကာ ...

“ကျေးဇူးတင်ရင် ကျေးဇူးဆပ်ပေါ့

“ဘယ်လို ဆပ်ရမှာလဲ ... ပြော”

“ဒီနေ့ည ကျွန်မအိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာလာတီးပြလေ”

“တကယ် ! တီးပြမှာပေါ့။ မင်းက ဘယ်မှာနေတာထဲ ပြော”

သူမက လိပ်စာတစ်ခုကို ရွတ်ပြသည်။ သူမ နှလုံးသားထဲ စွဲသွားအောင် မှတ်ထားလိုက်ကာ သူမကို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“အိုကေ ... မင်းတို့အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် ကိုယ် မက်ဆွေရဲ့ ပို့လိုက်မယ်။ မင်း ဘာသိချင်းတွေ ကြိုက်တတ်လဲပြော”

“အကုန်ကြိုက်ပါတယ်။ feel လာသလိုပဲ ဆိုပါ”

“အိုကေ ... ကိုယ် လာခဲ့မယ်၊ ဆက်ဆက်စောင့်နေနော်”

သူမက အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ကာ သူမ၏ ခြံထဲမှ ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်သွားသည်။ သူမ၏ ကားနောက်ခြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ လိုက်လံငေးမောနေသော သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက အော်ရုံသာအော်ပြီး ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။

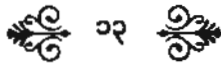
“ဟေ့ကောင် ... နောက်ကျတဲ့ ခြေထောက် သစ္စာဖောက်မိနော်။ ငါတို့ကတော့ဆွဲပြီ၊ မင်းပဲ ဖိလင် ဘွတ်ကန်ကြီး ကျန်ခဲ့ပေတော့”

အဲဒီလောက်ထိတော့ သူ မရူးနမ်းသေးပါ။ သူ ကြိုက်တတ်လွန်း၍ သူမ လာပို့သွားသော မန္တလေးမြို့ရည်ကို အယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာ သူ မြည်းစမ်းကြည့်ချင်သေးသည်။ သူမရဲ့စေတနာတွေကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်။ သူ စားခွင့် ရသော မန္တလေးမြို့ရည်သည် အခါများစွာက သူ့စားခွင့်သော မြို့ရည်တွေထက် အရသာထူးကဲ ကောင်းမွန်တာကို အယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်ပါ။ ဒါက သူ့စိတ်ထင်မဟုတ်။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကလည်း တညီတညာတည်း အတည်ပြုပေးကြသည်။

“လေးမျက်မုံ ဆိုတဲ့ ကလေးမ သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ”

သူလည်းပဲ ဆုတောင်းပေးပါသည်။ သူ့ဆုတောင်းစာတော့ နည်းနည်းပိုသည်။ သူ့နဲ့သူမတို့ ချစ်သူဖြစ်သွားလျှင် သူတို့ချစ်ခြင်းသည် သက်တော်ရာကျော်ရှည်ဖို့ တလေးတနက် ဆုတောင်းဖြစ်လေသည်။

ပျိုးသည် ဒီနေ့ညအဖို့ ကောင်းကောင်း စာလည်းက
ကျက်နိုင်၊ စာလည်း မဖတ်နိုင်၊ ဒါတွေ လုပ်လို့မရလို့ TV
ကြည့်မယ်ဆိုတော့လည်း TV ထဲ ကောင်းကောင်းစိတ်မရောက်
ထိုင်မရ ထမရဖြင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဒီနေ့မှာ ပျိုးထ
သူကြိုက်တတ်သော မန္တလေးမြို့မြို့ရည်ကိုလုပ်ကာ မုံကို အကူအညီ
တောင်းလျက် သူ့အိမ်သို့ သွားပို့ပေးစေခဲ့သည်။ မုံကလည်း
ကူညီခဲ့ပါသည်။ ပျိုးသာဆိုလျှင် သူ့ထံသို့ ဖုန်းတောင်းမဆက်ရဲ
အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားပို့ပေးဖို့ဆိုတာတော့ ဝေလာထေး
ပင်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို မုံသည် အေးဆေးသော အပြုံးလေး
တစ်ခုနဲ့ပဲ လုပ်သွားလိုက်သည်။ သူမရှေ့မှာ တစ်ခုခု မပြောလိုက်
နဲ့ I'm OK! ဆိုသော စကားလေးကိုသာ အမြဲကြားရလေ့ရှိသည်။
အဲဒီလို စိတ်ထားမျိုးလေးကို ပျိုးလည်း အားကျ
ပါသည်။ သူ့လိုပဲ ဘာမဆို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ လုပ်ချင်သည်။

ဝံ့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကိုရွှေ့ပြောင်းလာတဲ့ လရောင်မြို့တော် ၂၃၃

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုက မူမမှန်တာပဲလားတော့ မပြောတတ်ပါ။
ဒျိုးသည် မုတ်သုန်ရှေ့သို့ ရောက်သွားလျှင် အလိုလို ခြေဖျား
လက်ဖျားတွေက အေးစက်ကာ နှုတ်ကလည်း အာစေးထည့်ထား
သလို မပွင့်တော့။ အဲဒီအကျင့်ကို ဘယ်လိုကြိုးစား ပြင်စေကာမူ
ဆင်သလောက် အရာမထင်ခဲ့ပါ။ ဒီနေ့ညတော့ မုံရဲ့ပြောပြချက်
အရမုတ်သုန်တစ်ယောက် ပျိုးတို့အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာလာတီးမည်
ဟု သိထားရလျှင် သိတဲ့အချိန်ကစပြီး ရင်ခုန်ခဲ့သည်မှာ အခု ည
ဆယ်နာရီ ရောက်သည်အထိ မပြီးပျက်သေး။ မုံက စပြောတုန်း
က ယုံတောင် မယုံပါ။

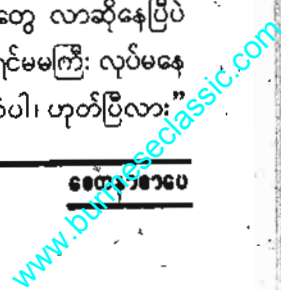
မုံသည် သူ့ထံသို့ မြီးရှည်သွားပို့ပေးပြီး အပြန်မှာ
ပျိုးထံသို့ ဝင်ပြောတာဖြစ်သည်။

“ပျိုးရေ ... ဒီနေ့ညလေ မုတ်သုန်တို့ ပျိုးတို့အိမ်ရှေ့မှာ
သီချင်းလာဆိုလိမ့်မယ် သိလား”

“ဟင် ... တကယ်လား။ ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ ဆိုမှာလဲဟင်”

“ဪ ... သီချင်းဆိုတာပဲ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုတာသိတာ
ရှိလို့လား။ နားထောင်စေချင်လို့ ဆိုတာပဲပေါ့။ အဲဒါ
လာဆိုမယ်တဲ့၊ အခန်းထဲကနေ ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင်
နေပေတော့ ...

သူကတောင် သီချင်းတွေ ဘာတွေ လာဆိုနေပြီပဲ
ပျိုးရယ်၊ ရှင်ကလည်း အရမ်းကြီးထူနေရင်မမကြီး လုပ်မနေ
နဲ့တော့ပေါ့။ အလိုက်သင့်လေး ဆက်ဆံပါ။ ဟုတ်ပြီလား”

အဲဒီတုန်းက ပျိုးသည် မုံကို ရှက်ပြီးလေးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ ညဆယ်နာရီလောက်တွင်တော့ ပျိုးတို့ခြံ ရှေ့မှာ တကယ်ပဲ ကားတစ်စီး ရောက်လာလျက် ဂစ်တာကြိုးညှိသံ တွေကို စတင်ကြားရသည်။ ပြီးလျှင်တော့ အခုတလောမှာ ယောက်ျားလေးတွေ ပါးစပ်၌ ရေပန်းစားနေသည့် “ကောင်မလေး” သီချင်းကို စတင်ကြားရပါသည်။

“ဒီတစ်ညတော့ ကောင်မလေးရာ ... သံစဉ်လေးနဲ့ နင် အိပ်ဖို့ရာ ... ဂစ်တာလေးတစ်လက် ကိုယ်ထမ်းလို့လာ ... မင်းလေး အိပ်ပြီလား ... မအိပ်သေးနဲ့ ကောင်မလေးရာ ... ဒီသီချင်းလေး ခံစားပေးပါ ... ကောင်မလေးအတွက် ... ကိုယ်ရေးထားတာ ... မီးလေး ဖွင့်ပါဦး ... ကောင်မလေး ရဲ့အိမ်အပြင်ဘက်မှာ လေပြည်လေးနဲ့ ကိုယ်သီချင်းညည်း ကာ ... အဖေအမေကြားလို့ စိတ်ဆိုးသွားလား ... မင်း လေး ပြောကူဦး ... တစ်ညလုံးလည်း ဆိုနေဦးမှာ ... သံစဉ်ညည်းလို့ ကိုယ်မောတဲ့အခါ ... အသံမကြားလို့ အိပ်မသွားနဲ့ကွာ ...

ဒီတစ်ချက်တော့ တောင်းပန်တယ် ... ကလေးလေး ရာ”

သူ့အသံသည် တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ယံထဲ၌ ချိတ် ရှတစွာ လွင့်မျောစီးဆင်းနေသည်။ ပျိုးသည် နဂိုတည်းက သီချင်းကြိုက်တတ်သောသူ ဖြစ်လေရာ သူ ဆိုပြလိုက်သောအခါ

၌ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့အသံသည် သာမန် ဝါသနာရှင်တစ်ယောက် ဆိုနေတာထက် သီချင်းကို သေချာလေ့ ကျင့်ပြီး ဆိုထားသလို အဆွဲအငင်တွေပါကာ နားထောင်လို့ တော်တော်ကောင်းလှပါသည်။ သူက သီချင်းကောင်းတွေချည်း ကိုသာ ဆက်တိုက်ဆိုသွားသည်။ ဟန်ထွန်းသီချင်း၊ မျိုးကြီး သီချင်း၊ လေးဖြူရဲ့အလွမ်း၊ သံယောဇဉ် စသဖြင့် သီချင်းကောင်း ကောင်း အသံကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်တိုက် ဖျော်ဖြေသွားလေ သည်။

သူ့မို့ မမောဘူးလား မသိချေ။ ပျိုးသည် ဟိုးအရင် ဘုန်းက အဆောင်ရှေ့ကို ဂစ်တာလာတီးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်း သားတွေကို အဆောင်သူတွေက ရေဘူး၊ ကော်ဖီဓာတ်ဘူး၊ လက်ဖက်သုပ်၊ အာလူးကြော် စတာတွေကို ပေးပို့သလို ပျိုးလည်း ခို့ပေးချင်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ ပျိုးမှာ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိ။ အခုတောင် ဒေါ်လေးစောက ပျိုးရဲ့အခန်းတံခွါးကို လာခေါက် တာ ပျိုးကို မအိပ်သေးဘူးလား ဘာလုပ်နေတာလဲဟု အက်ခတ် နေသေးသည်။ ပျိုးက မနက်ဖြန် ကျူတိုရီယယ်ရိုလို့ပါဟု လိမ် လိုက်တော့မှသာ သိပ်ညဉ့်မနက်စေနဲ့ဟု ပြောပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတာဖြစ်သည်။ ပျိုးသည် ဒေါ်လေးစော ထွက်သွား တော့မှသာ ခန်းဆီးလေးကတစ်ဆင့် သူ့ကို ချောင်းကြည့်ရသည်။ သူ မမောသေးဘူးလားတော့ မသိ။ ဓဏနေတော့ သူက စိုးပိုင် ရဲ့ အချစ်ညရင်ခန့်သံ သီချင်းကိုဆိုသည်။ ပျိုးသည် အဲဒီသီချင်း

www.burmeseclassic.com

ကို နားထောင်တာနဲ့ကို ရင်တွေက အလိုလို ပြန်ခုန်လာကာ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် ပါးနှစ်ဖက်ကိုတောင် ခပ်ဖွဖွ အုပ်ကိုင်မိသေးသည်။

“မောင်လေ ချော့ကာ သိပ်ပါ့မယ် ... အို မေရယ် အိပ် တော့ကွယ်”

မောင်တဲ့ ...။ အဲဒီ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ပျိုးက နှုတ်ခမ်းများ ကော့တက်အောင် ပြုံးမိသည်။ သဘောကတော့ သူက ပျိုးကို ချော့သိပ်တယ်ပေါ့လေ။ ပျိုးသည် အတွေးထဲမှာ တင် ကြည်ကြည်နူးနူးလေးပြုံးကာ ခုတင်ပေါ်သို့ အသာအယာ လှဲချလိုက်သည်။ ပျိုးရဲ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးသည် နိမ့်ချိမြင့်ချိဖြင့် စုန်ဆန်နေသည်။ သူ ဆိုပြသွားသော အချစ်သီချင်းများသည် ပျိုးအတွက်တော့ ခံစားချက်တွေကို အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်စေလေ သည်။ ခဏနေတော့ ကားစက်နှိုးသံ ကြားရကာ သူတို့ပြန်သွား ကြောင်း သိရသည်။

ထိုနေ့ညက ပျိုး တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့။ ပထမဦးအပုဒ်အဖြစ် သူ ဆိုပြခဲ့သော “ကောင်မလေး” သီချင်းထို့ အထပ်ထပ် အခါခါ ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း သူ့ကို အဆုံးမရှိ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ပြီဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်သိမြင်လိုက်ပြန် ဖြစ်လေသည်။

မုံသည် ညက ပျိုးတို့အိမ်ရှေ့မှာ မုတ်သုန်တို့ သီချင်းလာဆိုသည့်ကိစ္စကို ကိုယ်က လက်တစ်လုံးခြား လှည့်စား ထားသည် ဖြစ်လေရာ ဒီကိစ္စကို ပျိုးရှေ့၌ မုတ်သုန် အစမဖော် မိအောင် ဂရုစိုက်ရသည်။ ဒီအတွက် ပျိုးရဲ့ရှေ့မှာ မုတ်သုန်တို့ မပြောမိအောင် ဖုံးဖိရလေသည်။ မုတ်သုန် လာဆိုသော အိမ်ဟာ မုံရဲ့အိမ်ပဲဟု သူက ထင်နေလေရာ ဒါကို ပျိုး မသိစေရန်အတွက် ဖုံးဖိရတာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း မုံ လုပ်နေတာတွေ ဟာ မုန်ရဲ့လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်စဉ်းစားမိသော်လည်း ခုန်သည်ဟု မုံက ခေါင်းမာနေဆဲဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်ခဲ့သော မုတ်သုန်သည် ဒါ့ကိုတော့ တွေ့စတည်းက ခင်မင်စွာနှင့် ဂရုစိုက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပျိုးလည်း သူ့အပေါ်မှာ ရင်ခုန်ကျေနပ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိုက်ဖက်ညီသည်ဟု မုံကတော့ ယူဆလေ သည်။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေချင်သည်။ ပျိုး ဆိုသော ကလေးမနှင့် လိုက်ဖက်ညီ စိတ်ချရသော လူအဖြစ်

မှတ်သန်ကိုသာ မှဲကမြင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ခုတလောမှာ မှတ်သန်ရဲ့ အကြည့်တွေကို မှဲက တန်မျိုးတစ်မည် ခံစားလို့ရလာသည်။ မှဲသည် အဲဒီလောက် အသောမိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်နက်နက် အကြည့်တွေကို ဘာသာမပြန်တတ်တဲ့အထိ တုံးအသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်။ မှဲ ထင်တာ ပြောရလျှင်တော့ မှတ်သန်တစ်ယောက် နားလည်မှုလွဲသွားပြီဟု ထင်သည်။

မှဲရဲ့လွတ်လပ်ပေါ့ပါးကာ ပွင့်လင်းသော ဆက်ဆံမှု တွေကို ခေတ်လူငယ်ပီပီ သူက နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မည် ထင်ခဲ့ သော်လည်း သူက ထင်သလို မဟုတ်ခဲ့ချေ။ သူ့မျက်ဝန်းညိုများ သည် မှဲအပေါ်မှာ လေးနက်လာတာကို မှဲ တွေ့နေရသည်။ ခုတ် ရာတခြား ရှရာတခြားတော့ ဖြစ်ပြီဟု ထင်သည်။ အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ မှဲသည် အောင်သွယ်နဲ့ညားသည်ဟူသော စကား ကို အမုန်းဆုံးပဲဖြစ်သည်။ ဒီအတွက်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကို အမြန်ဆုံး နီးစပ်အောင် ပို့ပေးရမည်။ တွန်းပို့လောက လုပ် ပေးရတော့မည်ဆိုတာ မှဲ နားလည်လို့လာသည်။

မှဲရဲ့အနေအထားတွေကို ပြောင်းလဲကာ၊ ပျိုးကို ရှေ့တန်းသို့ ပို့ပေးရတော့မည် ဆိုတာကို နားလည်လာသည်။ သူ့ကို တကယ်တမ်း စိတ်ဝင်စားတာ မှဲ မဟုတ်ဘဲ ပျိုးဆိုတာ သူ နားလည်လာအောင်၊ သိလာအောင် လုပ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဒီအတွက်လည်း ပျိုးကို နားဝင်အောင် ရှင်းပြရသည်။ မှဲသည်

ကြားထဲကနေ့၍ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားကာ စိတ်ဓာရလေသည်။ တကယ်တော့ ပျိုးကသာ နည်းနည်းဆေးသော မိန်းကလေးမို့ မသိမြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသော မိန်းကလေးသည် ဘေးကနေ ကြည့်တာနဲ့ကို မှတ်သန်ရဲ့အကြည့် တွေကို အကဲခတ်မိကာ သိနိုင်သည်။

ပျိုးကတော့ ဘာမှမသိ။ ချစ်တာတစ်ခုတည်း သိ တယ်ဟူသော အစားမျိုးထဲကသာ ဖြစ်သည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း မှဲက သူ့မချစ်သောသူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရစေချင်တာဖြစ်သည်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခြင်းသည် ယောက်ျား လေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမဆို ကြိုးစားခွင့်ရ သည်ဟု ထင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ ဒီကိစ္စက ယောက်ျားလေး တွေက အားသာသည်။ ကိုယ်ကြိုက်သလို ကြိုးစားရုံပင်။ မိန်းကလေး တွေကတော့ နည်းနည်းပညာသာပါသည်။ ပေါ်တင်ကြီးကျတော့ လည်း မကောင်း။ ဒီတော့ Idea သွက်သွက်လေးတွေ ထွက်မှ ကောင်းသည်။ ခက်တာက အဲဒီလို Idea အသစ်တွေ ထွက် သော်လည်း ပျိုးဟူသော ကလေးမက အဲဒါတွေကို လိုက်မလုပ်နိုင်။ အဲဒါက အဓိကပြဿနာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ အဲဒီအတွက် မှဲက ကြားထဲက ဝင်ရသည်။ အဲဒီ ရလဒ်အဖြစ် မှတ်သန်ရဲ့အကြည့်တွေ မှဲအပေါ်မှာ အရောင်ပြောင်းလာတာပဲ ဖြစ်တော့သည်။ အစောကြီး ထဲကသာ မှဲရဲ့ပုံစံအတိုင်း ပျိုး လှူခွဲလျှင် အခုချိန်မှာ သူတို့နှစ် ယောက်ဟာ ကောင်းကောင်းကြီး အိုကေနေလောက်ပြီ။

www.burmeseclassic.com

ခုတော့ ? ? ? ...။ မုံသည် ဒီနေရာမှာ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေကို နည်းနည်းတော့ အံ့သြချင်သည်။ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စိတ်ဟာ ဘာအရောင်မှ မမြယ်ရသေးသော ကင်းဗတ်တစ်စဆီလျှင် အဲဒီအပေါ်မှာ အရောင်လာခြယ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စုတ်ချက်အတိုင်း ခံစားတတ်ကြလားဆိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ မုံကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ခံစားတတ်ကြသည်ဟု ထင်သည်။ မုတ်သုန်ကိုပဲကြည့်၊ သူသည် ပျိုးနဲ့မုံ နှစ်ယောက်စလုံးကို ပြိုင်တူသိကျွမ်းခဲ့သည်။ ပျိုးကိုတောင် သူက စေတနာပိုပိုဖြင့် ဖိနပ်တွေ ဘာတွေ ပေးစီးကာ၊ သူတော့ မစီးဘဲ စေတနာတွေ ပိုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မုံက သူ့ကို လိုက်လိုက်လျှော့လျှော့ ဆက်ဆံသောအခါ သူ့ရဲ့ ပုံရိပ်တွေက မုံ့ဘက်သို့ ထင်ဟပ်လာခဲ့သည်။

ဒါတွေကို အချိန်မလွန်ခင် မုံသည် တားဆီးတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ အခုလည်း မုံနဲ့ ပျိုးသည် ကန်တင်းမှာ ထမင်းစားနေတုန်း သူ ရောက်လာမှာကို ကြိုသိနေသောကြောင့် ပျိုးကို မှာစရာရှိတာတွေ မှာထားရသည်။ သူနဲ့ ဖုန်းပြောရင်းမှ သိထားသော သူ ဘာတွေကြိုက်တတ်တယ် ဆိုတာကို ပျိုးကို ပြောပြထားသဖြင့် ဒီနေ့လည်း ပျိုးက သူ့ကြိုက်တတ်သည့် ငါးကြောင်းပေါင်းနှင့် မုန်လာချင်သုပ်ကို ထည့်ယူလာခဲ့သည်။ အဲဒါကို အူအား ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေးဖို့ မုံက မှာထားပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ သူက ရောက်လာသည်။ ထမင်းစားနေသော မုံ့ကို အပြုံးတစ်ခုနှင့် မေးဆတ်ပြကာ ...
 “တွယ်လှချည်လား မုံ့ရဲ့။ ဝ၊ လာဦးမယ်နော်”
 “ဪ ... ဝမှ လှတာ၊ မုံတို့ကတော့ ကြိုက်ရင်ဆွဲတာပဲ။ ထိုင်လေ မုတ်သုန်၊ ထမင်းစားပါလား။ မုံတို့ဆီမှာ ဟင်းတွေအများကြီးပဲ ...

ထမင်းဖြူပဲ မှာလိုက်”

“အိုကေ ... သူများဟင်းပဲ ကပ်စားရတော့မှာပေါ့၊ အအေးတော့ ကိုယ်တိုက်ပါ့မယ်၊ သောက်လေ တစ်ခုခု”
 “အင်းပါ ... ပြီးတော့ သောက်တာပေါ့။ ကံ ... စား ... စား။ မုံ့ဟင်းက သိပ်မကောင်းပါဘူး၊ ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ ကြက်သားကြော် တစ်မျိုးတည်း ...

ပျိုးဆီကမှ ကောင်းတာ၊ ပျိုးဆီက တောင်းစား။

ပျိုး မုတ်သုန်ကို ကျွေးမယ် မဟုတ်လား”

မုံက စတင်ပိုလိုက်ပြီး မျက်စပစ်ပြလိုက်လျှင် ပျိုးက “ကျွေးမှာပေါ့” ဟူသော စကားလေးကိုတောင် မနည်းဖျစ်ညှစ် ထုတ်လိုက်ရဟန်တူသည်။ မုံသည် စိတ်ဓာတ်များပင် ကျရကာ ချိန်းထားသော သူငယ်ချင်းဆီက ဖုန်းမြန်မြန်လာပါစေဟု ဆုတောင်းနေရသည်။ ခဏနေတော့ မုံ ဆုတောင်းပြည့်သွားလေသည်။ ဖုန်းမြည်လာလျှင် မုံက ဖွင့်ကိုင်ကာ ...

“ဟယ်လို ... အေး ... ပူတူး ပြော။ အင်း ... ဟုတ်လား
ဪ ... လာခဲ့မယ်လေ။ အေးပါ ... အေးပါ ... အခုယာ
ပြီးပြီ ... ပြီးပြီ။ အခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အေး ... ဆီးထု
ခဏနေရင်”

မုံက မုန်းချပြီးနောက် ကိုယ့်ကိုကြည့်နေကြသည့်
နှစ်ယောက်စလုံးကို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြကာ ...

“ကဲ ... မုတ်သုန်နဲ့ ပျိုးတို့ ဆက်စားနှင့်ကြနော်။ မုံတော့
ထုံးစံအတိုင်း ဘော်ဒါတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲလို့ သွားစု
တော့မယ်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။”

ပျိုးကတော့ ဇာတ်ညှိပြီးသားမို့ ပူစရာမလို၊ မုတ်သုန်
ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လျှင် နည်းနည်းတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွား
သည်ဟု ထင်သည်။ တစ်မျိုးဆိုသည်မှာ မုံ့ကိုတော့ သူ တစ်မျိုး
ထင်တာတော့ မဟုတ်။ အခြေအနေတွေကိုသာ တစ်မျိုးဖြစ်သွား
တာဖြစ်သည်။

သူ မုန်းထားတာက မုံ့အတူ ထမင်းလက်ဆွဲ
စားခွင့်ကို ဖြစ်နိုင်သော်လည်း အဲဒီကိစ္စက မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ နဲ့
ခန့်မှန်းထားတာတွေက တကယ်မှန်နေပြီဖြစ်သည်။

မုံက ထိုင်ခုံမှ ထရပ်လိုက်လျှင် သူက မုံ့ကို
ကြည့်ကာ ...

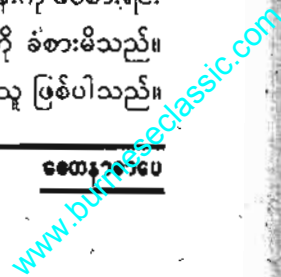
“လေးက ဒီကို ပြန်လာဦးမှာလား။”

“အင်း ... လာဖြစ်မယ် မထင်တော့ဘူး၊ စောင့်မနေနဲ့တော့
လေ။ စားပြီးရင်လည်း အတန်းအတူတူ သွားတက်လိုက်
ကြတော့ ...

မုံက အပြင်ကိုလစ်မှာ၊ ကျောင်းလစ်မှာ၊ ဟဲ ဟဲ ...
ကဲ သွားပြီနော် ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

မုံက ခပ်တည်တည်နှင့် တာတာပြပြီး ထွက်လာခဲ့
သွင် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မုတ်သုန်သည်
ဆွက်ခွာသွားသော မုံ့ရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံ
တစ်ရာဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ အဲဒါဟာ ဘယ်အရာဆိုတာလည်း
ဆာ အတိအကျတော့ သူ မသိ။ သေချာတာတော့ မုံ့နဲ့အတူတူ
ထမင်းလက်ဆွဲစားရတော့မည်ဆိုသော အတွေးဖြင့် သူ ပျော်ရွှင်
ကျေနပ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

မုံ ထွက်သွားပြီးလျှင် ပျိုးက သူ့ရှေ့လာချသော
ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းတွေထည့်ကာပေးသည်။ ပြီးတော့ ...
“စားနော်”ဟု အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ပြောတာကိုလည်း သူက
သဘောကျစွာ ပြုံးရသေးသည်။ ဒီကောင်မလေးသာ သူ့ညီမအရင်း
လေး ဆိုလျှင်တော့ လေးမျက်မုံ့ထံ အပ်လိုက်မှာ သေချာပါသည်။
ဒါတောင် အရင်ကထက်စာလျှင် သူမက အများကြီးတိုးတက်လာ
သည်ဟု ပြောရမှာဖြစ်သည်။ သူက ထမင်းတစ်ခွက်ကို ခပ်စားရင်း
မ အရသာရှိသော ငါးကြင်းပေါင်းရဲ့ ထူးကဲမှုကို ခံစားမိသည်။
သူက ငါးကြင်းပေါင်းကို အင်မတန်ကြိုက်သောသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ပျို:ရဲ့ငါးကြင်းပေါင်းက ကောင်းလိုက်တာ”

မနေနိုင်လွန်း၍ ပါးစပ်ကထုတ်ကာ ချိုးကျူးမိသွားသည်အထိပင် ဖြစ်သည်။ ပျို:က သူ့ကို နူးညံ့သော အပြုံးလေးနှင့် ကြည့်လာကာ ...

“မှတ်သန်က ငါးကြင်းပေါင်းကို အရမ်းကြိုက်တာ မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ပျို: ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“သိတာပေါ့။ ဝက်သားပုန်းရည်ကြီးချက်လည်း ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား။ မနက်ဖြန် ချက်ခဲ့မယ်လေ”

“ဟား ... ဒါလည်း သိနေတယ်။ နေပါ ပျို:ရဲ့၊ အားနာစရာကြီး”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူး။ ပျို: ချက်တဲ့ဟင်းကို မှတ်သန် ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ပျို:က ပီတိဖြစ်နေတာပါ ...

ပျို:က တော်တော်များများ ချက်တတ်တယ် မှတ်သန်ရဲ့။ မှတ်သန် ဘာကြိုက်တတ်လဲ ပြောပြထားလေ”

ဟိုက်ရှားဘား။ သူ ဘုရားတ၊မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒီစကားတွေကို ပြောနေသော ပျို:သည် သူသိသော နူးပျို:ပင်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ သူက ပျို:ရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချက် အတိအကျ ခတ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူမရဲ့မျက်နှာလေးကတော့ အရင်အတိုင်း မပြောင်းလဲစွာ ပကတိ အေးချမ်းလျက်ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာသည် တစ်ခုခုကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေ

မြီးနေသည်။ အဲဒီအပြုံးကို သူ ဘဝင်မကျပါ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုကို စနိုးစနောင့်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“ထည့်စားနော် မှတ်သန်။ မှတ်သန် ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုလို့ ပျို:က တမင်ချက်လာတာပါ။ များများလည်း ထည့်လာတာ။ အားမနာပါနဲ့နော်”

“အားမနာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ငါးကြင်းပေါင်းကြိုက်တာတို့၊ ဝက်သားပုန်းရည်ကြီး ကြိုက်တာတို့ကို ပျို: ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

သူမက ရှက်မြီးလေးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွားကာ ...

“မဲ့ဆီက မေးထားတာပါ”

အဲဒီအဖြေစကားကြောင့် သူ ခေါင်းနည်းနည်းမူးသွားသည်။ တွေးမယ်ဆိုလျှင်လည်း အတွေးစက အရည်ကြီးပဲဖြစ်သည်။ သူမက သူ ကြိုက်တတ်တဲ့ဟင်းတွေကို ဘာကြောင့် လေးဆံ့မှာ မေးရတာလဲ။ မေးပြီးတော့ ဘာကြောင့် ချက်ပြုတ်လာရတာလဲ။ အခုနကတင်ကို သူမပါးစပ်က သူ ကြိုက်သဖြင့် တမင်ချက်လာတာပါဟု ပြောပြီးသားလည်း ဖြစ်သည်။ သူ ကြိုက်တာတွေကို သူမက ဘာကြောင့် ချက်လာတာတဲ့လဲ။ အဲဒီအဖြေကို သူ မတွေးချင်ပါ။ သူ ရင်နည်းနည်းမောသွားသည်။ ထမင်းကို ဘောင် စိတ်ဖြောင့် လက်ဖြောင့် မစားနိုင်တော့ပါ။

ပျို:က သူ ထမင်းစား တဲ့သွားတာကို ရိပ်မိကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ စားရတာ မကောင်းလို့လား”

သူသည် ဒီတစ်ခါတော့ အကြင်နာသဒ္ဓါတရားတွေ ပြည့်ဝနေသည့် မိန်းမပျို၏အပြုံးကို ကောင်းစွာသဘောပေါက် သွားသည်။ သူ အဲဒီလောက် မအပါ။ ဘာတွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ် ကုန်ပြီလဲ ဆိုတာတော့ သူ မတွေ့တတ်တော့။ တစ်ဖက်မိန်းကလေးတွေရဲ့ သိက္ခာကိုလည်း သူ မချချင်ပါ။ ဒီကိစ္စကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် မတိုင်ပင်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အရင်တုန်းက သူ ထင်ထားခဲ့တာသည် လေးမျက်မုံရဲ့ ပွင့်လင်းဖော်ရွေအေးအကြင်နာတွေကိုဖြစ်သည်။ ခုတော့ နွယ်ပျိုးပင်ကပါ ...။ ကျွတ်သူ စိတ်တွေလေလာသည်။

မိန်းကလေးတွေကို သူ ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလိမ့်။

“ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းလွန်းလို့ နင်နေတာ။ ပျိုးတို့ တစ်ခု မေးချင်တယ်၊ စိတ်ဆိုးမှာလား။”

သူမက သူ့ကို အနည်းယင် အံ့ဩရှက်ရွံ့သွားအောင် မျက်ဝန်းများဖြင့် မော်ကြည့်ကာ ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းမမော့တော့မှ အနေအထားဖြင့် ...

“ဘာမေးမလို့လဲဟင်”
 “ပျိုး ရည်းစားထားဖူးသလား”
 “အို ... မထားဖူးပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”
 “အင်း ... ကိုယ်လည်း ထင်တော့ ထင်ပါတယ်၊ ပျိုးတို့က ရည်းစားမထားဖူးမှန်း သိသာအောင်ကို ဖြူစင်နေပါတယ်။”

တယ်။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံ မရှိဘူးလို့ ထင်တယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကာရိုက်တာကို မဖမ်းတတ်ဘူး။ ဟုတ်လား။”

“အင်း ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ မုတ်သုန် ဆိုလို့ ချင်တာက ဘာလဲဟင်”

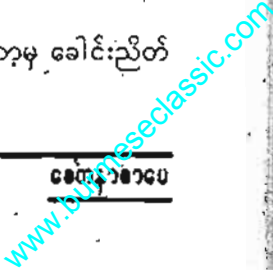
“ကိုယ်ပြောချင်တာက တချို့မိန်းကလေးတွေက အရမ်း ဆရာကျတယ်ကွာ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံ အနေအထားကိုကြည့်ပြီး အဲဒီ ... တစ်ယောက်က ဘာလဲ ဆိုတာ မှန်းနိုင်ကြတယ် ...

ပျိုး စာအုပ်တွေထဲမှာ မဖတ်ဖူးဘူးလား။ တချို့ စာရေးဆရာတွေ ထည့်ရေးတယ်လေ။ တစ်ဖက်သားတို့ အရမ်း အကဲခတ်တော်တဲ့ လူတွေပေါ့ ...

ယောက်ျားလေး ခင်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အကဲခတ်တာတော်တယ်။ မိန်းကလေးဆိုရင်လည်း ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို အကဲခတ်တော်တယ်။ အဲလိုမျိုးပေါ့ ...

ပျိုးက အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုးထဲမှာတော့ မပါဘူးနဲ့တူတယ်”

သူမက တစ်ချက် စဉ်းစားပြီးတော့မှ ခေါင်းညိတ်

“ပျိုက အဲဒီလိုမျိုး မရပါဘူး။ ညံ့ပါတယ်”
“ညံ့တယ်ဆိုတာ တော်အောင်ကြိုးစားလို့ရတဲ့ အရာတစ်ခု
ပါ။ စာများများဖတ်၊ များများတွေးပြီး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်
က လူတွေကို လေ့လာပေါ့ ပျိုရဲ့”

“အင်း ... မုတ်သုန်က ပျိုကို အဲဒီလို ဖြစ်စေချင်လို့လာ
ဟင်။ ပျို ကြိုးစားပါမယ်”

ဟင် ... လွဲပြန်ပြီ။ သူက ဆက်ပြောလျှင်လည်း
အကြောင်းထူးမည် မထင်သော ကလေးမကို ဘာမှ ဆက်မပြော
တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စကားကိုတော့ အကုန်မပြောဘဲ
ထမင်းကိုသာ ကုန်အောင်စားလိုက်ပါသည်။ သူ ထမင်းစားနေ
တာကို ပျိုက ကျေနပ်စွာဖြင့် ပြုံးကြည့်နေကာ ...

“စားကောင်းတယ် မဟုတ်လားဟင်။ မနက်ဖြန်ကျွန်ုပ်
ဝက်သားပုန်းရည်ကြီး ချက်ခွဲမယ်နော်။ ပြီးတော့ ဘာစား
ချင်သေးလဲဟင်”

“မစားချင်ပါဘူး ပျိုရော။ မချက်ခွဲပါနဲ့၊ ပျို ပင်ပန်းဘဲ
တယ်”

“ဟင်အင်း ... မပင်ပန်းပါဘူး။ ပျိုက ချက်ရုံလေးတင်
ချက်ရတာပါ။ ကုမယ့်သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ တခြား
စားချင်တဲ့ မုန့်တွေလည်း ရှိရင်ပြောလေ”

“အင်းပါ ပျိုရယ်။ အင်းပါ ... စေတနာအတိုင်း ကျွန်ုပ်
တင်ပါတယ်။ မချက်ခွဲပါနဲ့တော့။ ပျို ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပါ”

“မပင်ပန်းပါဘူး ဆိုနေမှပဲ။ ဘာလဲ ... မုတ်သုန်က ပျို
ချက်တာတွေကို မစားချင်လို့လား”

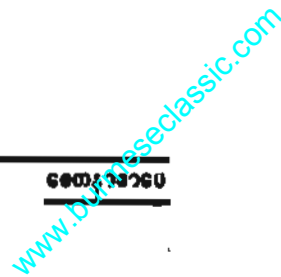
“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီလောက် လက်ရာကောင်း
တာကို ကိုယ်က ဘာလို့မစားချင်ရမှာလဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ဘာမှမပြောနဲ့တော့။ ညတိုင်း
မုတ်သုန် ဖုန်းဆက်ပြီး စားချင်တာကိုပြော။ ပျို ချက်လာ
ခဲမယ်”

သူသည် မျက်လုံးတဝင့်ဝင့် နှုတ်ခမ်းတဆူဆူ၊
လက်ညှိုးတထောင်ထောင်ဖြင့် ပြောနေသော နွယ်ပျိုပင်ကိုကြည့်
ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ ဘယ်လို
ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ သူ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့။ လေးမျက်မုံ
ချ ... ဒီအကြောင်းတွေကို မင်း သိပါသလား။

ကိုယ်နဲ့ မင်းက နားလည်မှု ယူထားကြတာလေ။
ကိုယ်ချစ်တာက မင်းပဲဥစ္စာ။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်
ချမိလေသည်။

အခြေအနေတွေဟာ ဘယ်လိုယူဆရမှန်း မသိအောင် ရှုပ်ထွေးလို့လာသည်ဟု သူကတော့ ထင်ပါသည်။ သူက မုံ့ကို ကြီးစားနေချိန်မှာ ပျိုးရဲ့အနေအထားတွေက တစ်မျိုးပြောင်းလဲလို့ လာပြန်သည်။ သူ ကြိုက်တတ်သော ဟင်းတွေ၊ အစားအစာတွေ ကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ချက်ပြုတ်လာစဉ်မှာ မုံ့ကတော့ သူနဲ့ပျိုးကို တွဲစချင်လာသလို ဖြစ်လာသည်။ ဒီကိစ္စကို သူ့သူငယ် ချင်းတွေကပါ နားမလည်တော့။ ဒီထက် သိသာတာက ကန်တင်း မှာ သူနဲ့ဆုံလျှင် ပျိုးကို သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး သူ့ ကတော့ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ရှောင်ရှောင်ထွက်သွားတာပဲဖြစ် သည်။ အစပိုင်းတော့ သူ နားမလည်ချေ။ နောက်တော့မှ ဘယ်အချိုး ချိုးတယ်ဆိုတာကို ရေတေးတေး သဘောပေါက်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝဲ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကိုရွှေ့ပြောင်းလာတဲ့ လရောင်ပြုံးတော် ၂၅၁

အဲဒီအတွက် သူ့ရင်မှာ တအံ့တဩနှင့် နာကျင် ခံခက် ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ကိစ္စတွေကို အနီးကပ် သိမြင်နေသော သူငယ်ချင်းတွေတောင် မျက်စိတွေ လည်ကုန်ကာ သူ့ကို မေးယူ ရသည်အထိပင်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတို့ ဇာတ်ထုပ်က ဘယ်လိုကြီးလဲကွ။ သုံးပွင့်ဆိုင် ပတ်လည် round နေတာလား ...

မင်းက ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ အစကတော့ လေးမျက်မုံ လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အခုတော့ မဟာဆန်သူလေး နွယ်ပျိုးပင် ဖြစ်သွားပြန်ပြီလား။”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို နားမလည်နိုင်တော့တာ”
 “ဟင်း ... မင်းတောင် နားမလည်ဘူး ဆိုမှတော့ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ် သိတော့မှာလဲ။ အခု ငါတို့ မြင်သလောက် ပြောပြရရင် လေးမျက်မုံက မင်းကိုရှောင်ပြီး နွယ်ပျိုးပင် က ရှေ့ကို တက်လာတဲ့သဘောပဲ ...

အဲဒီအတိုင်း ... ဟုတ်လား။”

ဟုတ်နေသဖြင့် သူက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ဆိတ် ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်းသည်သာ ဝန်ခံခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ မိန်းကလေး တွေရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေကို သူ ဘယ်လိုမှ လိုက်မမိတော့ပါ။ ပျိုးကို လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကာရိုက်တာအား မဖမ်းတတ်ဘူးလား ဘာလား ပြင် ဆရာကြီး လုပ်ခဲ့သောသူသည် အခုတော့ လေးမျက်မုံရဲ့

ကာရိုက်တာကို အယ်လိုဖမ်းရတော့မယ်မသိ။ သူ နားလည်ခဲ့သော သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ဘယ်လိုများ ဘာသာပြန်မိခဲ့လို့ပါလိမ့်။ တကယ်ပဲ ခေါင်းတွေ ရှုပ်လာသည်။

“မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ၊ ငါတို့ အကြံပေးချင်တာတော့ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ် ...

နွယ်ပျိုးပင်ကိုလည်း အိပ်မက်တွေ ပေးမနေစေချင်ဘူး။ သူက တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလေ”

“ငါသိပါတယ်ကွာ။ ငါပုံစံက အိပ်မက်တွေ ပေးနေတဲ့ပုံပေါက်နေလို့လား။”

“အိပ်မက်တွေ ပေးနေတဲ့ပုံစံတော့ မပေါက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားနာပြီး သူ ချက်တဲ့ဟင်းလေးတွေကို နေ့တိုင်း အားထုနေတာကတော့ သူ့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးနေသလိုပဲပေါ့ကွာ ...

ခုတောင် တချို့က မင်းနဲ့ နွယ်ပျိုးပင်ကို ဘာလိုလို့ ညာလိုလို ထင်နေကြပြီ၊ ငါ့ကိုတောင် မေးနေကြသေးတယ်။ မင်းတို့က ဖြစ်နေပြီလားလို့”

သူက သက်ပြင်းချပြီးနောက် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ခါယမ်းမိသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ တစ်ခုခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရတော့မည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

“မင်းရင်ဘတ်ထဲမှာ လေးမျက်မုံရှိနေတာ မဟုတ်လား၊ နွယ်ပျိုးပင်ကိုတော့ မင်း ရိုးရိုးသားသားခင်တယ်ဆိုတာ သူ နားလည်ပစေပေါ့ ...

အချိန်တွေ သိပ်မဆွဲနဲ့တော့ကွာ၊ ကြာရင် ဖြေရပိုခက်မယ်”

“အေးပါ ငါ နားလည်ပါတယ်”

“မင်း ဒီည မုံတို့အိမ်ရှေ့မှာ သီချင်းသွားဆိုဦးမှာ မဟုတ်လား၊ ခံစားချက်နဲ့တိုက်ဆိုင်တဲ့ သီချင်းဆိုပြီးရင် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ကွာ ...

တစ်ခါတည်း ပြောသင့်ရင်လည်းပြောလိုက်။ ငါက တော့ ယောက်ျားပီပီ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ကြိုက်တယ်”

သူက ထက်မြက်ရဲ့စကားကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောမိချေ။ စိတ်ထဲမှာတော့ တကယ်ပဲ မောလျက်ရှိသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေတစ်ခုကို သူ တကယ်ပဲ လိုက်မမိပါ။ သူနဲ့ မုံနဲ့ကြားတွင် အိမ်ကလီလို့ နာမည်မတပ်ချင်သည့် ရင်ခွင်ဗေဒဘာသာစကားတို့ဖြင့် ပြောခဲ့သောသူများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရင်ခွင်ဗေဒဖြင့် နားလည်နိုင်သည့် နက်ဝန်းများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒါတွေသည် သက်သေသာဓကအနေဖြင့် အကောင်အထည်မပြနိုင်သော်လည်း တကယ်ရှိခဲ့ဖူးတာဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီနေ့ညက သူတို့အုပ်စုမှာ မုံတို့အိမ်ရှေ့ သီချင်းဆိုဖြစ်ကြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အချစ်သီချင်းတွေထက် အသည်းကွဲသီချင်းတွေကို ဆိုဖြစ်လေသည်။ သီချင်းဆိုခြင်းကို ညဆယ့်တစ်နာရီမှာ အဆုံးသတ်ကာ သူက မုံတို့အိမ်ရှေ့မှာပဲ သူမထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ညမို့ ဖုန်းလိုင်းတွေက ရှော့ရှော့ရှူရှူပဲ သဘောကောင်းစွာ တစ်ချက်တည်းဝင်သွားသည်။ ဖုန်းလိုင်းတွေက သဘောကောင်းသော်လည်း သူမကတော့ သဘောကောင်းမကောင်း မမှန်းဆနိုင်ပါ။

“ဟယ်လို”

သူမထံမှ ဖုန်းဖွင့်ထူးသံကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်ချလိုက်ရင်းမှ ...

“လေး အိပ်ပျော်နေပြီလား”

“ဟင့်အင်း မအိပ်သေးပါဘူး”

“ကိုယ့်သီချင်းသံကြောင်း အိပ်မရတာလား”

သူမထံမှ ရုတ်တရက် ပြန်ဖြေသံ မကြားရ။ သူ့နားဝင်ချိုမည့် စကားလုံးရွေးနေတာပါလား။ အဲဒီလို ဟန်ဆောင်မှုမျိုးကိုတော့ မနှစ်သက်ပေ။ သူမထံမှ ကတိအမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံမှုကိုသာ လိုလားပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ဆယ့်တစ်ခွဲ၊ ဆယ်နှစ်လောက်မှ အိပ်နေကြပါ”

“ဒါဆို ကိုယ့်သီချင်းတွေကို ညတိုင်း နားထောင်ရတယ်ပေါ့”

“အင်း ... နားထောင်ရပါတယ်”

သူမ ပြန်ဖြေသံက မပွင့်တပွင့်။ ဒီအသံဟာ ပုံမှန်အသံမဟုတ်ဘူးဟု ယူဆပါသည်။ သူနဲ့ အခါအားလျော်စွာ စကားပြောဖူးသော သူမရဲ့အသံမှာ အဲဒီအတိုင်းမဟုတ်ပါ။ Beeze ဆိုသော ဝတ်ရည်သောက်ငှက်ကလေးလို အမြဲတမ်း နှုတ်ဆန်းတက်ကြွနေသော အသံလေးနဲ့ဖြစ်သည်။ သူမ ဘာတွေပြောင်းလဲသွားပါသလဲ။

“နားထောင်ရတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကိုရော နားလည်လား၊ အဲဒီသီချင်းတွေက ကိုယ့်ခံစားချက်တွေနဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေချည်းပဲ”

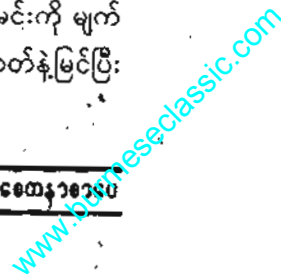
သူမက တစ်စုံတစ်ရာ စကားမဆိုဘဲ တိတ်နေသည်။

သူက ဆက်ပြောသည်။

“လေး ကိုယ့်အပေါ်မှာ အနေအထားတွေ ပြောင်းလဲနေတယ်၊ အဲဒါကို ဝန်ခံမလား”

“ဘာကို ဝန်ခံရမှာလဲ၊ ကျွန်မ အနေအထားက ဒီအတိုင်းပါပဲ မုတ်သုန်ရဲ့၊ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါဘူး၊ ရှင့်ဘာသာ ထင်နေတာပါ”

“ကိုယ်ထင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က မင်းကို မျက်လုံးနဲ့မြင်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ လေး၊ ရင်ဘတ်နဲ့မြင်ပြီး ပြောတာပါ ...

မျက်လုံးနဲ့မြင်ပြီး ပြောတဲ့အရာတွေက သက်သေပြင်
ရပေမယ့် ရင်ဘတ်နဲ့မြင်တဲ့အရာတွေက သက်သေပြင်
မရတာ ...

ခံငြင်းနေလည်း ကိုယ် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး
ကိုယ်တို့ချင်းပဲသိခဲ့တဲ့ မျက်ဝန်းဘာသာစကားတွေ ရှိခဲ့
လေး”

“မဟုတ်ဘူး ... မုတ်သုန်၊ ရှင် ထင်နေတာတွေ မှ
ပြီ”

“အိုကေ ... ရပါတယ်၊ မင်းနဲ့ ဒီအကြောင်းအရာ
ကိုယ် ပြိုင်မငြင်းလိုပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်ကတော့
ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“ကျွတ် ... ခက်တော့ခက်နေပြီ မုတ်သုန်ရယ်”

“မခက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ မခက်ဘူး၊ ကို
ခက်တဲ့ပြဿနာဆိုတာ မရှိဘူး၊ နားမလည်တာပဲနဲ့
မင်းသိတယ်မဟုတ်လား ...

ကိုယ်က အိုသွေးလေး၊ Fighterသွေးပေါ့၊ ဘယ်
မဆို လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့ပေးပြီး နောက်မဆုတ်တ
အကြောင်းအရာတစ်ခုအတွက် နိုင်မာတဲ့ Source
သူ့နောက်ကွယ်မှာ ရှိပြီးသားပါ ...

အဲဒါကို ကိုယ်သိအောင် ကြိုးစားဦးမှာပါ”

“ဟင်း ... သဘောပဲ မုတ်သုန်ရေ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ထင်နေ
တာတွေနဲ့ ဖြစ်နေတာနဲ့ကတော့ သိပ်တော့သဘာဝမကျဘူး
ထင်တာပဲ”

“အဲဒါကိုက မင်းဟာ အရင်လေးမျက်မုံ မဟုတ်ကြောင်း
ပြနေတာပဲ”

“ပြဿနာပဲ အခု လေးမျက်မုံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အင်း ... အဲဒီလို ပြန်မေးတဲ့ပုံကတော့ လေးမျက်မုံနဲ့
တူလာပြီ”

“ရော် ... ပြဿနာပဲ”

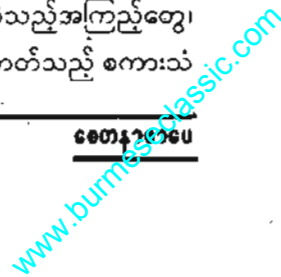
“မင်းက ဒီကိစ္စကို ပြဿနာလို့ သတ်မှတ်နေတာလား၊
အဲဒါဆိုရင်ကို မင်း တစ်ခုခုလွဲနေတာ သေချာပြီ၊ ကိုယ့်ကို
မမဲးကွယ်ထားချင်ပါနဲ့ လေးရယ် ...

မင်း ပြဇာတ်ကကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က
ဖီးလ်ကွေးနေတော့ မခံစားနိုင်ဘူး၊ ကဲပါ ... မင်းအတွက်
ဒီညတော့ အာရုံနောက်စရာတစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် Sorry
ပါ ...

Good nights ! ကိုယ် ပြန်တော့မယ်”

“အင်း”

သူမက မပွင့်စာပွင့်ပဲ နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။ အရင်
ဆဲလျှင် သူနဲ့ စကားပြောလေတိုင်း ရွန်းလဲ့သည့်အကြည့်တွေ၊
သက်လက်ချက်ချာကာ ရင်ဘတ်ဖွင့်ပြီး ပြောတတ်သည့် စကားသံ

တွေ ကိုယ်ရော စိတ်ပါနစ်ပြီး ပြုံးတတ်သည့် အပြုံးလေး စတာ တွေက တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးပျောက်ဆုံးနေသည့် အရာတွေပဲ မဟုတ်လား။ သူ ဆက်မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

“ကိုယ် မင်းအိမ်ရှေ့မှာ သီချင်းလာဆိုနေတာ မင်းအတွက် အနှောင့်အယှက်များဖြစ်နေသေးလား လေး ...

အကယ်၍ မင်း မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ကိုယ် ဆင်ခြင် ပါ့မယ်”

“ကျွန်မ သီချင်းကြိုက်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကိုပဲ မကြိုက်တာလား”

“မှတ်သန် ... ရှင်က ကျွန်မနဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖန်တီး ချင်တာလား”

သူမအသံက မကြိုစဖူးစွာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ထွက်လာ သည်။ အဲဒီအသံကြောင့် သူ တကယ်ပဲ ဝမ်းနည်းသွားခဲ့သည်။ ခံစားချက်တချို့ကလည်း ရင်ထဲမှာ ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်ပြီး လာပါသည်။ ခေါင်းမောလိုက်သောအခါ ညက မှောင်မိုက်စွာ သူ့ကို ငုံ့ကြည့် နေသည်။ ဒီလိုပဲ သူမနှလုံးသားကလည်း ခပ်မှောင်မှောင်ဖြင့် သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေမှာပေါ့။

“အိုကေလေ ... ဆောရီးပါ။ ကိုယ် နည်းနည်းဘောင်ကျော် သွားတယ် လေး။ မင်းကို ကိုယ် ဒီလို ပြောပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး -

ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ အစ ဟည်းက နားလည်မှုတစ်ခုခု ထားခဲ့ကြပြီး၊ တစ်ယောက်

ယောက်ဘက်က အဲဒီနားလည်မှုကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ရင် မသိ သေးတဲ့ ဒီဘက်လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ အမှားတင်ခု ကို ကျူးလွန်သွားသလို ဖြစ်တတ်ပါတယ် ...

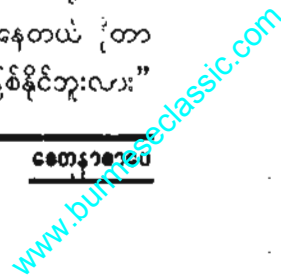
ဆောရီး လေး ... ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

သူမက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။ သူက ကြေကွဲစွာ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ဂစ်တာကို ပစ်တင်ကာ ဘားမောင်းဖွဲ့ကလာခဲ့သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ အခြေအနေမကောင်းမှန်း သိသဖြင့် ဘာမှ မပြောကြ။ ခဏကြာ တော့မှ ထက်မြက်က စဉ်းစားတွေ့တော့ဟန်ဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ခင်ပြောသည်။

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတာပြောရရင် လေးမျက်မုံက မင်းကို လေစိမ်းတွေစတိုက်တဲ့အချိန်နဲ့ နွယ်ပျိုးပင်က မင်းကို Favourတွေ စပေးတဲ့အချိန်နဲ့က အတူတူလောက်ကျနေ တယ်ဆိုတော့ လေးမျက်မုံ မင်းကို စိမ်းကားရတဲ့ကိစ္စက နွယ်ပျိုးပင်နဲ့ ဆိုင်မနေနိုင်ဘူးလား”

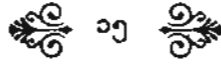
သူ့ခေါင်းထဲတွင် တစ်ချက်လက်သွားသည်။ အဲဒီ နံနက်ကို သူ ဘာကြောင့် မတွေ့မိပါလိမ့်။ နေမင်းကလည်း အက်ခန်းထဲမှ ရှေ့သို့ကိုင်းကာ ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဒီကောင်တေးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်၊ လေးမျက်မုံက အချာမှမဟုတ်တာ၊ နွယ်ပျိုးပင် ဘာဖြစ်နေတယ် တာ သိလို့ သူက နောက်ဆုတ်သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အချစ်မှာ နောက်ဆုတ်လို့ ရလို့လား”
 “အချစ်အဆင့်အထိ မရောက်သေးလို့ နေမှာပေါ့”
 “တော်ပြီကွာ၊ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီ
 သူ နောက်ဆုတ်ပေမယ့် ငါ နောက်မဆုတ်ဘူး၊ ရှေ့ဆက်
 တိုးမယ်၊ ငါ ပြတ်သားမှပဲဖြစ်တော့မယ်”
 သူက ရဲရဲတောက်ပြောပြီးလျှင် ဂိယာချိန်းက
 လိမ္မာမြင့်လိုက်သည်။ သူ့ကားသည် လေးညှို့မှပစ်လွှဲ၍သောမြား
 တစ်ရိန်ထိုးပြေးသွားသည်။ ဒီလိုပဲ သူ့နှလုံးသားကလည်း သူ့
 သို့ တစ်ရိန်ထိုးပြေးသွားတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

၃၈. ၀၃ ၃၈

မုံသည် အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ ခေါင်းအုံးဆားက
 များကိုယူကာ နားရီကြည့်တတ်တာ ထုံးစံပဲဖြစ်သည်။ ဆလိုက်
 များလေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဖုန်းမှာ စာအိတ်အဝါလေး
 တစ်ခုနေတာကို တွေ့လိုက်ရလျှင် Message တစ်ခုရောက်နေပြီဆိုတာ
 သိလိုက်ရသည်။ Message Box ထဲမှာ ခင်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင်
 သူ့အသားသား သူက မုတ်သုန်ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာသား
 သားကို မုံ ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်ပါ။

“လေး ...

မင်းရဲ့ နှလုံးသားက ချိုမြိန်ပြီးသားပါ။
 ဒါကြောင့် အချို့တွေ ထပ်မကြိုက်ပါနဲ့တော့။
 ကျေးဇူးပြု၍ ...”

မုံသည် စာသားကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ကာ အထပ်ထပ်အခါခါဖတ်သည်။ သူ့ရဲ့ဆိုလိုရင်းကို မုံ သိပ်နားမလည်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာကိုတော့ သိသည်။ မုံသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်ကာ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး မျက်လုံးများကို ပြန်မှိတ်ထားမိသည်။ မျက်လုံးများမှိတ်လိုထားလည်း အမြင်အာရုံထဲ မင်းပဲမြင်တယ်ဆိုသော စည်သူလွင်ရဲ့ သီချင်းထဲကလို မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်သော်လည်း သူ့ပုံရိပ်တွေက မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်ဟပ်ပြီးလာသည်။ ညက ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြောသွားသော စကားတွေကို မုံ နားလည်သော်လည်း အဲဒီအတွက် ဘာမှ မတတ်နိုင်။

မုံအပေါ်မှာ ပြောင်းလဲလာသော သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းရိပ်တွေကို မုံ နားလည်သော်လည်း မုံဘက်မှာက ပျိုးရှိနေသေးသည်။ ပျိုးအပေါ်မှာ မုံ သစ္စာမဖောက်ရက်။ မုံကို ယုံကြည်စွာ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့သော ပျိုးကို ကျော်ပြီး မုံ မလုပ်ရက်ချေ။ သူနဲ့ပတ်သက်၍ မုံရဲ့ခံစားချက်တွေ ရှိပင်ရှိသော်ငြား မုံခံစားချက်တွေက နနယ်သေးသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဖြတ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဖြတ်လိုရသော ခံစားချက်တွေဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် မုံသည် အရှည်သဖြင့် ဝေးဝေးကို မျှော်တွေးကာ ဒီနေ့ရာမှာပဲ ဇာတ်လမ်းကို တစ်ခန်းရပ်ဖို့ ပြင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့ပိုင်းမှာ မုံ ကပြခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းကိုတော့ ပျိုးဘာသာ ဆက်ကပစေတော့ဟု သဘောထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

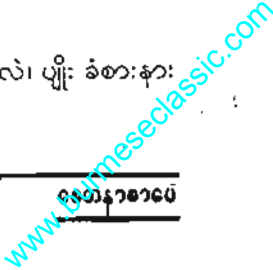
ဒါပေမဲ့အခြေအနေတွေက မုံ မှန်းသလိုမဖြစ်။ မုံလည်းပဲ သူ့သဘောထားတွေကြောင့် အတွေးတွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ နှလုံးသားတွေ မတည်မငြိမ်ဖြစ်ရသည်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းတက်ရတာတောင် ခါတိုင်းလို စိတ်မပါတော့။ စိတ်မရွှင်လန်းတော့။ မုံကသာ စိတ်မပါသော်လည်း ပျိုးကတော့ ခါတိုင်း ဆက်တောင် တက်ကြွနေသေးသည်။ မုတ်သုန် ကြိုက်တတ်သော ကြက်သားဘူးသီးဟင်းနှင့် ငါးဖယ်သုပ်ကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထည့်လာခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ညက မုတ်သုန်ဆိုသော သီချင်းတွေမှာ အသည်းကွဲသီချင်းတွေဖြစ်ကြောင်း စိကပတ်ကုံး ပြောပြနေသေးသည်။ မုံသည် ပျိုးရဲ့ အချစ်ဓာတ်ထိသဖြင့် တက်ကြွနေသော မျက်နှာလေးကို ငေးကာ ...

“ပျိုး သူ့ကို သိပ်ချစ်သလားဟင်”

ပျိုးက ရှက်ပြီးလေးပြီးသော်လည်း အရင်လောက် အရှက်မသည်းတော့သော မျက်နှာဖြင့်

“ချစ်တာပေါ့”ဟု မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။ “...လည် သူမတစ်ယောက် အဲဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြန်ဖြေသောပုံစံကို ပြန်ပြီး အားကျလာသည်။ မုံမှာတော့ သူမ ပျော်လာတာနဲ့ အမျှ အဲဒီလို လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပျောက်ဆုံးလာသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဟုတ်လား၊ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ပျိုး ခံစားနားသည်သွားတဲ့အချစ်ကို ပြောပြပါလား”

“အင်း ... ပျိုး ခံစားရတဲ့ အချစ်က သိပ်တော့ မပြည့်စုံ
သေးဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုမပြည့်စုံတာလဲ”

“ဒီလိုလေ အခုဟာက ပျိုးက သူ ကြိုက်တာလေးတွေ
ပြည့်ဆည်းပေးနေတာနဲ့တင် ကျေနပ်နေတာလေ။ သူ့ကို
ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချစ်စိတ်တစ်ခုကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကြည့်
နူးမှုက အလိုလိုဝင်နေတာတော့ ဟုတ်တယ် ...

ဒါပေမဲ့ အချစ်ရဲ့ ပြည့်စုံမှုဆိုတာကျတော့ သူက
လည်း ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်၊ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို သိပ်ချစ်၊
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်မှုနဲ့
ချစ်ကြတယ်ဆိုတဲ့အချစ်ကတော့ ပြည့်စုံမှုတစ်ခုဖြစ်လိမ့်
မယ်လို့ ထင်တယ် ...

ပျိုးက အဲဒီလို ပြည့်စုံမှုမျိုး မရသေးဘူးလေ”

မုံသည် ပျိုးရဲ့အဖြေကြောင့် ပင့်သက်တစ်ချက်ကို
မသိမသာရှိက်မိသည်။ ပျိုးရယ် အခြေအနေတွေက မင်းထင်နေ
သလို မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ကွဲ ပြောင်းလဲနေတယ်ဆိုရင်
မင်း ဘယ်လိုခံစားရမှာတဲ့လဲ။ မင်းကို အပြည့်အဝ စိတ်ချမ်းသာ
စေချင်တာက တို့စေတနာတွေရယ်ပါ။

မုံသည် အတွေးတွေကို ဇွတ်ဖျောက်ကာ ပျိုးကို
အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်ရပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ပျိုးရယ် ဒီအတိုင်းလေး ချစ်နေတာက
လည်း စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ မေတ္တာစေတနာ
ဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်ပါဦးမယ် ...

သူ့အတွက်တော့ ပျိုးဟာ နှလုံးသားနဲ့ပဲကြည့်ကြည့်၊
ဦးနှောက်နဲ့ပဲကြည့်ကြည့် ဘယ်ဘက်ကပဲကြည့်ကြည့် ခွင့်
လွတ်မခံနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ...

ပျိုး ဒီအတိုင်းလေးပဲ ဆက်နေပါနော် ...”

ပျိုးက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မုံသည်

ပျိုးရဲ့အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာလေးကို ငေးကာ ဒီလောက်ဖြူစင်
ရှင်းသန့်သည့် ကောင်မလေးကို မုတ်သုန်က ဘာကြောင့် မချစ်
နိုင်တာလဲဟု တွေးနေမိသည်။ အစတုန်းက မုံ ထင်ခဲ့တာသည်
ဒီကောင်မလေးကို မုတ်သုန်တစ်ယောက်တော့ သံယောဇဉ်တွေ
တယ်ကာ ကရုဏာတွေကတစ်ဆင့် ချစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်
ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်လေးတွေကို မုံကိုယ်တိုင်
ကလည်း သဘောကျစွာဖြင့် ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကူညီခဲ့
သည်။

လူတစ်ယောက်ကို စကားပြောလျှင် စိတ်ရော
ကံ့ယံပါ နှစ်ကာ ရင်ဘတ်နဲ့အပြည့် ပြောတတ်သော မုံရဲ့ပုံစံနှင့်
ပျိုးရဲ့ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော ကိစ္စများအပေါ် မုတ်သုန်
က ဘယ်လိုယူဆသွားသလဲတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။ မုံသည်

www.burmeseclassic.com

ရော မုတ်သုန်အပေါ်မှာ ဘယ်လို သဘောထားမိလဲ။ အဲဒီမေးခွန်းကို မုံ့ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ခုတလော၌ မုံ့ရဲ့အတွေးတို့သည် မလန်းဆန်းနိုင်ဘဲ နွမ်းဖျော့ဖျော့ရှိနေတတ်၏။

“ဟော ... သူ့ လာနေပြီ”

ပျိုးထံမှ စကားသံတစ်ခု ထွက်လာသဖြင့် မုံ့က မော့ကြည့်လိုက်လျှင် မုံ့တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မုံ့သည် ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဟေး မောနင်းတို့။ ဟိုင်း မင်္ဂလာပါတို့ ပါးစပ်ထဲရှိသမျှ အော်ဟစ်ခွတ်နေတတ်သော်လည်း ခုတော့ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးနဲ့တောင် အဲဒီစကားတွေကို နှုတ်ဖျားမထုတ်၍မရချေ။ မုံ့နဲ့စာလျှင် ပျိုးကတောင် သွက်လက်လာသည်။

“မုတ်သုန် ဒီနေ့ စောသားပဲနော်၊ ပေပါဝမ်း ကျူတိုရီယယ် ရှိတယ်၊ စာတွေရပြီလား၊ ညက စာရော ကျက်ဖြစ်ရဲ့လား”
“မကျက်ဖြစ်ပါဘူး”

သူက မုံ့ကို ကြည့်ကာ ဖြေသည်။ ဘယ်ကျက်ဖြစ်မလဲ။ သူ မုံ့ဆီ ဖုန်းဆက်တော့ကို ဆယ်နှစ်နာရီထိုးတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လား ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ထက်မြက်တို့ နေမင်းတို့ရော စာရကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီကောင်တွေလည်း မရပါဘူး”

“ဟင် ... ဒုက္ခပါပဲ၊ နားမလည်လို့လား၊ ဘာလိုအပ်လို့လဲဟင်၊ ပျိုး ရှင်းပြရမလား”

“ရပါတယ် ပျိုး၊ နေပါစေတော့”

“ဟင် ... မုတ်သုန်ကလည်း။ ကျူတိုရီယယ်အမှတ်တွေကလည်း အရေးကြီးတဲ့ဥစ္စာကို၊ စာမကျက်ဘဲ ဂစ်တာတွေချည်း တီးနေတော့လည်း”

“ပျိုး”

ပျိုးရဲ့စကားမဆုံးခင် မုံ့က ခပ်သွက်သွက် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် သူ့ရော ပျိုးပါ မုံ့ကို ပြိုင်တူကြည့်လာကြသည်။

“မုံ့ ဖစ်ဆစ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်စီ ခဏသွားစရာရှိလို့ ပျိုး သူနဲ့ပဲ ကင်တင်းသွားရင် သွားလိုက်တော့လေ၊ ကန်တင်းမှာ စာနည်းနည်းလောက် ရှင်းပြရင်ရှင်းပြလိုက်တော့ပေါ့”

“အင်း”

ပျိုးက အင်းဟု ဆိုလျှင် မုံ့သည် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြပြီးနောက် သူတို့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကန်တင်းသို့ သွားလား မသွားလားတော့ မုံ့ အသေအချာမသိတော့။ မုံ့သိသည်မှာ မုတ်သုန်ရဲ့ ခံစားချက်ဖြင့် နှင့် သီးနေသော မျက်ဝန်းများကို ရင်မဆိုင်လိုခြင်ပဲ ဖြစ်တော့သည်။ အခုချိန်မှာ မုံ့ တတ်နိုင်သောအရာသည် မုတ်သုန်က ပျိုးရဲ့

www.burmeseclassic.com

သဘောထားတွေကို နားလည်ကာ (မဲ့ကိုလည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့်) ပျိုးကို ချစ်ရေးဆိုပါစေဟု ဆုတောင်းနေဖို့ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

မုံ ထွက်သွားလျှင် ပျိုးက မုတ်သုန်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ မုတ်သုန်ကလည်း ပျိုးကို စိုက်ကြည့်နေတာနှင့် ကြိုရသော အခါ ပျိုးမှာ နည်းနည်းဘောင် လန့်သွားလေသည်။ မုတ်သုန်က ပျိုးကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြရင်းမှ ...

“ကန်တင်းသွားမယ် မဟုတ်လား ပျိုး”

“အင်း ... သွားမယ်လေ”

“အိုကေ ... သွားတာပေါ့၊ ကိုယ်လည်း ပျိုးကို ပြောစရာ ရှိတယ်”

ပျိုးရဲ့နှလုံးသားသည် ဒိန်းခနဲ တစ်ချက်ဆောင်ခုန် သွားသော်လည်း ဘာမှ မဖြစ်သယောင်ဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးစိ လိုက်ရသည်။ သူ့နဲ့အတူတူ ကန်တင်းသို့ လျှောက်လာသော်လည်း ခြေထောက်တို့က မမြဲကြီးနဲ့ ထိတယ်ဟုမထင်။

သူ ဘာပြောမလဲဟူသော အတွေးသည် ပျိုးနှလုံး သားကို တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် တုန်လှုပ်စေသည်။ ဒါကြောင့် မုံ သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားလျှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားလေးတွေ ရွေးချယ်ပြောပါဟူသော အကြောင်းအရာကို သွားသတိရမိသောကြောင့် ပျိုးက သူ စိတ်ဝင်စားမည်ထင်သော စကားကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့လေ ပျိုး မုတ်သုန်အတွက် ပုစွန်တုပ်မီးဖုတ်လာတယ် သိလား၊ ပြီးတော့ နာနတ်သီးနဲ့ ကြက်သားနဲ့ ချက်တာရော၊ အဟင်း ... အဲဒီဟင်းတွေကတော့ စာအုတ်ထဲမှာပါလို့ အဲဒီနည်းအတိုင်း စိတ်ဝင်စားပြီး ချက်ထားတာ ...

မုတ်သုန် ကြိုက်ပါ့မလား မသိဘူး”

သူက လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်ကာ ပျိုးကို အသာငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရေတမာပင်ကို လက်နဲ့ထောက်ရပ် လိုက်ကာ ...

“ပျိုး ကိုယ်တို့ ဒီနေရာမှာပဲ စကားပြောရအောင်”

“ရှင် ... ဒီနေရာမှာ။ ကန်တင်း မသွားတော့ဘူးလားဟင်၊ မုတ်သုန်ကို ပျိုး စာရှင်းပြရဦးမယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး ပျိုး၊ အခု ကိုယ်ပြောမယ့် စကားက ပိုအရေးကြီးတယ်”

ပျိုးသည် သူ့ မျက်နှာကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့် နေမိသည်။ သူ ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်။ သူ ကြည့်ရတာ ရည်းစား စကားပြောမည့်ပုံစံနဲ့လည်း မတူပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောမည့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံသည် ဒီလိုပုံစံမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ပျိုး ထင်သည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လည်း ပြောစရာအကြောင်းမရှိပါ။ ပျိုးသည် သူ့ မျက်နှာကိုကြည့် ကာ နားမလည်ခြင်းများစွာတို့သာ ပြည့်နက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“ပျို”

“ပြောလေ မုတ်သုန်၊ ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“နောက်နေ့တွေကစပြီး ကိုယ့်အတွက် ဟင်းတွေချက်ပြီး ထည့်မလာပါနဲ့တော့၊ ကိုယ့်အတွက် စာကူးပေးတာတွေ၊ တခြားထွေလီကာလီ ဂရုစိုက်တတ်တာမျိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ ပျို”

“ရှင် !... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ပျိုရဲ့သာမန်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲလေ၊ အဲဒီလို အညွန့်အဖူး အခွင့်အရေးတွေ ယူနေရမယ့်သူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုအပေါ်မှာ သာ ယာပြီး မှိန်းနေမယ့် ယောက်ျားမျိုးထဲမှာလည်း ကိုယ်မပါဘူး၊ ကိုယ်ပြောတာ ပျို သဘောပေါက်လားမသိဘူး ...

ကြာရင် အဲဒါတွေဟာ ပျိုအတွက်လည်း မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း မကောင်းဘူးလေ”

ပျိုသည် သူ့စကားတွေကို အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဝေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ သူ ပြောတဲ့စကားတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေပါလိမ့်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောမပေါက်သော် ငြား သူဟာ ပျို အဲဒီလို လုပ်နေတာတွေကို မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ပျို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်နိုင်ပါသည်။

ဒါဆို ညစဉ်ညတိုင်းပျိုတို့ အိမ်ရှေ့ကို သူ့ခံစားချက် တောဝှက် သီချင်းတွေ လာတီးနေတာကရော ဘာသဘောပါလိမ့်။ ပျိုရဲ့ မိန်းကလေးမာနသည် ဒီနေရာမှာတော့ လှစ်ခနဲ ခေါင်းဖြူပြီးထွက်လာသည်။

“နေပါဦး ဒါဖြင့်ရင် မုတ်သုန်က ဘာဖြစ်လို့ ညတိုင်း အိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာလာတီးနေရတာလဲ”

• သူ့မျက်နှာတွင် အံ့သြခြင်းများစွာဖြင့် ပျိုကို ဝဲကြည့်သည်။

“ဘာရယ် ပျို။ ကိုယ်က ပျိုအိမ်ရှေ့မှာ ဂစ်တာလာတီးတယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့ တီးတာလဲ”

သူက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်သွားသည်။

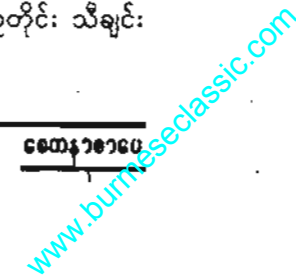
“ဘာ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းကာ ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် ပျို၊ တစ်ခုခုတော့လွဲနေပြီ”

သူ့မျက်နှာသည် ကြောက်စရာကောင်းအောင်ကို မှုတ်ယွင်းလာသည်။

ပျိုသည် သူ့မျက်နှာကို ဝေးကြည့်ကာ ကိုယ်ပါ ဝမ်းနည်းလို့လာလေသည်။

“ဘာလွဲရမှာလဲ။ အိမ်ရှေ့မှာ မုတ်သုန် ညတိုင်း သီချင်း လာဆိုတဲ့ကိစ္စကို မှလည်း သိတာပဲ”

“ကျွတ် ... ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီ ပျိုး၊ ဆက်မပြောနဲ့
တော့၊ ကိုယ် ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားပြီ၊
လက်စသတ်တော့ မုံက မင်းနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ကို အရူးလုပ်သွား
တာပဲ ...

လေးမျက်မုံရာ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ရက်စင်
ရတာလဲ”

သူက နာကြည်းခံခက်စွာဆိုလျှင် ပျိုးသည် မျက်လုံး
အဝိုင်းသားဖြင့် ကပျာကယာ ဖြေရှင်းချက် ထုတ်မိသည်။

“အို ... မုံကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ မုံနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး
မှတ်သန့်”

“ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာလဲ။ ဆောရီး ... ပျိုး။ အားလုံးကို နေ
လိုက်ပါတော့၊ ဒီကိစ္စမှာ မင်းက အပြစ်အမဲ့ဆုံးလူပဲ။
ကိုယ်နဲ့ လေးမျက်မုံနဲ့ပဲ စာရင်းရှင်းဖို့ လိုတာပါ။ ဆောရီး
မင်း နေခဲ့လိုက်တော့”

သူက ပျိုးကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ဒေါသတကြီး လှည့်
ထွက်သွားလျှင် ပျိုးသည် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အထိတ်ထိတ်
အပျာပျာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒူးတွေတောင် တုန်လာသဖြင့်
ဆက်မရပ်နိုင်တော့ဘဲ အနီးနားရှိ ခုံတန်းလေးတွေင် ဝင်ထိုင်
လိုက်ရသည်။ အခြေအနေတွေက ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်မှန်း
ကို မသိတော့ပါ။ သေချာတာကတော့ မုံ ပြောသလိုတွေ ဖြစ်

တာနဲ့။ သူ့ထံမှ မထင်မှတ်သော စကားတွေသည် ပျိုးကို ဖိစီး
နှိပ်စက်မှုတွေ ကြီးကျယ်စွာ ပေးလျက်ရှိသည်။

ပျိုးသည် မျက်ရည်မကျမီအောင် အတန်တန် ထိန်း
ချက်ရှိသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တွေ စို့တက်လာသည်။ မုံ ဘယ်မှာ
ထဲ၊ မုံကို အံမြန်ဆုံးဟွေ့ဖို့ လိုအပ်လာပြီဟု ထင်မိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မုတ်သုန်သည် ခြေလှမ်းတွေကို လှမ်းသာလှမ်းလာ ခဲ့ရသော်လည်း သူ့ခြေထောက်တွေသည် မြေကြီးနဲ့ မထိဘဲ ပေါင်မိလေသည်။ ခံစားချက်ပေါင်းစုံက မွေ့နောက်နေသောကြောင့် သူ့ရှင်သည် ပြောင်းဆန်ပြီး နေလျက်ရှိသည်။ သူ့ဟာ ကျော့ချွတ်စားပြမုန်းသိ ဆိုသလိုပင် အဖြစ်သနစ်အစုံကို အခုမှပဲ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်တော့တာဖြစ်သည်။ လေးမျက်မုံသည် သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး အရူးလုပ်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူမရဲ့သူမရဲ့ ချင်းအတွက် သူ့ကို အရုပ်တစ်ရုပ်လို ဆော့ကစားနေခဲ့သည်ဟာ သူက မြင်သည်။ ကွယ်ရာမှာ သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင်မုန်းကောင်းကောင်းကြီး ဟားနေမှာပါလိမ့်။

အဲဒီဒိတ်သည် သူ့ကို တစ်ကိုယ်လုံးအား ပိစိန်းနဲ့ ဖော်လှယ်ခဲ့သည်။ သူ့အား အဆောင်ဘက်ရှိ ခုံတစ်ခုတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကာ သူ့အလားကို ကြိုတင်စောင့်ဆိုသလိုပဲရှိသည်။ သူ့လက်လက်ကို မြင်သောအခါမှာတော့ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားဟန် ရှိပါသည်။ သူက သူမရှေ့တွင် ခြေခံလိုက်ကာ ...

“လေးမျက်မုံ ... မင်းနဲ့ ကိုယ် စကားခဏပြောချင်တယ်”
“ပြောပါ မုတ်သုန်”

သူမက တစ်ခုခုကို ကြိုသိထားသည့်အလား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဆိုသည်။ အဲဒီပုံစံကို သူက ပိုပြီးအသည်းနာသွားရသည်။ အခါများစွာက ပွင့်လင်းလွတ်လပ်ခဲ့သော ပုံရိပ်တွေဟာ ဟန်ဆောင်မှုတွေပဲတဲ့လား။ ဒီလို အေးစက်တည်ငြိမ်တဲ့ ပုံစံကမှ သူမရဲ့ပုံရိပ်အစစ်တဲ့လား။ မင်း ငါ့ကို ကစားနေခဲ့တာပေါ့ လေးမျက်မုံ။

“ကိုယ် သိချင်တာကို ပထမဆုံး မေးပါရစေဦး။ မင်းအိမ်လို့ ကိုယ်သိထားတဲ့၊ ကိုယ် ဂစ်တာသွားတီးနေတဲ့အိမ်က နွယ်ပျိုးပင်ရဲ့အိမ်ပေါ့ ...
ဟုတ်လား”

အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် သူမ နည်းနည်းတော့ ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ဆရာမကြီးဖြစ်သော သူမက မျက်ချင်းပဲ ပြန်လည်ပြင်ယူနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

“အဲဒါက အကြောင်းရှိတယ် မုတ်သုန်၊ ရှင့်ကို တမင်လှည့်စားခဲ့တာတော့ ...”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ လေးမျက်မုံ။ ဘာဖြစ်လို့ မင်း ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေခဲ့တာလဲ ...”

www.burmeseclassic.com

မင်း သိအိုရီတွေအတိုင်း အဖြေထုတ်လို့ မှန်မယ် ထင်နေလို့လား ...

ငါနဲ့ နွယ်ပျိုးပင်နဲ့က မင်း ကြီးဆွဲရာ က၊ရဲထဲ ရုပ်သေးရုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ အခုဟော့ မင်း လုပ်နေခဲ့တဲ့ ပုံစံကို ငါ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားပြီ ...

“ငါ့ဘက်မှာ ကျတော့လည်း မင်းက အရမ်းစဲ နွေးထွေးလှိုက်လှဲပါတယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ နွယ်ပျိုးပင်ဘက်ကို ကျတော့လည်း ...”

“မှတ်သန် ! အဲဒါက ...”

သူက သူမကို လက်ဝါးတစ်ချက် ကာပြလိုက်သည်။ “မပြောနဲ့ဦး။ မင်း ပြောမှာကို ကိုယ်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း သိထားရမှာက ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားနဲ့ပဲလေ ...

ဒီလိုဖြစ်တိုင်း ကိုယ်က စိတ်ယိုင်ရမှာလား။ မင်း တွက်တာတွေ သိပ်မှားသွားပြီ လေးမျက်မုံ။ အဓိကက မင်း မရိုးသားခဲ့တာပဲ ...

မင်းက ပျိုးရဲ့ရိုးသားဖြူစင်မှု အပေါ်မှာလည်း ကျော်သွားတယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း အရူးလုပ်တယ်။ မင်း အိမ်လိပ်စာကို ကိုယ်မေးတာ ဘာကြောင့် ပျိုးလိပ်စာ ပြောလိုက်ရတာလဲ ...

ပျိုးကလည်း အဲဒီအတွက်နဲ့ သက်သက်ရူးရဦးမယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိဘဲနဲ့ အရူးလို သိချင်းတွေ လာဆိုလို့၊ မင်းကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ တစ် ယောက်တည်း ကျိတ်ရယ်နေပေါ့ ... ဟုတ်လား ...

လုပ်ရက်ပါတယ် လေးမျက်မုံရယ်”

သူက နင့်သီးသော အသံဖြင့် ဆိုလိုက်လျှင် သူမ က တကယ်ကို ကြေကွဲသွားသောပုံစံဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပုံစံတွေကို သူက မယုံတော့ပါ။

“မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် လေးမျက်မုံ။ အချစ် ဆိုတာ ဖန်တီးပြုပြင်ယူလို့ မရဘူးကွ။ နားလည်လား ...

ဘာတွေကြောင့် ချစ်ရတာပါဆိုတဲ့ အကြောင်းပြ ချက်မျိုး အချစ်မှာ မရှိဘူး။ အဲဒီအတွက် အကောင်းဆုံး သက်သေတစ်ခု မင်းကို ပြမယ်။ အဲဒါကတော့ ခုချိန်ထိ မင်းကို ငါ ချစ်ဆဲပဲ ဆိုတဲ့ လေးမျက်မုံ ...

မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလို လှည့်စားထားတာ တွေ ရှိပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို မမုန်းဘူး။ ပျိုး ကိုယ့်အပေါ် မှာ ဖရုစိုက်ပေမယ့်လည်း ကိုယ် ချစ်ခဲ့တာ မင်းပါ ...

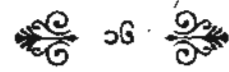
ဒါဟာ မပြောင်းလဲပါဘူး။ အဲဒါလေးပဲ မင်းကိုပြော ပြချင်တာပါ။ ဒါပါပဲ ... ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

သူက ပြောပြီးတာနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက ဆက်လျှောက်၍ မရစွာဖြင့် တုံ့ခနဲ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သွားသည်။ ပျိုးသည် နေရာမှာတင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို
ကြောင်ငေးကာ ဆွဲအလျက် ကြက်သေ၊ သေပြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။
သူ့ရှေ့မှာက ပျိုး ဖြစ်လျက် သူ့နောက်မှာတော့ မုံဖြစ်သည်။
သူတို့သုံးယောက်သည် မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းတည်းဆွဲလျှင် တန်း
နေသော အနေအထားမှာ ရှိကြလေသည်။

စေတနာဟာ တစ်ခါတလေမှာ ဝေဒနာ ဖြစ်တတ်
တယ် ဟူသော စကားလုံးလေးကို အရင်က မုံ ကြားခဲ့ဖူးသော်
လည်း ဒီလောက်ထိတော့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နားမလည်ခဲ့ဖူးပါ။
စေတနာအပြည့်ဖြင့် ကူညီခဲ့သော ကိစ္စများသည် မုံရဲ့စေတနာ
အသိအမှတ်ပြု ခံခဲ့ရတာတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ...။
အာရုံတွေသည် မကြံစဖူး ထူးကဲ ဘဲဖြင့် ညစ်နေသည်။ ဘာ
ကိုမှ ကောင်းကောင်း စိတ်ဝင်စား၍မရ။ မုတ်သုန် ပြောသွားသော
စကားလုံးတွေကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားသွားသော ပျိုး သူ့တွက်
စည်း မုံမှာ ဖြေရှင်းစရာစကား မရှိတော့ချေ။ မုံရဲ့ဦးနောက်တွေ
ဆက်တော်ပဲ ပျက်ရပါသည်။

ပျိုးကတော့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားကိုအစ
ခံတော့ပါ။ မုတ်သုန် ပြောခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းသည် ပျိုးကို
အေးသတ်လိုက်သော တစ်နည်းအားဖြင့် မုံနဲ့ ပျိုးကို ရှင်ကွဲခဲ့

လိုက်သော စကားလုံးသာဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် ပျိုးကို ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးရမယ်ဆိုတာ မှ မသိတော့။ ပျိုးသည် မုံ့တီတိတ်ဆိတ်စွာ ရှောင်ရှားလာသည်။ စကားဟဟ မပြောတော့။ အထိအခိုက် မခံသော ပျိုးရဲ့ပုံစံအတွက် များစွာနာကျင်ရပါသည်။ “ပျိုး ... မုံ့လေ” ဟု စကားစလိုက်လေတိုင်း ပျိုးက ဆက်မပြောပါနဲ့တော့ ဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ဒီထက် မုံ့စွတ်တောင်းဆိုလျှင် သူမက ...

“ပျိုး ... မုံ့ကို မမုန်းပါဘူး။ မခေါ်ချင်လို့ စကားမပြောတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပျိုးအပေါ်မှာ မုံ ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပျိုး သိပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ပျိုးကို နားလည်ပေးပါ မုံ။ ပျိုး ဘာအကြောင်းမှ မပြောချင်ဘူး။ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပြီးတော့လည်း မနေတတ်လို့ပါ ...

ပျိုးကိုယ်ပျိုး ထည့်ငြိမ်အောင် ဆောက်တည်ပါရစေ”

ပျိုးက အဲဒီလို ပြောသောအခါ မုံသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ဝေးကြည့်ရုံမှအပ ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ ပျိုးဘက်ကိုလည်း မုံက ကိုယ်ချင်းစာသည်။ သူမ ယုံကြည်ကိုးစားစွာ ရင်ဖွင့်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းကိုမှ သူမချစ်သော ချစ်သူက ချစ်နေခဲ့တယ် ဆိုထားသူမက ဘယ်လောက်တောင်များ ခံစားရမှာပါလိမ့်။ ရှက်လည်း ရှက်ရှာမည်။ နဂိုကမှလေတိုက်ရင်တောင် ရှက်နေသော ငိုနိုးကလေးက ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာဆိုတော့ ပြောဖွယ်ရှိမှာ မဟုတ်တော့။

သူမကိုလည်း မုံက နားလည်ပါသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် တစ်ခုခု မလုပ်တာတောင် တော်သေးသည်ရဲ့ဟု ပြောရမည်။ သူမကိုလည်း မုံ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်။ မုတ်သုန်ကိုလည်း မုံ ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်။ မုံကိုယ်မုံ့တော့ အစက အဟုတ်ကြီးထင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ဘာမှမဟုတ်တော့။ မုံသည် ဘာကိုမှန်းမသိ နာကြည်လားကား ရူးသွပ်ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောမိလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပထမနှစ်စာမေးပွဲ ဖြေချိန်သို့ ရောက်ရှိလို့ လာခဲ့တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မုံသည် စာမေးပွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သောအခါ ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်နေတာကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ အဲဒီတစ်ယောက်ကတော့ မုံ့ကို တစ်လလောက် စကားမပြောခဲ့သည့် ပျိုးပဲဖြစ်လေသည်။ ပျိုးသည် ကြည်လင်သော မျက်နှာနဲ့ပဲ မုံ့ကို စောင့်ကြိုနေသည်။

“ဖြေနိုင်ရဲ့လား မုံ”

“အင်း ... ဖြေနိုင်ပါတယ်။ ပျိုးရော”

“ပျိုးလည်း ဖြေနိုင်ပါတယ်။ ပျိုး မုံ့ကို ပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်လား ... ပြောလေ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“အပြင်မှာ သွားပြောရအောင်လေ”

ဒီတစ်ခါတော့ ပျိုးက ဦးဆောင်ကာ ရေတမာပင် အောက်လေးရှိ ခုံတန်းပြာလေးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ပျိုးရဲ့ပုံစံသည် အခါများစွာကလို မဟုတ်ဘဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ပုံစံ နှင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီအတောအတွင်းမှာ မုံ့ကို ပျိုး စကားမပြောခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဪ ... ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ပျိုးရယ်။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်း ရှိလဲ။ မုံကသာ ပျိုးကို တောင်းပန်ရမှာပါ”

“မဟုတ်တာ။ ပျိုးလည်း ပျိုးအကြောင်းနဲ့ ပျိုးမို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။ ခုတော့ ပျိုး အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ ... အားလုံးကိုလည်း နားလည်သွားပါပြီ။ ပျိုး စေ့စပ်တော့မှာ မုံ”

မုံသည် ထင်မထားသော စကားကြောင့် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသည်။ ပျိုးက မုံ့ရဲ့အံ့ဩနေသော ပုံစံကို အပြုံးလေးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်တယ် မုံ။ ပျိုးဖေဖေရဲ့မိတ်ဆွေ၊ သူတို့သားနဲ့ပါ။ ပျိုးထံကတော့ ကြီးတယ်။ အခုမှ ဟောက်ခံဆင်းမယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေါ့ ...

ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်လေးစော ပျိုးရဲ့ပုံစံကို စိတ်မချကြဘူးလေ။ ဒီတော့ သင့်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးချင်ကြတယ်။ ပျိုး ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ အချစ်တစ်ခုထက် နွေးထွေးလှူခြုံတဲ့ ဘဝမျိုးကိုပဲ လိုချင်ပါတော့တယ် ...

www.burmeseclassic.com

ဒါကြောင့် လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်တာပါ။ စေ့စပ်ပွဲဖိတ်စာကို မှုဆီ ပို့လိုက်ပါ မယ်။ လက်ထပ်တာကတော့ ကျောင်းပြီးသွားမှ လက်ထပ် မှာပါ”

“ဪ”

မုံသည် ဪ တစ်လုံးတည်းနဲ့သာ အံ့ဩနေရသည်။ ဘာစကားမှတောင် ပြန်မပြောနိုင်တော့။ လူ့စိတ်တွေကို မှ တကယ်ပဲ လိုက်မမိတော့ပါ။ လောကကြီးက ထင်မှတ်မထားတာ တွေချည်း ဖြစ်တတ်သလား။ မုံ့ထက်စာလျှင် ရိုးသားဖြူစင် အရှက်အကြောက်ကြီးသော ပျိုးလို မိန်းကလေးက အိမ်ထောင်ရှင် စောစီးစွာ ဖြစ်တော့မည်။

“အဲဒီတော့ ပျိုးအတွက် မုံ ဘာမှမပေးပါနဲ့တော့။ ပျိုးအတွက် မုံ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မုတ်သုန်အတွက်တော့ မုံ တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်မှာပါ ...

သူ မုံ့ကို သိပ်ချစ်နေတာပါ”

“ဟယ် ... ပျိုးက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ပျိုးကို သူ လာတောင်းပန်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီ နေ့က သူ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက မလွန်ပါဘူး။ ပြော ရရင် သူက လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပါ။ ပျိုးအပေါ်မှာ အသားမယူဘူး။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာ တစ်ခုအတွက် အိပ်မက်တွေပေးပြီး မှိန်းမနေဘူး ...

သူရင်ထဲ ရှိတာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ပျိုး အတုယူပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန် လည်ဆန်းစစ် ပြုပြင်ခဲ့ပါတယ် ...

မုတ်သုန်ကိုလည်း နားလည်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို လည်း ပျိုး စေ့စပ်တော့မယ့်အကြောင်း ပြောလိုက်ပါပြီ။ သူကတောင် ပြောသေးတယ်။ ပျိုး ကံကောင်းမှာပါတဲ့ ...

အဲဒီတော့ မုံ ဘာကိုမှ ငဲ့တွက်စရာ မလိုတော့ပါ ဘူး။ ‘မုံ့ကိုတော့ ဘာလုပ်ပါဆိုပြီး မတိုက်တွန်းတော့ပါ ဘူး။ ရင်ထဲက ကိစ္စတွေဟာ ဘယ်လိုမှ ဖန်တီးပြောင်းလဲ ယူလို့ မရဘူးဆိုတာ ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေက သက်သေပါပဲ ...

အားလုံး အဆင်ပြေချင်ပါတယ် မုံ။ ရော့ ...”

ပျိုးက သူမအိတ်ထဲမှ စာလေးတစ်စောင်ကို ထုတ် ခေးသည်။

မုံက လှမ်းယူတုန်းမှာပဲ သူမက ဆက်ပြောသည်။

“မုတ်သုန်က ပေးထားတဲ့စာပါ။ ပျိုး သွားတော့မယ်နော်”

မုံသည် ပျိုးကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် တဒိတ် ဒိတ်ခုန်လာသော ရင်အစုံဖြင့် စာအိတ်လေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ ရေးထားသောစာက သိပ်များများစားစား မဟုတ်ပါ။ ခပ်သော့သော့ ရေးထားပေမယ့် ခိုင်မာပြတ်သားသော လက်ရေး များသည် မုံ့ရှုရှုတ်ခမ်းများကို ပူနွေးတုန်ယင်လာစေပါသည်။

“လေး ...

အရင်လို ဘဝမျိုးကိုပဲ ပြန်မျှော်လင့်နေဆဲပါ ...
 အားလုံးလည်း ရှင်းလင်းသွားပြီလို့ ထင်ပါတယ် ...
 မင်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် ...
 ဒါကို မင်းလည်း သိနေတယ်ဆိုရင် ...
 မင်းနှလုံးသားကို နေရာပြောင်းလိုက်ပါတော့ ...
 ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကိုလေ ...
 မင်းအတွက် ... ကိုယ်
 (မှတ်သန်)”

မုံသည် စာကိုဖတ်ပြီးသောအခါ ကြည့်နူးစိတ်က
 တစ်ကိုယ်လုံးကို လှိုက်တက်လာလျက် ရှိန်းခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။
 ဘုရားရေ ... ဒါအချစ်ပဲလား။ အဲဒီလို တွေးမိသွားလျှင် အင်အား
 ကြီးသော အချစ်က မုံတစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲမြောက်ခေါ်သွားသလို
 ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မုံသည် အဲဒီစာရွက်လေးကို ကိုင်ကာ
 ကားပါကင်ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ကားပါကင်ရှိ မုံ့ရဲ့ကားနံဘေး
 တွင် မှတ်သန်က မှီပြီးရပ်နေသည်။ သူ့က မ ပြေးလာတာကို
 မမြင်ဘဲ အဝေးသို့ ငေးနေသည်။ သူ့ပုံစံက တစ်ခုခုကို လွှင့်မျော
 ခွာ တွေးနေတဲ့ပုံမျိုး။

မုံသည် မှတ်သန်ရဲ့ ပြတ်သားသော အချစ်အတွက်
 ဂုဏ်ယူသောအားဖြင့် အပြေးခြေလှမ်းတွေကို ထပ်၍သွက်လိုက်

သည်။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ မှတ်သန်လို ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်တတ်သော
 ယောက်ျားလေးမျိုးတွေ အများကြီး လိုအပ်ပါသည်။ ဒါမှ သူတို့
 ရဲ့ချစ်သူ မိန်းကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာရမည်။

“မှတ်သန်ရေ”

မုံ့ရဲ့မြူးဖျသောအသံသည် လေထဲတွင် လွင့်သွား
 သည်။ သူက ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မုံ့ကိုလှည့်
 ကြည့်ပြီး မြင်သွားသည်။ ပြေးလာသော မုံ့ရဲ့ပုံစံကိုမြင်လျှင် သူ့
 မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပဲ ဝင်းပသွားသည်။

မုံသည် လက်ထဲမှ စာရွက်အပြာရောင်လေးကို သူ
 မြင်သာအောင် ရှေ့ယမ်းပြမိသည်။ အဲဒီအခိုက်မှာ စာရွက်လေးက
 လေအရေ့မှာ လွင့်ပြီးပါသွားသည်။ ထိုအချိန်သည် သူ့ထံသို့ မုံ
 ရောက်ဖို့ သုံးလေးလှမ်းမျှသာ လိုတော့သည်အချိန်ဖြစ်သည်။

သူက စာရွက်လေးကို လှမ်းပြီးအဖမ်း၊ ကားတစ်စီး
 သည် သူ့အနားသို့ပွတ်ကာ သပ်ကာ ဖြတ်သန်းသွားသောအခါ
 မုံသည် သုံးလေးလှမ်းစာကွာသော အခြေအနေကို ဘယ်လိုခုန်
 ဖမ်းသွားမိသလဲတော့ မပြောတတ်။ ကားနဲ့ သူနဲ့ လွတ်အောင်
 သူ့ခါးကို ဆွဲလှည့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ နိုင်ငံခြားရပ်ရှင်တွေ
 ထဲကလို တကယ့်ကို ပွတ်ကာသီကာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူက
 ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို အံ့သြစွာဖြင့်
 ငေးကြောင်နေသည်။ မုံကတော့ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

မျက်လုံးဝိုင်းတုန်း။ ခဏနေတော့ နှစ်ယောက်သားသည် အခြေအနေတစ်ခုကို သဘောပေါက်စွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောမိကြသည်။

စကားတွေ သိပ်ပြောဖို့ မလိုပါ။ လူငယ်တွေကြားက လွတ်လပ်စွာ စီးဆင်းသော အချစ်သည် မျက်ဝန်းစကားနဲ့ တင်ကို လုံလောက်ပါသည်။ မျက်ဝန်းများနဲ့ အဖြေပေးလိုက်သော မုံရဲ့စကားသံတွေကို သူ သိတယ်ဆိုတာ သူ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက သက်သေပြ၍ နေခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲက အချစ်သည် မုံ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဘယ်အချိန်တည်းက တိတ်တိတ်လေး ရွေ့ပြောင်းလာခဲ့သလဲတော့ မသိပါ။

ဆုမြတ်မွန်မွန်
1:10(A.M)
1st, July, 2009.

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်စဉ် ၅၃

သို့

မင်္ဂလာပါ

မဆုမြတ် ကျွန်တော်က မဆုမြတ်ရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ ပထမဆုံးမိတ်ဆက်စာ စရေးခြင်းမို့ အမှားပါရင်ခွင့်လွတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကအရင်တုန်းကဆိုရင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေပဲဖတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့သူငယ်ချင်းက မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ် 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကိုဖတ်ကြည့်သို့လို့ ဖတ်ရင်းကနေ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်ခြင်းကို နှစ်သက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကနေ တောက်လျှောက် အစ်မရဲ့စာအုပ်တော်တော်များများကိုဖတ်လေ့ရှိပါတယ်။ အစ်မရဲ့စာအုပ်တွေထဲက 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်' 'အသည်းကြီးဝတ်ရည်' တို့ကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ 'အသည်းကြီးဝတ်ရည်' ဇာတ်သိမ်းခန်းလေးကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ်တစ်ယောက် ဒီထက်မက ပို၍အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေမဲ့ အစ်မရဲ့...

အမြဲတမ်းပရိသတ်
နေလင်းလက်

အမှတ် ၇၇၊ လမ်းမတော်လမ်းခ
ရုံးရပ်ကွက်၊ သရက်မြို့။